

Міністерство освіти і науки України
Державна наукова установа "Інститут модернізації змісту освіти"
Київський національний лінгвістичний університет
Італійський Інститут Культури в Україні
Французький Інститут в Україні
Волинський національний університет імені Лесі Українки
Одеський національний університет імені І. І. Мечникова

22-24 КВІТНЯ 2026 РОКУ

ПРОГРАМА І МАТЕРІАЛИ

**IV ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ
СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
ПОЛІЛОГ МОВ І КУЛЬТУР
В ОСВІТНЬО-НАУКОВОМУ ПРОСТОРІ**

language

Culture

МІНІСТЕРСТВО
ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ

ДЕРЖАВНА
НАУКОВА
УСТАНОВА

ІНСТИТУТ
МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗМІСТУ
ОСВІТИ

MINISTRY OF EDUCATION AND SCIENCE OF UKRAINE
STATE SCIENTIFIC INSTITUTION
«INSTITUTE OF EDUCATION CONTENT MODERNIZATION»
KYIV NATIONAL LINGUISTIC UNIVERSITY
ISTITUTO ITALIANO DI CULTURA DI KIEV
INSTITUT FRANÇAIS D'UKRAINE
LESYA UKRAINKA VOLYN NATIONAL UNIVERSITY
ODESA NATIONAL UNIVERSITY NAMED AFTER I. I. MECHNIKOV

APRIL 22-24, 2026

PROGRAMME AND PROCEEDINGS

IV ALL-UKRAINIAN STUDENT
SCIENTIFIC AND PRACTICAL CONFERENCE
POLYLOGUE OF LANGUAGES AND CULTURES
IN THE EDUCATIONAL AND SCIENTIFIC SPACE

language

Culture

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ КОНФЕРЕНЦІЇ / ORGANISING COMMITTEE OF THE CONFERENCE

Сергій СОРОКІН / Sergii SOROKIN – в.о. ректора Київського національного лінгвістичного університету, кандидат філологічних наук, професор / Acting Rector of Kyiv National Linguistic University, Candidate of Philological Sciences, Professor

Алла КОРОЛЬОВА / Alla KOROLYOVA – проректор з наукової роботи, Київський національний лінгвістичний університет, доктор філологічних наук, професор / Vice-Rector for Research, Kyiv National Linguistic University, Doctor of Sciences (Philology), Professor.

Наталія СТЕФАНОВА / Nataliia STEFANOVA – проректор з науково-педагогічної роботи (міжнародна співпраця і зв'язки з громадськістю), Київський національний лінгвістичний університет, доктор філологічних наук, професор / Vice-Rector for Academic Affairs (International Cooperation and Public Relations), Kyiv National Linguistic University, Doctor of Sciences (Philology), Professor.

Ірина РАЄВСЬКА / Iryna RAIEVSKA – завідувач кафедри теорії та практики перекладу, Одеський національний університет імені І. І. Мечнікова, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of Translation Theory and Practice, Odesa I. I. Mechnikov National University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Ольга СТАНІСЛАВ / Olga STANISLAV – завідувач кафедри романської філології, Волинський національний університет імені Лесі Українки, доктор філологічних наук, професор / Head of the Department of Romance Philology, Lesya Ukrainka Volyn National University, Doctor of Sciences (Philology), Professor.

Катерина ЄСИПОВИЧ / Kateryna YESYPOVYCH – декан факультету романської філології і перекладу, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Dean of the Faculty of Romance Philology and translation, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Наталія ФІЛОНЕНКО / Nataliia FILONENKO – завідувач кафедри італійської і французької філології та перекладу, Київський національний лінгвістичний університет, доктор філологічних наук, професор / Head of the Department of Italian and French Philology and Translation, Kyiv National Linguistic University, Doctor of Sciences (Philology), Professor.

Олена ЗАЛЕСНОВА / Olena ZALESNOVA – завідувач кафедри іспанської і новогрецької філології та перекладу, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of Spanish and Modern Greek Philology and Translation, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Наталія ДЯЧЕНКО / Nataliia DIACHENKO – завідувач кафедри романських мов, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of Romance Languages, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Тетяна ПАСІЧНИК / Tetyana PASICHNYK – завідувач кафедри англійської філології, Київський національний лінгвістичний університет, кандидат філологічних наук, доцент / Head of the Department of English Philology, Kyiv National Linguistic University, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor.

Анастасія ХОДА / Anastasiia HODA – секретар організаційного комітету, викладач кафедри італійської і французької філології та перекладу, Київський національний лінгвістичний університет / Secretary of the Organizing Committee, Teacher of the Department of Italian and French Philology and Translation, Kyiv National Linguistic University.

Відкриття конференції і пленарне засідання

<https://surl.li/tagmna>

РЕГЛАМЕНТ РОБОТИ КОНФЕРЕНЦІЇ / CONFERENCE AGENDA

22 квітня 2026 р. / April 22, 2026

ОНЛАЙН-РЕЄСТРАЦІЯ УЧАСНИКІВ КОНФЕРЕНЦІЇ / ONLINE REGISTRATION OF CONFERENCE PARTICIPANTS	14.10 14.30
ВІДКРИТТЯ КОНФЕРЕНЦІЇ / OPENING OF THE CONFERENCE	14.30 17.00

Сергій СОРОКІН / Sergii SOROKIN
в.о. ректора Київського національного
лінгвістичного університету, кандидат
філологічних наук, професор / Acting Rector
of Kyiv National Linguistic University,
Candidate of Philological Sciences, Professor

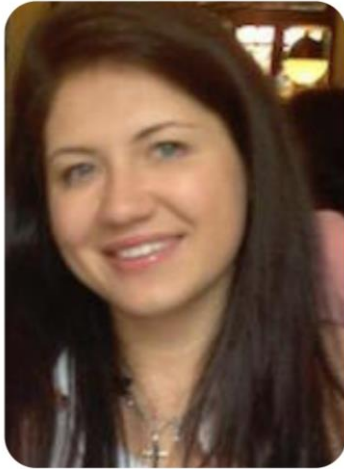
Гаель ВЕЙСЬЄР / Gaël VEYSSIÈRE
Надзвичайний і Повноважний Посол Франції
в Україні / Ambassador Extraordinary
and Plenipotentiary of France to Ukraine

Алла КОРОЛЬОВА / Alla KOROLYOVA
проректор з наукової роботи, Київський
національний лінгвістичний університет,
доктор філологічних наук, професор /
Vice-Rector for Research,
Kyiv National Linguistic University,
Doctor of Sciences (Philology), Professor

*Карло КОЛОНЕЛЛА /
Dottore Carlo COLONNELLA*
Директор Італійського інституту культури
в Україні /
Direttore dell'ISTITUTO ITALIANO
DI CULTURA

Ірина РАЄВСЬКА / Iryna RAIEVSKA
завідувачка кафедри теорії
та практики перекладу,
Одеський національний університет
імені І. І. Мечнікова,
кандидат філологічних наук, доцент /
Head of the Department
of Translation Theory and Practice,
Odesa I. I. Mechnikov National University,
Candidate of Sciences (Philology),
Associate Professor

*Катерина ЄСИПОВИЧ /
Kateryna YESYPOVYCH*
декан факультету романської філології
і перекладу, Київський національний
лінгвістичний університет,
кандидат філологічних наук, доцент /
Dean of the Faculty of Romance Philology
and Translation, Kyiv National
Linguistic University,
Candidate of Sciences (Philology),
Associate Professor

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ / PLENARY SESSION

15.00

16.00

Модератор / Moderator

Наталія ФІЛОНЕНКО / Nataliia FILONENKO

завідувачка кафедри італійської
і французької філології та перекладу,
Київський національний
лінгвістичний університет,
доктор філологічних наук, професор /
Head of the Department of Italian
and French Philology and Translation,
Kyiv National Linguistic University,
Doctor of Sciences (Philology),
Associate Professor

ВИСТУПИ І ДИСКУСІЯ / SPEECHES AND DISCUSSION

Віра РУБАН / Vira RUBAN

**Лексичні запозичення та «фальшиві друзі
перекладача» як результат міжмовної
взаємодії в європейських мовах /
Emprunts lexicaux et faux amis dans les
contacts entre langues européennes**
*Київський національний
лінгвістичний університет /
Kyiv National Linguistic University*

Артем ГОРІЧЕВ / Artem HORICHEV

**Особливості передачі фразеологізмів
у перекладі роману Джона Апдайка
Кролику, біжи /
Peculiarities of Phraseological Units Translation
in the John Updike's Novel *Rabbit, Run***
*Одеський національний університет
ім. І.І. Мечникова /
Odesa I.I. Mechnykov National University*

Олександра МАРЧЕНКО /

Oleksandra MARCHENKO

**Аналіз фразеологічних одиниць
французької мови
у журналістському дискурсі /
L'analyse des unités phraséologiques françaises
dans le discours journalistique**

*Київський національний
лінгвістичний університет /
Kyiv National Linguistic University*

Дмитро КОНДРАШОВ /

Dmytro KONDRASHOV

**Специфіка емоційного лексикону
в іспанськомовному спортивному дискурсі /
La especificidad del léxico emocional en el
discurso deportivo hispanohablante**

*Київський національний
лінгвістичний університет /
Kyiv National Linguistic University*

Михайло СИДОРЕНКО /

Mykhailo SYDORENKO

**Стратегії маніпуляції та лінгвістичні
засоби їх реалізації в сучасному
рекламному дискурсі (порівняльний
аспект) / Stratégies de manipulation et moyens
linguistiques de leur réalisation dans le
discours publicitaire contemporain (une
approche comparative)**

*Київський національний
лінгвістичний університет /
Kyiv National Linguistic University*

ЛЕКСИЧНІ ЗАПОЗИЧЕННЯ ТА «ФАЛЬШИВІ ДРУЗИ ПЕРЕКЛАДАЧА» ЯК РЕЗУЛЬТАТ МІЖМОВНОЇ ВЗАЄМОДІЇ В ЄВРОПЕЙСЬКИХ МОВАХ

Віра РУБАН

Київський національний лінгвістичний університет

Мови є важливою складовою нематеріальної культурної спадщини: вони не лише забезпечують її передачу, але й самі виступають її живою формою. В умовах інтенсифікації культурних обмінів і розвитку цифрових технологій у сучасному світі мовні контакти стають дедалі активнішими, що сприяє активнішому обігу лексичних одиниць між мовами.

Запозичені слова, потрапляючи до нової мовної системи, не залишаються незмінними: вони адаптуються до її структурних і граматичних закономірностей. Частина з них зберігає значення, близьке до мови-джерела, тоді як інші зазнають семантичних змін, що може призводити до появи псевдозапозичень. Ці процеси відображають внутрішню динаміку мов та їхню здатність переосмислювати іншомовні елементи.

Відірвані від первинного контексту, запозичення поступово набувають нових значень і інтегруються до лексичної системи мови-реципієнта, що свідчить про безперервний характер мовних і культурних взаємодій. Подібні семантичні трансформації можуть також спричинити міжмовну інтерференцію, зокрема появу «фальшивих друзів перекладача» – лексем із формальною подібністю в різних мовах, але розбіжностями в значенні, що нерідко призводить до перекладацьких помилок.

ЛІТЕРАТУРА

- Guilbert, L. (1975). *La créativité lexicale*. Paris, France: Larousse.
- Guiraud, P. (1971). *Les mots étrangers*. Paris, France: Presses Universitaires de France.
- Léopold, J. (2021). Sommes-nous [réellement] envahis par les anglicismes ? Deux décennies d'anglicismes. *Lengas*, 89. <https://doi.org/10.4000/lengas.5200>
- Misanchuk, M. (1997). *Anglicismes dans la presse française: L'Express et Le Nouvel Observateur (1991 à 1995)*. Calgary, Alberta, Canada.

EMPRUNTS LEXICAUX ET FAUX AMIS DANS LES CONTACTS ENTRE LANGUES EUROPÉENNES

Vira RUBAN

Université nationale linguistique de Kyiv

Les langues s'inscrivent pleinement dans le patrimoine culturel immatériel, dont elles assurent à la fois la transmission et la continuité, tout en constituant elles-mêmes un héritage vivant. Dans un monde marqué par l'intensification des échanges culturels et le développement des technologies numériques, les contacts linguistiques se multiplient et favorisent une circulation accrue des unités lexicales entre les langues.

Les mots empruntés, une fois intégrés, ne demeurent pas figés : ils s'adaptent aux structures de la langue d'accueil et évoluent en fonction de ses usages. Certains conservent un sens proche de celui de la langue d'origine, tandis que d'autres connaissent des déplacements sémantiques, donnant lieu à des formes particulières telles que les pseudo-emprunts. Ces phénomènes illustrent la dynamique interne des langues et leur capacité à réinterpréter les éléments étrangers.

Détachés de leur contexte initial, les emprunts acquièrent progressivement de nouvelles valeurs et s'inscrivent dans le patrimoine lexical de la langue qui les accueille, révélant ainsi la dynamique continue des échanges culturels et linguistiques. Ce processus de reconfiguration sémantique peut également engendrer des phénomènes d'interférences entre les langues, notamment à travers les faux amis du traducteur, qui se caractérisent par une similitude formelle entre deux unités lexicales appartenant à des langues différentes, mais présentant des divergences de sens susceptibles de provoquer des erreurs d'interprétation ou de traduction.

BIBLIOGRAPHIE

- Guilbert, L. (1975). *La créativité lexicale*. Paris, France: Larousse.
- Guiraud, P. (1971). *Les mots étrangers*. Paris, France: Presses Universitaires de France.
- Léopold, J. (2021). Sommes-nous [réellement] envahis par les anglicismes ? Deux décennies d'anglicismes. *Lengas*, 89. <https://doi.org/10.4000/lengas.5200>
- Misanchuk, M. (1997). *Anglicismes dans la presse française: L'Express et Le Nouvel Observateur (1991 à 1995)*. Calgary, Alberta, Canada.

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕДАЧІ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ У ПЕРЕКЛАДІ РОМАНУ ДЖОНА АПДАЙКА КРОЛИКУ, БІЖИ

Артем ГОРІЧЕВ

Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова

Робота присвячена дослідженню фразеологізмів у романі Джона Апдайка «Кролику, біжи» та особливостям їхнього перекладу українською мовою. Стиль автора містить багато різноманітних фразеологізмів, адже саме за їх допомогою він передає емоції персонажів, створює іронію, а також відтворює культурні особливості спілкування американської молоді того часу. Водночас насичений фразеологічними одиницями текст часто викликає труднощі під час перекладу, оскільки значна їх частина є безеквівалентною або має лише часткові відповідники в українській мові.

Переклад фразеологізмів у романі Джона Апдайка є нетривіальною перекладацькою задачею, оскільки їхнє значення не виводиться зі значень окремих складових, а тісно пов'язане з американським культурним і побутовим контекстом 1950-х років. Внаслідок цього перекладач має звертати особливу увагу на контекст, стиль автора та національно-культурні особливості мови. У цьому дослідженні аналізується, як саме фразеологізми у романі Джона Апдайка перекладаються українською мовою, які стратегії при цьому застосовуються та яким чином вдається зберегти образність та зміст оригіналу.

Результати дослідження показали, що якісний переклад фразеологізмів залежить не лише від хорошого знання мови, а й від розуміння контексту, авторського стилю та культурних особливостей. Це дозволяє перекладачеві передати не лише зміст, а й емоційне забарвлення та стиль оригінального твору, зберігаючи його цілісність та культурне тло.

ЛІТЕРАТУРА

Баран, Я. А., Зимомря, М. І., Білоус, О. М., & Зимомря, І. М. (2008).

Фразеологія: знакові величини. Вінниця: Нова Книга.

PECULIARITIES OF PHRASEOLOGICAL UNITS TRANSLATION IN THE JOHN UPDIKE'S NOVEL "RABBIT, RUN"

Artem HORICHEV

Odesa I.I. Mechnykov National University

This research focuses on the study of phraseological units in John Updike's novel *Rabbit, Run* and the specific aspects of their translation into Ukrainian. The author's style includes a wide variety of idioms and phrases, which help to express the characters' emotions, create irony, and render the cultural communication style of American youth of that time. It is worth noting that the text filled with phraseological units often causes difficulties during translation, as a significant part of them lack equivalents or have only partial correspondences in Ukrainian.

Translating phraseological units in John Updike's novel is a challenging task, since their meaning cannot be derived from the meanings of their individual components and is closely tied to the American cultural and everyday context of the 1950s. That is why the translator needs to pay close attention to the context, the author's style, and the cultural aspects of the language. This study examines how phraseological units in John Updike's novel are translated into Ukrainian, what strategies are applied, and how the translator manages to preserve the imagery and meaning of the original text.

The results of the study show that a quality translation of phraseological units depends not only on language proficiency, but also on a clear understanding of the context, the author's style, and cultural background. This allows the translator to convey not just the meaning, but also the emotional tone and style of the original work, preserving its integrity and cultural character.

REFERENCE

Баран, Я. А., Зимомря, М. І., Білоус, О. М., & Зимомря, І. М. (2008).
Фразеологія: знакові величини. Вінниця: Нова Книга.

ФРАЗЕОЛОГІЧНІ ОДИНИЦІ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ У ЖУРНАЛІСТСЬКОМУ ДИСКУРСІ

Олександра МАРЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Журналістський дискурс є важливим каналом соціальної комунікації, що охоплює політичну, культурну, соціальну та інші сфери суспільного життя. Дослідження зосереджене на специфічних характеристиках цього типу дискурсу та механізмах його афективного впливу, зокрема через використання фразеологічних одиниць. Незважаючи на переважання формального стилю, медіадискурс поєднує інформативність з експресивністю, що забезпечує його доступність для широкої аудиторії.

Метою дослідження є аналіз фразеологічних одиниць французької мови та визначення їхнього впливу на сприйняття інформації в журналістському дискурсі. Матеріалом слугують тексти французьких періодичних видань (*Le Monde, Ouest-France, Libération, Les Échos* та ін.). У роботі застосовано елементи дискурсивного та прагматичного аналізу. Фразеологічні одиниці є важливим компонентом лінгвістичної компетенції та широко використовуються в медіадискурсі. Ці одиниці можуть формувати сприйняття та ставлення читачів до певних ситуацій, особистостей чи політичних діячів.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю розвитку критичного мислення щодо інтерпретації медіатекстів і виявлення мовних засобів впливу. Фразеологічні одиниці розглядаються як ефективний інструмент формування оцінки, оскільки вони поєднують експресивність із культурно зумовленими смислами та сприяють моделюванню ставлення читача до подій і персоналій. Таким чином, фразеологія постає як один із найпотужніших інструментів дискурсивного впливу, оскільки, окрім своєї виразності, ідіоми також передають спільний культурний код, який використовують читачі.

ЛІТЕРАТУРА

Dyoniziak, J. (2012). Expressivité du discours de la presse. *Studia Romanica Posnaniensia*, 39(4), 19–30.

Chollet, I., & Robert, J.-M. (2024). *Les expressions idiomatiques* (2e éd.). CLE International.

Pareshishvili, M. (2016). Les expressions phraséologiques dans la presse écrite française et géorgienne. *European Scientific Journal*, 12(26), 410. <https://doi.org/10.19044/esj.2016.v12n26p410>

Сотников, А., & Кобилінська, І. (2024). Лінгвопрагматичні особливості текстів публіцистичного стилю. *Advanced Linguistics*, (14). <https://doi.org/10.20535/.2024.14.316537>

LES UNITÉS PHRASÉOLOGIQUES FRANÇAISES DANS LE DISCOURS JOURNALISTIQUE

Oleksandra MARCHENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

Le discours journalistique, en tant que source d'information indispensable, joue aujourd'hui un rôle majeur dans la communication sociale. Il couvre tous les domaines de la vie : social, culturel, politique, sportif et historique. Notre recherche se concentre sur les particularités de ce type de discours ainsi que sur ses mécanismes clés d'influence affective, notamment à travers l'utilisation des unités phraséologiques. Bien que le registre officiel y prédomine, le discours médiatique combine des éléments informatifs et expressifs afin de le rendre aussi accessible que possible au grand public.

Étant donné la diversité des procédés de construction du discours de presse, notre analyse porte spécifiquement sur les unités phraséologiques et leur potentiel à influencer la perception du message. Les expressions étudiées ont été relevées dans des journaux tels que *Le Monde*, *Ouest-France*, *Libération*, *Les Échos*, entre autres.

La maîtrise des expressions figées constitue un élément essentiel de la compétence linguistique, d'autant plus que le discours journalistique en fait un usage particulièrement fréquent. Ces unités peuvent orienter la perception et l'attitude des lecteurs à l'égard de certaines situations, personnalités ou figures politiques.

L'actualité de cette recherche réside dans la nécessité de développer une capacité critique face aux procédés de manipulation et d'influence dans la

presse écrite. Il importe de comprendre comment les auteurs utilisent des moyens linguistiques pour susciter des impressions et orienter les réactions du public. La phraséologie apparaît ainsi comme l'un des outils les plus puissants de l'influence discursive, car, au-delà de leur expressivité, les idiomes véhiculent également un code culturel partagé avec les lecteurs.

LITTÉRATURE

- Dyoniziak, J. (2012). Expressivité du discours de la presse. *Studia Romanica Posnaniensia*, 39(4), 19–30.
- Chollet, I., & Robert, J.-M. (2024). *Les expressions idiomatiques* (2e éd.). CLE International.
- Pareshishvili, M. (2016). Les expressions phraséologiques dans la presse écrite française et géorgienne. *European Scientific Journal*, 12(26), 410. <https://doi.org/10.19044/esj.2016.v12n26p410>
- Сотников, А., & Кобилінська, І. (2024). Лінгвопрагматичні особливості текстів публіцистичного стилю. *Advanced Linguistics*, (14). <https://doi.org/10.20535/.2024.14.316537>

СПЕЦИФІКА ЕМОЦІЙНОГО ЛЕКСИКОНУ В ІСПАНСЬКОМОВНОМУ СПОРТИВНОМУ ДИСКУРСІ

Дмитро КОНДРАШОВ

Київський національний лінгвістичний університет

Сьогодні концепція спортивного дискурсу охоплює досить широку сферу досліджень. Цей концепт постає як інституційне та соціокультурне явище, що виходить за межі простої передачі інформації. Спортивний дискурс виконує різні функції в межах комунікативної ситуації. Серед багатьох з них виділяється емотивна функція, яка є центральною віссю цієї комунікації, спрямованою на створення глибокого емоційного зв'язку між відправником і одержувачем повідомлення. Надалі, для встановлення такого зв'язку, мовець схильний використовувати весь багатий запас емотивної лексики. Завдяки їй розрізняють афективні та конотативні одиниці, які дозволяють перетворити фізичну подію на пам'ятний життєвий досвід. Також варто відзначити важливість суб'єктивності та афективності в мові, підкреслюючи, як спортивні журналісти вкладають

власні оціночні судження в повідомлення. На завершення, спортивний дискурс постає як складна система, де мова постійно адаптується, щоб відобразити пристрасть і конкурентність сучасного суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

- Jakobson, R. (1960). *Ensayos de lingüística general*. Editorial Seix Barral.
- Néstor Hernández Alonso (2012). *Tendencias en el lenguaje deportivo actual*. Vision Libros.
- Teun A. Van Dijk (2015). *Critical Discourse Analysis*. John Wiley & Sons, Inc.
- Puig Barata, N. (2012). *Emociones en el deporte y Sociología*. International Journal of Sport Science, Volumen VIII.
- Soriano, Cristina (2016). *El lenguaje de las emociones*. Prensas de la Universidad de Zaragoza.

LA ESPECIFICIDAD DEL LÉXICO EMOCIONAL EN EL DISCURSO DEPORTIVO HISPANOHABLANTE

Dmytro KONDRASHOV

La Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Hoy en día el concepto del discurso deportivo abarca el campo de estudios bastante amplio. Este concepto se presenta como un fenómeno institucional y sociocultural que va más allá de la simple transmisión de la información. El discurso deportivo ejerce diferentes funciones dentro de la situación comunicativa. Entre muchas se destaca la función emotiva, que es el eje central de esta comunicación, orientada a generar una conexión emocional profunda entre el emisor y el receptor del mensaje. A continuación, para establecer dicha relación, el hablante tiende a emplear todo el caudal rico del léxico emotivo, a través del cual se diferencia entre las unidades afectivas y connotativas que permiten transformar el acontecimiento físico en una experiencia vital memorable. Asimismo, hace falta precisar la importancia de la subjetividad y la afectividad en el lenguaje, destacando cómo los periodistas deportivos imprimen su propio juicio de valor en el mensaje. En conclusión, el discurso deportivo se revela como un sistema complejo donde el lenguaje se adapta constantemente para reflejar la pasión y la competitividad de la sociedad moderna.

LITERATURA

- Jakobson, R. (1960). *Ensayos de lingüística general*. Editorial Seix Barral.
- Hernández Alonso, N. (2012). *Tendencias en el lenguaje deportivo actual*. Vision Libros.
- Teun A. Van Dijk (2015). *Critical Discourse Analysis*. John Wiley & Sons, Inc.
- Puig Barata, N. (2012). *Emociones en el deporte y Sociología*. International Journal of Sport Science, Volumen VIII. Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, Barcelona.
- Soriano, C. (2016). *El lenguaje de las emociones*. Prensas de la Universidad de Zaragoza.

СТРАТЕГІЇ МАНІПУЛЯЦІЇ ТА ЛІНГВІСТИЧНІ ЗАСОБИ ЇХ РЕАЛІЗАЦІЇ В СУЧАСНОМУ РЕКЛАМНОМУ ДИСКУРСІ (ПОРІВНЯЛЬНИЙ АСПЕКТ)

Михайло СИДОРЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Сучасний рекламний дискурс постає одним із найефективніших засобів комунікації у сфері масової культури, що забезпечують просування товарів і послуг. Висока конкуренція та зростання критичного ставлення споживачів до реклами зумовлюють відмову від прямої агітації на користь більш витончених, зокрема прихованих, лінгвопрагматичних стратегій впливу. Серед основних стратегій виокремлюють стратегію емоційного впливу, апеляцію до авторитету, створення ілюзії вибору, використання соціальних стереотипів і цінностей, а також стратегію дефіциту (ефект обмеженої пропозиції). Водночас рекламний дискурс зазнає трансформацій під впливом розвитку гібридного телебачення та технологій штучного інтелекту.

Теоретичну основу дослідження становлять теорія мовленнєвих актів Дж. Остіна та класифікація ілокутивних актів Дж. Серля, що дає змогу виокремити в рекламних текстах асертиви, директиви, комісиви та експресиви.

Аналіз лінгвопрагматичних засобів рекламного дискурсу дає змогу дослідити прагматичний потенціал мовленнєвих актів, виявити ефективні

маркетингові стратегії впливу на споживача, а також простежити етнопрагматичні особливості реклами у Франції та Україні.

ЛІТЕРАТУРА

- Austin, J. L. (1975). *How to do things with words* (2nd ed.). Harvard University Press.
- Годованець, У. М. (2019). Психолінгвістичні аспекти сучасного франкомовного рекламного тексту. *Молодий вчений*, (4 (2)), 292-265.
- Колісниченко Т. В. Рекламний дискурс: поняття, ознаки та функції. *Закарпатські філологічні студії*. 2020. Т. 2, № 13. С. 93–97.
- Смушак, Т. В., & Беженар, Т. В. (2020). Лінгвістичні засоби маніпулятивного впливу в сучасних франкомовних рекламних текстах. *Південний архів (філологічні науки)*, (81), 76-80.

STRATÉGIES DE MANIPULATION ET MOYENS LINGUISTIQUES DE LEUR RÉALISATION DANS LE DISCOURS PUBLICITAIRE CONTEMPORAIN (UNE APPROCHE COMPARATIVE)

Mykhailo SYDORENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

Le discours publicitaire contemporain apparaît comme l'un des moyens de communication les plus efficaces dans le domaine de la culture de masse, contribuant efficacement à la promotion des biens et des services. Dans un contexte de concurrence accrue et de renforcement de l'esprit critique des consommateurs, les formes d'incitation directe tendent à céder la place à des stratégies d'influence plus élaborées, notamment de nature linguo-pragmatique et souvent implicite. Parmi celles-ci on distingue la stratégie d'influence émotionnelle, le recours à l'autorité, la création d'une illusion de choix, l'exploitation des stéréotypes et des valeurs sociales, ainsi que la stratégie de rareté (effet d'offre limitée). Par ailleurs, l'essor de la télévision hybride et des technologies de l'intelligence artificielle contribue à transformer en profondeur les pratiques discursives publicitaires.

Le cadre théorique de cette étude s'appuie sur la théorie des actes de langage de J. Austin ainsi que sur la typologie des actes illocutoires proposée par J. Searle, permettant d'identifier, dans les messages publicitaires, différentes

catégories d'actes telles que les assertifs, les directifs, les promissifs et les expressifs.

L'analyse des procédés linguo-pragmatiques à l'œuvre dans le discours publicitaire vise à mettre en évidence le potentiel pragmatique des actes de langage, à dégager les stratégies d'influence utilisées dans la communication marketing et à analyser, dans une perspective comparative, les spécificités ethnopragmatiques de la publicité en France et en Ukraine.

LITTÉRATURE

Austin, J. L. (1975). *How to do things with words* (2nd ed.). Harvard University Press.

Годованець, У. М. (2019). Психолінгвістичні аспекти сучасного франкомовного рекламного тексту. *Молодий вчений*, (4 (2)), 292-265.

Колісниченко Т. В. Рекламний дискурс: поняття, ознаки та функції. *Закарпатські філологічні студії*. 2020. Т. 2, № 13. С. 93–97.

Смушак, Т. В., & Беженар, Т. В. (2020). Лінгвістичні засоби маніпулятивного впливу в сучасних франкомовних рекламних текстах. *Південний архів (філологічні науки)*, (81), 76-80.

24 квітня 2026 року / April 24, 2026

**СЕКЦІЯ 1 / SECTION 1
(13.15 – 14.00)**

**Соціолінгвістичні та лінгвокультурні аспекти іспанської мови
/
Sociolinguistic and Linguocultural Aspects of the Spanish Language**

Модератор Світлана НАСТЕНКО / Moderator Svitlana NASTENKO

**доцент кафедри романських мов, КНЛУ,
кандидат філологічних наук, доцент /
Associate Professor of the Department of Romance Languages, KNLU,
Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor**

<https://surl.li/hbsjte>

ТРАНСФОРМАЦІЯ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ (КУЛЬТУРНО-ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ)

Анна ВОЛОШОК

Київський національний лінгвістичний університет

Іспанська мова в Центральній та Південній Америці проходить певний етап історико-культурної трансформації та набуває діалектологічних особливостей. Цей процес відбувався під час колонізації з XV століття і започаткував поширення мови на Карибських островах, у Центральній та Південній Америці. Значну роль відігравали адміністративні, освітні і релігійні інституції у закріпленні іспанської, як офіційної та літературної мови. Взаємодія іспанської з індіанськими мовами (науатль, кечуа, аймара, гуарані), африканськими мовами та впливи міграцій XIX–XX століть зумовили формування регіональних діалектів. Це процеси лексичної та фонетичної адаптації, включаючи запозичення з флори, фауни та культурних явищ, що сприяли збагаченню мови. У дослідження діалектних, соціокультурних і морфологічних аспектів іспанської мови зробили вагомий внесок такі провідні науковці як Хуан Мануель Лопе Бланш, Джон М. Ліпські та українські лінгвісти Костянтин Тищенко і Сергій Денисенко. Іспанська в Латинській Америці зберегла граматичну цілісність, водночас проявляючи високу гнучкість і здатність інтегрувати нові лексичні та культурні елементи, що дозволило їй стати основним інструментом комунікації, культурної ідентифікації та адміністративного управління на величезних територіях.

ЛІТЕРАТУРА

Lope Blanch, J. M. (2005). *Cuestiones de filología hispánica*. UNAM.

Lipski, J. (1994). *Latin American Spanish*. Longman.

Денисенко, С. Н., Тищенко, К. Н. (1991). *Праці з лінгвістичної топології та історії романських мов*. КДПШМ.

TRANSFORMACIÓN DEL ESPAÑOL EN SUDAMÉRICA (ASPECTO CULTURAL E HISTÓRICO)

Anna VOLOSHOK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El español en América Central y del Sur atraviesa una etapa de transformación histórica y cultural, adquiriendo características dialectológicas propias. Este proceso comenzó con la colonización en el siglo XV y extendió el idioma por las islas del Caribe, América Central y del Sur. Las instituciones administrativas, educativas y religiosas fueron clave para establecer el español como lengua oficial y literaria. La relación del español con lenguas indígenas (náhuatl, quechua, aimara, guaraní), lenguas africanas y las migraciones de los siglos XIX y XX formaron los dialectos regionales. Estos son procesos de adaptación en el vocabulario y la pronunciación, incluyendo palabras sobre la naturaleza y la cultura local que enriquecieron el idioma. Los investigadores importantes como Juan Manuel Lope Blanch, John M. Lipski y los lingüistas ucranianos Kostiantyn Tyshchenko y Serhiy Denysenko han estudiado estos aspectos sociales y morfológicos. El español en América Latina ha mantenido su estructura gramatical, pero a la vez es flexible para integrar nuevos elementos léxicos y culturales. Esto le permitió convertirse en la herramienta principal de comunicación, identidad y administración en estos grandes territorios.

LITERATURA

Lope Blanch, J. M. (2005). *Cuestiones de filología hispánica*. UNAM.

Lipski, J. (1994). *Latin American Spanish*. Longman.

Denysenko, S. N., Tyshchenko, K. N. (1991). Pratsi z lnhvistychnoi topolohii ta istorii romanskykh mov. KDPIIM.

ОСОБЛИВОСТІ ІСПАНСЬКОЇ МОВИ В НЬЮ-ЙОРКУ

Анна ГАЩУК

Київський національний лінгвістичний університет

Місто Нью-Йорк історично вважається одним з найбільш лінгвістично та культурно різноманітних міст в світі. Велику частину його населення

складають іспанськомовні, що можна спостерігати у його повсякденному житті: багато вивісок із назвами вулиць, державних будівель та бізнесів продубльовані іспанською мовою. Деякі навіть стверджують, що "будь-який житель Нью-Йорка може користуватися лише іспанською мовою, без будь-якої взаємодії з англійською 24 години на добу". Більшість іспанськомовної популяції Нью-Йорка становлять пуерториканці. Через щільно населене міське середовище, іспанська мова в Нью-Йорку вирізняється підвищеною кількістю англіцизмів в щоденній мові. Це пояснюється великою кількістю культурних відмінностей США, які важко пояснити або пристосувати до іспанської мови, та неминучою асиміляцією в англомовне середовище.

ЛІТЕРАТУРА

- Ramírez, Arnulfo G. (1992). *El español de los Estados Unidos: el lenguaje de los hispanos*. Madrid: Mapfre.
- Hess, S. (1982). El español puertorriqueño en Nueva York. *Actas Del Cuarto Congreso Internacional De Hispanistas*.
- Sánchez-Vallejo María A. (2022). El español avanza imparable en Estados Unidos. *El País*. <https://elpais.com/cultura/2022-12-07/el-espanol-avanza-imparable-en-estados-unidos.html>

LAS PECULIARIDADES DEL IDIOMA ESPAÑOL EN NUEVA YORK

Anna HASHCHUK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La ciudad de Nueva York es considerada históricamente una de las ciudades más diversas lingüísticamente y culturalmente en el mundo. Una gran proporción de su población es hispanohablante, lo que se puede observar en su vida diaria: muchas señales con los nombres de calles, edificios gubernamentales y negocios están duplicados en español. Algunos incluso afirman que "para cualquier residente de Nueva York es posible hablar sólo el castellano, sin interrelación de ningún tipo con el inglés durante las 24 horas del día". La mayoría de la población hispana de Nueva York es puertorriqueña. Debido al entorno urbano densamente poblado, la lengua española en Nueva York se distingue por un mayor número de anglicismos en el idioma cotidiano. Esto se debe a la gran cantidad de diferencias culturales estadounidenses que

son difíciles de explicar o adaptar al idioma español, y la inevitable asimilación en el entorno del habla inglesa.

LITERATURA

- Ramírez, Arnulfo G. (1992). *El español de los Estados Unidos: el lenguaje de los hispanos*. Madrid: Mapfre.
- Hess, S. (1982). El español puertorriqueño en Nueva York. *Actas Del Cuarto Congreso Internacional De Hispanistas*.
- Sánchez-Vallejo María A. (2022). El español avanza imparable en Estados Unidos. *El País*. <https://elpais.com/cultura/2022-12-07/el-espanol-avanza-imparable-en-estados-unidos.html>

ВІДОБРАЖЕННЯ КУЛЬТУРНИХ РЕАЛІЙ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Софія ДЕРЕЧА

Київський національний лінгвістичний університет

Наукова розвідка досліджує іспанські культурні реалії як елементи національної ідентичності та мовної картини світу. Культурні реалії репрезентують слова та вирази, що відображають особливості соціокультурного життя певної спільноти. Вони класифікуються за категоріями: матеріальна культура (їжа, одяг, житло, транспорт, флора та фауна), соціальна культура (традиції, національні свята, ігри, дозволя) та жести й звички. Особлива увага приділяється таким знаковим іспанським термінам, як *siesta, corrida, flamenco, tapas, fiesta*, які репрезентують соціальні практики, гастрономічні традиції, мистецтво та національні звичаї. Встановлено, що ці одиниці виконують як номінативну, так і символічну функцію, відображаючи історичний досвід, цінності та ментальні особливості іспанського суспільства. Розглянуто основні стратегії перекладу культурних реалій: культурний еквівалент, функціональний еквівалент та описовий переклад. Дослідження підтверджує тісний зв'язок мови й культури та показує, як лексичні одиниці передають специфіку іспанської культурної традиції, формують мовну картину світу та забезпечують адекватну передачу національної своєрідності Іспанії.

ЛИТЕРАТУРА

- Newmark, P. (1988). *A Textbook of Translation*. Hertfordshire, UK: Prentice Hall.
RAE. *Diccionario de la lengua española*. Real Academia Española.
<https://dle.rae.es/>
- Матузкова, О. П. (2022). *Лінгвокультура та переклад*. Одеса: Букаєв Вадим Вікторович.

EL REFLEJO DE LAS REALIDADES CULTURALES EN LA LENGUA ESPAÑOLA

Sofia DERECHA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La investigación científica estudia las realidades culturales españolas como elementos de la identidad nacional y de la imagen lingüística del mundo. Las realidades culturales son palabras y expresiones que reflejan aspectos específicos de la vida sociocultural de una comunidad. Se clasifican en categorías: cultura material (alimentos, ropa, vivienda, transporte, flora y fauna), cultura social (tradiciones, festividades, juegos, ocio), gestos y hábitos. Se analizan los términos básicos tales como *la siesta, corrida, flamenco, tapas, fiesta*, que representan prácticas sociales, tradiciones gastronómicas, arte y costumbres nacionales. Se establece que estas unidades cumplen las funciones tanto nominativas como las simbólicas, reflejando la experiencia histórica, los valores y las particularidades mentales de la sociedad española. Se examinan las principales estrategias de la traducción de realidades culturales: equivalente cultural, equivalente funcional y traducción descriptiva. La investigación confirma la estrecha relación entre la lengua y la cultura, y demuestra cómo las unidades léxicas transmiten la especificidad de la tradición cultural española, configuran la imagen lingüística del mundo y permiten transmitir de manera adecuada la peculiaridad cultural de España.

LITERATURA

- Newmark, P. (1988). *A Textbook of Translation*. Hertfordshire, UK: Prentice Hall.
RAE. *Diccionario de la lengua española*. Real Academia Española.
<https://dle.rae.es/>
- Matuzkova, O. P. (2022). *Linhvokultura ta pereklad*. Odesa: Bukaiev Vadym Viktorovych.

КОМЕРЦІЙНІ СЛОГАНИ ІСПАНСЬКОЮ МОВОЮ: ЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ТА ЇХНЯ ФУНКЦІЯ У СТВОРЕННІ ОБРАЗУ БРЕНДУ

Єлизавета ЄРМІШКІНА

Київський національний лінгвістичний університет

Рекламний дискурс є об'єктом сучасних лінгвістичних досліджень, оскільки реклама сьогодення функціонує як особливий тип масової комунікації, спрямований на формування певних споживчих установок і моделей поведінки.

Іспанськомовні рекламні слогани відзначаються виразністю та активним використанням різних мовних засобів. Їхня структура орієнтована не лише на швидке сприйняття, а й на запам'ятовування, тому в них широко застосовуються імперативні конструкції, персоналізація через звернення до адресата, а також різні тропи, зокрема метафори. Такі засоби посилюють емоційний вплив, формують асоціативні образи та створюють ефект безпосередньої взаємодії між брендом і споживачем. Водночас мовна гра і лексична лаконічність підвищують виразність повідомлення та сприяють його кращому запам'ятовуванню.

Таким чином, слоган функціонує як інструмент, через який бренд задає спосіб свого сприйняття: не лише повідомляє про продукт, а й формує очікування, емоції та асоціації, що визначають подальшу реакцію споживача.

ЛІТЕРАТУРА

- Ткаченко, А. Д. (2025). Використання рекламних слоганів та текстів для формування вербального компонента лінгвокраїнознавчої компетентності. *Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка*. <https://reposit.nupp.edu.ua/bitstream/PoltNTU/19660/1/%D0%A2%D0%BA%D0%B0%D1%87%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE%20%D0%90.%D0%94.pdf>
- Попова, Н. М., & Кузьменко, Д. В. (2022). Лінгвокомунікативні особливості сучасної іспаномовної інтернет-реклами. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*, 33(72, ч. 1), 208–212. https://philol.vernadskyjournals.in.ua/journals/2022/1_2022/part_1/36.pdf
- Намеснікова, В.Я. (2019). *Переклад іспанського рекламного дискурсу українською мовою*. К.: Київський національний лінгвістичний

університет.<http://rep.knlu.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/787878787/568/%D0%9D%D0%B0%D0%BC%D0%B5%D1%81%D0%BD%D1%96%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B0%20%28%D0%91%D1%83%D0%B3%D0%B0%29.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

LOS LEMAS COMERCIALES EN ESPAÑOL: CARACTERÍSTICAS LINGÜÍSTICAS Y SU FUNCIÓN EN LA CREACIÓN DE LA IMAGEN DE MARCA

Yelyzaveta YERMISHKINA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El discurso publicitario constituye un objeto de estudio en la lingüística contemporánea, ya que la publicidad actual funciona como un tipo particular de comunicación de masas orientado a la formación de determinadas actitudes de consumo y modelos de comportamiento.

Los lemas publicitarios en lengua española se caracterizan por su expresividad y el uso activo de diversos recursos lingüísticos. Su estructura no solo está orientada a la comprensión rápida, sino también a la memorización, por lo que en ellos se emplean ampliamente construcciones imperativas, la personalización mediante la apelación al destinatario, así como diversas figuras retóricas, en particular las metáforas. Estos recursos intensifican el impacto emocional, generan imágenes asociativas y crean un efecto de interacción directa entre la marca y el consumidor. Al mismo tiempo, el juego lingüístico y la concisión léxica aumentan la expresividad del mensaje y favorecen su mejor retención.

De este modo, el lema funciona como un instrumento a través del cual la marca establece la forma en que será percibida: no solo informa sobre el producto, sino que también configura expectativas, emociones y asociaciones que determinan la reacción posterior del consumidor.

LITERATURA

Tkachenko, A. D. (2025). *Vykorystannia reklamnykh slohaniv ta tekstiv dlia formuvannia verbalnoho komponenta linhvokrainoznavchoi kompetentnosti. Poltavaska politekhnika imeni Yurii Kondratiuka.*

<https://reposit.nupp.edu.ua/bitstream/PolNTU/19660/1/%D0%A2%D0%BA%D0%B0%D1%87%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE%20%D0%90.%D0%94.pdf>

Popova, N. M., & Kuzmenko, D. V. (2022). Lihvokomunikatyvni osoblyvosti suchasnoi ispanomovnoi internet-reklamy. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho. Serii: Filolohiia. Zhurnalistyka*, 33(72, Part 1), 208–212. https://philol.vernadskyjournals.in.ua/journals/2022/1_2022/part_1/36.pdf

Namesnikova, V. Ya. (2019). *Pereklad ispanskoho reklamnoho dyskursu ukrainskoiu movoiu*. K.: Kyivskiy natsionalnyi lnhvistychnyi universytet. <http://rep.knlu.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/787878787/568/%D0%9D%D0%B0%D0%BC%D0%B5%D1%81%D0%BD%D1%96%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B0%20%28%D0%91%D1%83%D0%B3%D0%B0%29.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

ОСОБЛИВОСТІ ВЖИВАННЯ ІСПАНСЬКИХ ПРИСЛІВ'ІВ ТА ПРИКАЗОК У РОЗМОВНОМУ СТИЛІ

Поліна ЛЯШЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Іспанські прислів'я та приказки (паремії) є важливим елементом мовної картини світу іспанськомовних народів, який відображає не лише народну мудрість, а й культурні цінності, соціальні стереотипи та стійкі образи. Паремії виступають не просто як фольклорні вирази, а як засоби комунікації, які активно використовуються у щоденному мовленні. Паремії – словесні мініатюри, що в процесі формування закріпились, як своєрідні встановлені формули, образні кліше. У побуті деякі з них втратили первісне значення та набули нового, більш сучасного сенсу.

Використання прислів'я як комунікативної складової у різних галузях мовлення необмежено поширювалось завдяки соціальним групам, незалежно від культурного рівня мовців, оскільки прислів'я, як фактичний матеріал проникло в культурну традицію і як їх власне надбання засвідчує особливості спілкування, є елементом літературної традиції та етнічної ознаки. Однією з характерних особливостей іспанських приказок є їхня метафоричність та художня образність. У працях присвячених порівнянню в прислів'ях підкреслюється, що порівняння часто відбувається через

образи тварин, які використовуються для характеристики рис, притаманних людям. Наприклад, *perro (пес)* символізує вірність або користюлюбство в негативній конотації, а *zorro (лисиця)* – хитрість та розум.

Більшість з іспанських паремій мають не лише міфологічне, а й історичне підґрунтя. Деякі з них з часом видозмінювалися, підлаштовуючись під соціально культурний контекст, в якому перебувають мовці й іноді набували нових конотацій, але суть залишається тією ж.

Наприклад, "*Mas vale tarde que nunca*" спочатку мало буквальний сенс, але сьогодні його часто вживають іронічно та жартівливо, коли хтось запізнюється, або довго відкладає справу на потім. «*A mal tiempo, buena cara*» первісно пов'язувалося з буквальним життєвим досвідом людей у несприятливих умовах. У сучасному розмовному мовленні його часто використовують на позначення труднощів чи негараздів. "*Ojos que no ven, corazón que no siente*" спочатку стосувалося буквального приховування інформації, але сьогодні також застосовується в іронічному контексті щодо будь-яких секретів або прихованих ситуацій, як у соціальних мережах, так і в повсякденному житті. "*El que mucho abarca, poco aprieta*" історично попереджає про обмеженість людських сил. У сьогоденні часто використовується як жартівливе зауваження про тих, хто береться за багато справ одночасно й не виконує якісно жодну із них.

Отже, саме через іронізацію приказки у сучасному розмовному мовленні змінюють своє значення.

ЛІТЕРАТУРА

- Кушнір, О. (2016). Паремія як складова іспанської мовної картини світу. Мовний центр Вишинських PORTUÑOL. Vyshynsky.com.ua.<https://vyshynsky.com.ua/statti/paremiya.html>
- García Gómez E. (1977). Una prueba de que el refranero árabe fue incorporado en traducción al refranero español. Al-Ándalus. Madrid-Granada, T.42, P. 375–390.

EL USO DE LOS REFRAÑES Y PROVERBIOS ESPAÑÓLES EN EL LENGUAJE COLOQUIAL

Polina LIASHENKO

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Los refranes y proverbios españoles, también llamados paremias, son una parte importante de la lengua y la cultura de los pueblos hispanohablantes. Ellos reflejan la sabiduría popular, los valores culturales y las formas tradicionales de pensar. Estas expresiones no se usan solo en la literatura o el folclore, sino también muy a menudo en la comunicación diaria.

El uso de los refranes está muy extendido en diferentes ámbitos del habla y no depende del nivel cultural de los hablantes. Estas expresiones forman parte de la tradición cultural y muestran las características de la comunicación, además de ser un elemento importante de la identidad nacional. Una característica típica de los refranes españoles es su uso de metáforas y de imágenes expresivas. Muy a menudo se utilizan animales para describir cualidades humanas. Por ejemplo, *el perro* puede simbolizar la fidelidad o, en sentido negativo, el interés propio, mientras que *el zorro* representa la astucia y la inteligencia.

Muchos refranes españoles tienen un origen histórico o mitológico. Con el paso del tiempo, algunos se han adaptado a los cambios sociales y culturales y han adquirido nuevos matices del significado, aunque la idea principal sigue siendo la misma.

Por ejemplo, el refrán "*Más vale tarde que nunca*" antes tenía un sentido literal, pero hoy en día suele usarse de forma irónica o humorística cuando alguien llega tarde o deja algo para después. "*A mal tiempo, buena cara*" originalmente estaba relacionado con las malas condiciones climáticas, pero ahora se usa para hablar de cualquier problema o dificultad de la vida. "*Ojos que no ven, corazón que no siente*" al principio se refería a ocultar información, pero hoy se emplea también de manera irónica para hablar de secretos o situaciones ocultas, incluso en las redes sociales. "*El que mucho abarca, poco aprieta*" advierte sobre las limitaciones de las personas y actualmente se usa a menudo como comentario humorístico sobre quienes intentan hacer demasiadas cosas al mismo tiempo.

En conclusión, se puede afirmar que en el lenguaje coloquial moderno muchos refranes cambian su significado original gracias al uso de la ironía y el humor.

BIBLIOGRAFÍA

Kushnir, O. (2016). Paremiia yak skladova ispanskoi movnoi kartyny svitu.

Movnyi tsentr Vyshynskykh PORTUÑOL.

Vyshynsky.com.ua.<https://vyshynsky.com.ua/statti/paremiya.html>

García Gómez E. (1977). Una prueba de que el refranero árabe fue incorporado en traducción al refranero español. *Al-Ándalus*. Madrid-Granada, T.42, P. 375–390.

ВПЛИВ СУЧАСНОЇ ІСПАНСЬКОМОВНОЇ МУЗИКИ НА ФОРМУВАННЯ МОВНИХ НОРМ МОЛОДІЖНОГО ДИСКУРСУ

Анастасія ТОНКОВИД

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному глобалізованому культурному просторі музика виступає одним із чинників поширення мовних інновацій та формування особливостей молодіжного мовлення. Помітний вплив на комунікацію молоді має сучасна іспанськомовна музика, зокрема такі популярні жанри, як регетон, трап і реп, що належать до урбаністичної музичної культури. Завдяки стрімінговим платформам, соціальним мережам і цифровим медіа музичний контент швидко поширюється серед молоді різних країн. У результаті лексичні новації, що з'являються в текстах пісень, стають частиною повсякденного мовлення та мовної практики молодого покоління.

Тексти сучасної іспанськомовної музики характеризуються широким використанням молодіжного сленгу, неологізмів, запозичень і образних виразів, які відображають соціальні й культурні реалії молоді. Наприклад, у популярних композиціях часто трапляються слова "perreo", "teteo", "flow", "bellaqueo", а також такі вирази, як "dura" або "duro", що в молодіжному мовленні використовуються для позначення різних елементів молодіжної культури, зокрема танців, вечірок, способу проведення дозвілля, стилю поведінки або характеристик людини. Поширення подібних лексичних одиниць пов'язане з популярністю музичних жанрів урбаністичної

культури та їх активною присутністю в цифровому медіапросторі. Унаслідок цього нові слова та значення поступово закріплюються в комунікації молоді.

Водночас використання лексики, поширеної через сучасну іспанськомовну музику, пов'язане з формуванням культурної та соціальної ідентичності молоді. Молодіжний дискурс характеризується прагненням до мовної експресивності, творчості та відокремлення від традиційних мовних норм. Так слова й вирази, що походять із популярних пісень, стають своєрідними маркерами групової належності та засобом неформальної комунікації в молодіжному середовищі. У цьому контексті музика сприяє не лише появі нових лексичних одиниць, але й формуванню специфічних мовних стратегій, які відображають цінності, інтереси та стиль життя сучасної молоді.

ЛІТЕРАТУРА

- Lipski, J. (1994). *Latin American Spanish*. Longman.
https://books.google.com/books/about/Latin_American_Spanish.html?id=GQ3yAAAAMAAJ
- Otheguy, R., Zentella, A. (2012). *Spanish in New York: Language Contact, Dialectal Leveling, and Structural Continuity*. Oxford University Press.
<https://global.oup.com/academic/product/spanish-in-new-york-9780199737406>
- Pascual, S. R. (2024). Influencia del dembow en los neologismos del habla juvenil dominicana. *Revista Enfoques*.
<https://revistasacad.uasd.edu.do/index.php/Enfoques/article/view/255>
- Penny, R. (2002). *A History of the Spanish Language*. Cambridge University Press.
<https://www.cambridge.org/core/books/history-of-the-spanish-language/>

LA INFLUENCIA DE LA MÚSICA CONTEMPORÁNEA HISPANOHABLANTE EN LA FORMACIÓN DE LAS NORMAS LINGÜÍSTICAS DEL DISCURSO JUVENIL

Anastasiia TONKOVYD

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

En el actual espacio cultural globalizado, la música se considera uno de los factores que favorecen la difusión de innovaciones lingüísticas y la formación de determinadas características del habla juvenil. Una influencia notable en la

comunicación de los jóvenes procede de la música contemporánea en español, especialmente de géneros populares como el reguetón, el trap y el rap, que pertenecen a la cultura musical urbana. Gracias a las plataformas de streaming, las redes sociales y los medios digitales, el contenido musical se difunde rápidamente entre jóvenes de diferentes países. Como resultado, las innovaciones léxicas que aparecen en las letras se convierten en parte del habla cotidiana y la práctica lingüística de la generación joven.

Las letras de la música hispanohablante contemporánea se caracterizan por el amplio uso de jerga juvenil, neologismos, préstamos y expresiones figuradas que reflejan las realidades sociales y culturales de los jóvenes. Por ejemplo, en composiciones populares aparecen con frecuencia palabras como "perreo", "teteo", "flow", "bellaqueo", así como expresiones como "dura" o "duro", que en el habla juvenil se utilizan para denominar distintos elementos de la cultura juvenil, en particular bailes, fiestas, formas de pasar el tiempo libre, estilos de comportamiento o características de una persona. La difusión de estas unidades léxicas está relacionada con la popularidad de los géneros de la música urbana y con su presencia activa en el espacio mediático digital. Como consecuencia, nuevas palabras y significados se consolidan gradualmente en la comunicación de los jóvenes.

Al mismo tiempo, el uso del léxico difundido a través de la música contemporánea en español está relacionado con la formación de la identidad cultural y social de los jóvenes. El discurso juvenil se caracteriza por la tendencia a la expresividad lingüística, la creatividad y la separación de las normas lingüísticas tradicionales. De este modo, las palabras y expresiones que proceden de canciones populares se convierten en una especie de marcadores de pertenencia a un grupo y en un medio de comunicación informal dentro del entorno juvenil. En este contexto, la música favorece no solo la aparición de nuevas unidades léxicas, sino también la formación de estrategias lingüísticas específicas que reflejan los valores, los intereses y el estilo de vida de la juventud contemporánea.

LITERATURA

Lipski, J. (1994). *Latin American Spanish*. Longman.
https://books.google.com/books/about/Latin_American_Spanish.html?id=GQ3yAAAAMAAJ

- Otheguy, R., Zentella, A. (2012). *Spanish in New York: Language Contact, Dialectal Leveling, and Structural Continuity*. Oxford University Press.
<https://global.oup.com/academic/product/spanish-in-new-york-9780199737406>
- Pascual, S. R. (2024). Influencia del dembow en los neologismos del habla juvenil dominicana. *Revista Enfoques*.
<https://revistasacad.uasd.edu.do/index.php/Enfoques/article/view/255>
- Penny, R. (2002). *A History of the Spanish Language*. Cambridge University Press.
<https://www.cambridge.org/core/books/history-of-the-spanish-language/>

АРАБІЗМИ В СУЧАСНІЙ ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Ірина ХЛОПЧУР

Київський національний лінгвістичний університет

Вплив арабської мови на іспанську став одним із ключових моментів у формуванні її лексичного запасу. Тривалий контакт між арабською та іспанською культурами на Піренейському півострові суттєво збагатив іспанську мову арабськими формами. Особливо помітним цей вплив був у період мусульманського владарювання в Іспанії у VIII–XV століттях, коли відбувався активний культурний і мовний обмін. Саме в цей час до іспанської мови було запозичено багато слів, пов'язаних із різними сферами життя: від сільського господарства, торгівлі до науки та повсякденності. Значна кількість цих запозичень не просто збереглася в іспанській мові, а й залишається невіддільною частиною щоденного спілкування. Оскільки ці слова активно функціонують і донині, їх дослідження стає ключем до розуміння еволюції мови.

Отже, можна стверджувати, що арабізми є фундаментальною складовою сучасної іспанської лексики, яка відображає багатовікове культурне поєднання двох цивілізацій.

ЛІТЕРАТУРА

- García Martín, J. M. (2013). Contacto de lenguas e historia: el caso de los arabismos en español. En *Frontiere: soglie e interazioni. I linguaggi ispanici nella tradizione e nella contemporaneità. Vol. II: Lingua* (p. 157–189). Firenze: LoGisma. https://cvc.cervantes.es/literatura/aispi/pdf/26/26_157.pdf

- Roumieh, S. (2022). *La evolución semántica de los arabismos en español* [Tesis doctoral]. Zaragoza: Universidad de Zaragoza. <https://zaguan.unizar.es/record/127851/files/TESIS-2023-180.pdf>
- Real Academia Española. (s.f.). *Diccionario de la lengua española* (Edición del Tricentenario). <https://dle.rae.es/>

LOS ARABISMOS EN EL ESPAÑOL CONTEMPORÁNEO

Iryna KHLOPCHUR

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La influencia del árabe en el español fue uno de los momentos clave en la formación de su léxico. Precisamente el prolongado contacto entre las culturas árabe e hispánica en la península Ibérica amplió significativamente la lengua española con formas árabes. Esta influencia fue especialmente notable durante el período del dominio musulmán en España, entre los siglos VIII y XV, cuando se produjo un activo intercambio cultural y lingüístico. Fue en esta época cuando el español adoptó numerosos préstamos relacionados con diversos ámbitos de la vida: desde la agricultura y el comercio hasta la ciencia y la cotidianidad. Gran parte de estos arabismos no solo se han conservado en la lengua española, sino que siguen siendo una parte integral del habla cotidiana. Dado que estas palabras funcionan activamente hasta hoy, su estudio se convierte en una pieza clave para comprender la evolución del idioma.

Por lo tanto, se puede afirmar que los arabismos son un componente fundamental del léxico español contemporáneo, reflejando la combinación cultural milenaria entre dos civilizaciones.

LITERATURA

- García Martín, J. M. (2013). Contacto de lenguas e historia: el caso de los arabismos en español. En *Frontiere: soglie e interazioni. I linguaggi ispanici nella tradizione e nella contemporaneità. Vol. II: Lingua* (p. 157–189). Firenze: LoGisma. https://cvc.cervantes.es/literatura/aispi/pdf/26/26_157.pdf
- Roumieh, S. (2022). *La evolución semántica de los arabismos en español* [Tesis doctoral]. Zaragoza: Universidad de Zaragoza. <https://zaguan.unizar.es/record/127851/files/TESIS-2023-180.pdf>
- Real Academia Española. (s.f.). *Diccionario de la lengua española* (Edición del Tricentenario). <https://dle.rae.es/>

ВПЛИВ АРАБСЬКОЇ МОВНОЇ ТРАДИЦІЇ НА ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТОК ІСПАНСЬКОЇ ЛІНГВОКУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

Валерія ЧЕРНІКОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Вплив арабської мовної традиції на іспанську культуру є визначальним чинником, що виокремлює її серед інших романських мов.

Внаслідок багатовікового існування Аль-Андалусу, арабська мова залишила глибокий слід у лексичній системі іспанської мови, яка на той час перебувала на етапі відокремлення від народної латини. Нині іспанська мова налічує понад 4000 арабізмів, що стали невід'ємною частиною повсякденного лексикону.

Запозичені слова переважно відображають спосіб життя за часів арабського панування. Вони охоплюють найрізноманітніші сфери: від сільського господарства – *arroz* (рис), *azúcar* (цукор), *aceituna* (оливка) та *algodón* (бавовна), до точних наук – *álgebra* (алгебра), *cifra* (цифра), *alquimia* (алхімія) чи *azogue* (ртуть).

Важливо зазначити, що арабська спадщина не обмежується лише лексикою, вона виходить за межі простого запозичення слів і суттєво впливає на розширення фонетичного, синтаксичного та морфологічного рівнів мови, додає їй багатогранності та культурного різноманіття.

Дослідження цього впливу дозволяє глибше зрозуміти процес формування іспанської лінгвокультури як унікального результату давнього діалогу цивілізацій.

ЛІТЕРАТУРА

Сингаївська, Г. В. (2013). Арабізми у сучасній іспанській мові: історія запозичення і особливості функціонування. *Мовні і концептуальні картини світу*, 43(3), P.108–115. <https://surl.li/mdluoe>

Córdoba, F. C. (2004). El elemento árabe en la historia lingüística peninsular: actuación directa e indirecta. Los arabismos en los romances peninsulares (en especial, en castellano). *Historia de la lengua española*. Barcelona: Ariel. P.185–206. <https://surl.li/bamazl>

Chejne, A. G. (1999). *Historia de España musulmana*. Madrid: Ediciones Cátedra.

LA INFLUENCIA DE LA TRADICIÓN LINGÜÍSTICA ÁRABE EN LA FORMACIÓN Y EL DESARROLLO DE LA IDENTIDAD LINGÜÍSTICA Y CULTURAL ESPAÑOLA

Valeriia CHERNIKOVA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La influencia de la tradición lingüística árabe en la cultura española es un factor determinante que la distingue de otras lenguas románicas. Como resultado de los siglos de existencia de al-Ándalus, la lengua árabe dejó una profunda huella en el sistema léxico del español, que en aquel momento se encontraba en la etapa de diferenciación del latín vulgar. Actualmente, la lengua española cuenta con más de 4000 arabismos que se han convertido en parte integrante del léxico cotidiano.

Las palabras prestadas reflejan principalmente el estilo de vida durante la época de la dominación árabe. Estas abarcan los ámbitos más diversos: desde la agricultura, como *arroz*, *azúcar*, *aceituna* y *algodón*, hasta las ciencias exactas: *álgebra*, *cifra*, *alquimia* o *azogue*.

Es importante señalar que el legado árabe no se limita únicamente al léxico; va más allá del simple préstamo de palabras e influye significativamente en la expansión de los niveles fonético, sintáctico y morfológico de la lengua, aportándole polifonía y diversidad cultural. El estudio de esta influencia permite comprender más profundamente el proceso de formación de la linguocultura española como el resultado único de un diálogo de civilizaciones multiseccular.

LITERATURA

- Synhainvska, H. V. (2013). Arabizmy u suchasnoi ispanskii movi: istoriia zapozychennia i osoblyvosti funktsionuvannia. *Movni i kontseptualni kartyny svitu*, 43(3), P.108–115. <https://surl.li/mdluoe>
- Córdoba, F. C. (2004). El elemento árabe en la historia lingüística peninsular: actuación directa e indirecta. Los arabismos en los romances peninsulares (en especial, en castellano). *Historia de la lengua española*. Barcelona: Ariel. P.185–206. <https://surl.li/bamazl>
- Chejne, A. G. (1999). *Historia de España musulmana*. Madrid: Ediciones Cátedra. (Historia. Serie Mayor).

ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНА ДЕТЕРМІНАЦІЯ КОКОЛІЧЕ ЯК РЕЗУЛЬТАТ АСИМЕТРИЧНОГО МОВНОГО КОНТАКТУ В АРГЕНТИНІ

Анна ЩЕРБАК

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження присвячене лінгвістичному аналізу феномену *коколіче* в контексті іспанської мови Аргентини кінця XIX – початку XX століття. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю переосмислення процесів мовної гібридизації не як деструктивних помилок, а як стратегій комунікативної адаптації в умовах масової іміграції. У межах полілогу культур *коколіче* розглядається як унікальна "колективна інтермова", що виникла внаслідок асиметричного контакту між домінуючою іспанською мовою та італійськими діалектами.

Основна увага приділяється механізмам лексико-семантичної детермінації, які визначалися прагматичними потребами мігрантів у сферах праці та побуту. По-перше, це пряма лексична інтерференція, що призвела до вкорінення італіанізмів, таких як *laburar*, *manuvar* та *fiaca*, які згодом стали невід'ємною частиною аргентинського лексикону. По-друге, аналізується семантичне калькування, де італійські концептуальні моделі накладалися на іспанську лексичну базу, створюючи вирази на кшталт *tomar frío*. По-третє, розглядаються когнітивні методи подолання мовного дефіциту, зокрема використання делексикалізованих одиниць (універсальних слів-замінників, як-от *coso*).

У роботі доведено, що соціолінгвістична асиметрія та відсутність інституційної підтримки для імігрантів стали рушійною силою для створення функціонального гібридного коду. Дослідження підтверджує, що *коколіче* пройшло шлях від маргіналізованої "мови виживання" до значущого культурного маркера, зафіксованого в текстах народного театру *sainete criollo* та сучасному соціолекті лунфардо.

ЛІТЕРАТУРА

- Conde, O. (2022). *Diccionario etimológico del lunfardo*. Buenos Aires: Taurus.
Devoto, F. J. (2003). *Historia de la inmigración en la Argentina*. Buenos Aires: Editorial Sudamericana.

- Fishman, J. A. (1970). *Sociolinguistics: A Brief Introduction*. Rowley, MA: Newbury House.
- Fontanella de Weinberg, M. B. (1987). *El español de la Argentina y sus variedades regionales*. Buenos Aires: Editorial Hachette.
- Morínigo, M. A. (1959). *Estudios sobre el español rioplatense*. Buenos Aires: Editorial Nova.
- Sánchez, F. (1965). *Teatro completo*. Buenos Aires: Editorial Losada.
- Weinreich, U. (1953). *Languages in Contact: Findings and Problems*. The Hague: Mouton.

DETERMINACIÓN LÉXICO-SEMÁNTICA DEL COCOLICHE COMO RESULTADO DEL CONTACTO LINGÜÍSTICO ASIMÉTRICO EN ARGENTINA

Anna SHCHERBAK

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La presente ponencia se centra en el análisis lingüístico del fenómeno del *cocoliche* en el contexto del español de la Argentina de finales del siglo XIX y principios del XX. La relevancia del estudio radica en la necesidad de reinterpretar los procesos de hibridación lingüística no como errores destructivos, sino como estrategias de adaptación comunicativa en condiciones de inmigración masiva. En el marco del polílogo de culturas, *el cocoliche* se considera una "interlengua colectiva" única, surgida como resultado del contacto asimétrico entre la lengua española dominante y los dialectos italianos.

Se presta especial atención a los mecanismos de determinación léxico-semántica, definidos por las necesidades pragmáticas de los migrantes en los ámbitos del trabajo y la vida cotidiana. En primer lugar, la interferencia léxica directa que condujo al arraigo de italianismos como *laburar*, *manyar* y *fiaca*, que posteriormente se convirtieron en parte integrante del léxico argentino. En segundo lugar, se analiza el calco semántico, donde los modelos conceptuales italianos se superpusieron a la base léxica española, creando expresiones como *tomar frío*. En tercer lugar, se examinan los métodos cognitivos para superar el déficit lingüístico, en particular el uso de unidades delexicalizadas (palabras universales de reemplazo como *coso*).

El trabajo demuestra que la asimetría sociolingüística y la falta de apoyo institucional para los inmigrantes fueron el motor de la creación de un código híbrido funcional. La investigación confirma que *el cocoliche* pasó de ser una "lengua de supervivencia" marginada a un marcador cultural significativo, plasmado en los textos del teatro popular (*sainete criollo*) y en el sociolecto moderno del lunfardo.

BIBLIOGRAFÍA

- Conde, O. (2022). *Diccionario etimológico del lunfardo*. Buenos Aires: Taurus.
- Devoto, F. J. (2003). *Historia de la inmigración en la Argentina*. Buenos Aires: Editorial Sudamericana.
- Fishman, J. A. (1970). *Sociolinguistics: A Brief Introduction*. Rowley, MA: Newbury House.
- Fontanella de Weinberg, M. B. (1987). *El español de la Argentina y sus variedades regionales*. Buenos Aires: Editorial Hachette.
- Morínigo, M. A. (1959). *Estudios sobre el español rioplatense*. Buenos Aires: Editorial Nova.
- Sánchez, F. (1965). *Teatro completo*. Buenos Aires: Editorial Losada.
- Weinreich, U. (1953). *Languages in Contact: Findings and Problems*. The Hague: Mouton.

24 квітня 2026 року / April 24, 2026

**СЕКЦІЯ 2 / SECTION 2
(13.15 – 14.00)**

**Лексико-граматичний та функціональний аспекти іспанської мови
/
Lexico-Grammatical and Functional Aspects of the Spanish Language**

Модератор Інна НАВАРЕНКО / Moderator Inna NAVARENKO

**доцент кафедри кафедри кафедри іспанської і новогрецької філології та
перекладу, КНЛУ, кандидат філологічних наук, доцент /
Teacher of the Department of Spanish and Modern Greek Philology
and Translation, KNLU, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor**

<https://surl.lu/henfto>

ОСОБЛИВОСТІ ТА ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ ІСПАНСЬКОЇ ДІАЛЕКТАЛЬНОЇ ЛЕКСИКИ

Владислав ДАНИЛЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Формування діалектної лексики в іспанській мові зумовлене взаємодією внутрішньомовних і позамовних чинників, що актуалізуються в умовах діатопічної варіативності. Іспанська мова як плюрицентрична система характеризується наявністю кількох нормативних центрів, у межах яких відбувається кодифікація та функціонування регіонально маркованих лексичних одиниць. Така організація зумовлює співіснування різних номінативних моделей і варіантів лексичної репрезентації реальності.

Діалектна лексика постає як результат історично зумовлених процесів мовного контакту, зокрема взаємодії з автохтонними мовами, а також внутрішніх механізмів мовної еволюції. До основних способів її формування належать лексичні запозичення, дериваційні процеси (афіксація, словоскладання) та семантичні зрушення, які забезпечують варіативність номінації в межах єдиної мовної системи.

У межах іспанської діалектології діалектизми диференціюються за їх функційно-семантичними характеристиками на лексичні, семантичні та етнографічні, що відображають специфіку матеріальної та духовної культури окремих мовних ареалів. Важливою ознакою діалектної лексики є її здатність до формування геосинонімічних рядів, у яких різні номінації співвідносяться з однаковими денотатами, але закріплені за різними територіальними варіантами мови.

Діатопічна варіативність лексико-семантичної системи іспанської мови виявляється у функціонально-семантичних полях, де спостерігається розгалуження номінацій, зумовлене культурними, соціальними та історичними чинниками. У цьому контексті лексикографія виконує не лише фіксувальну, а й нормувальну функцію, відображаючи співвідношення між загальнонаціональними та регіональними варіантами іспанської мови.

CARACTERÍSTICAS Y FORMAS DE FORMACIÓN DEL VOCABULARIO DIALECTAL ESPAÑOL

Vladyslav DANYLENKO

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La formación del léxico dialectal en la lengua española está determinada por la interacción de factores intralingüísticos y extralingüísticos que se actualizan en el marco de la variación diatópica. El español, como sistema pluricéntrico, se caracteriza por la existencia de varios centros normativos en los que se codifican y funcionan unidades léxicas con marcación regional, lo que conlleva la coexistencia de distintos modelos denominativos y variantes de representación léxica de la realidad.

El léxico dialectal surge como resultado de procesos históricamente condicionados de contacto lingüístico, en particular con lenguas autóctonas, así como de mecanismos internos de evolución de la lengua. Entre los principales procedimientos de su formación se encuentran los préstamos léxicos, los procesos derivativos (afijación y composición) y los cambios semánticos, que garantizan la variación denominativa dentro de un mismo sistema lingüístico.

En la dialectología hispánica, los dialectalismos se diferencian según sus características funcionales y semánticas en léxicos, semánticos y etnográficos, reflejando las particularidades de la cultura material y espiritual de las distintas áreas lingüísticas. Un rasgo fundamental del léxico dialectal es su capacidad de formar series geosinonímicas, en las que distintas denominaciones corresponden a un mismo referente, pero están vinculadas a diferentes variedades territoriales.

La variación diatópica del sistema léxico-semántico del español se manifiesta en los campos funcional-semánticos, donde se observa una diversificación de las denominaciones motivada por factores culturales, sociales e históricos. En este contexto, la lexicografía cumple no solo una función descriptiva, sino también normativa, al reflejar la correlación entre las variantes generales y regionales del español.

ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ ДІАЛЕКТІВ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Олександра ЗОЛОТАРЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Діалектна варіативність є однією з визначальних рис іспанської мови та важливим чинником її історичного розвитку й сучасного функціонування. Іспанська мова існує не як однорідна система, а як сукупність територіальних різновидів, тому, за спостереженням Дж. К. Чемберс і П. Традгілл, усі мовці є носіями щонайменше одного діалекту (Chambers & Trudgill 1994, p. 3). Опис цієї варіативності спирається на модель Е. Косеріу, яка розмежовує діатопний, діастратичний і діафазичний виміри мовної диференціації.

Одним із провідних чинників формування іспанських діалектів стала Реконкіста, що впродовж століть визначала територіальне розширення північних християнських королівств і супроводжувалася активними репопуляційними процесами; саме вони сприяли міждіалектним контактам, що згодом привело до зміцнення кастильського різновиду (Larasa, 1981, p. 124; Penny, 2004, p. 78). Не менш важливу роль відіграли мовні контакти, географічна ізоляція та соціальна стратифікація, які зумовили розходження у фонетиці, лексиці й морфосинтаксисі.

Це добре простежується в сучасних варіантах іспанської мови: у мексиканському функціонують лексеми *cuate*, *aparachar*, *chamaco*, у ріоплатському поширені *manyar*, *tufa* та форми *voseo tenés*, *sos*, *hablás*, у чилійському вживаються *pololo*, *fome*, *guagua*, а в карибському ареалі зафіксовано *asere*, *chévere*, *bembé*, *bochinche*. В американському іспаномовному просторі частина цих рис постає як продовження реальних або потенційних тенденцій піренейського варіанта іспанської мови (Alvar, 1998, p. 91). Отже, діалектна різноманітність іспанської мови сформувалася внаслідок взаємодії історичних, контактних, географічних і соціальних чинників.

ЛІТЕРАТУРА:

- Alvar M. (1998). El español en el mundo: ideas de fragmentación o unidad. *Actas del XIII Congreso de la Asociación Internacional de Hispanistas*, 88–95.
- Chambers J. K., Trudgill P. (1994). *La dialectología*. Madrid : Visor Libros.

Lapesa, R. (1981). *Historia de la lengua española* (9.ª ed.). Madrid: Gredos.
Penny, R. (2004). *Variación y cambio en español*. Madrid: Gredos.

CAUSAS DEL SURGIMIENTO DE LOS DIALECTOS EN LA LENGUA ESPAÑOLA

Oleksandra ZOLOTARENKO

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La variación dialectal es uno de los rasgos definitorios de la lengua española y un factor importante de su desarrollo histórico y de su funcionamiento actual. El español no existe como un sistema homogéneo, sino como un conjunto de variedades territoriales, por lo que, según J. K. Chambers y P. Trudgill, todos los hablantes lo son al menos de un dialecto (Chambers & Trudgill 1994, p. 3). La descripción de esta variación se apoya en el modelo de E. Coseriu, que distingue las dimensiones diatópica, diastrática y diafásica de la diferenciación lingüística.

Uno de los factores principales en la formación de los dialectos españoles fue la Reconquista, que durante siglos determinó la expansión territorial de los reinos cristianos del norte y estuvo acompañada de intensos procesos de repoblación, los cuales favorecieron los contactos interdialectales, que posteriormente condujo al afianzamiento de la variedad castellana (Lapesa, 1981, p. 124; Penny, 2004, p. 78). Igualmente importante fue el papel de los contactos lingüísticos, del aislamiento geográfico y de la estratificación social, que provocaron divergencias en la fonética, el léxico y la morfosintaxis.

Esto se observa claramente en las variedades actuales del español: en la variedad mexicana se emplean las voces *cuate*, *apapachar* y *chamaco*; en la rioplatense son frecuentes *manyar*, *mufa* y las formas de voseo *tenés*, *sos* y *hablás*; en la chilena se usan *pololo*, *fome* y *guagua*; y en el área caribeña se registran *asere*, *chévere*, *bembé* y *bochinche*. En el espacio hispanoamericano, parte de estos rasgos aparece como prolongación de tendencias reales o virtuales del español peninsular (Alvar, 1998, p. 91). En conclusión, la diversidad dialectal del español se formó como resultado de la interacción de factores históricos, de contacto, geográficos y sociales.

LITERATURA:

- Alvar M. (1998). El español en el mundo: ideas de fragmentación o unidad. *Actas del XIII Congreso de la Asociación Internacional de Hispanistas*, 88–95.
- Chambers J. K., Trudgill P. (1994). *La dialectología*. Madrid : Visor Libros.
- Lapesa, R. (1981). *Historia de la lengua española* (9.ª ed.). Madrid: Gredos.
- Penny, R. (2004). *Variación y cambio en español*. Madrid: Gredos.

ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ МОДАЛЬНОСТІ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Людмила ГРИНЬКО

кандидат філологічних наук, доцент кафедри іспанської філології

Аліса ІВАНОВА

Одеський національний університет імені І.І.Мечникова

У сучасній лінгвістиці актуальним є перегляд традиційних підходів до іспанських дієслівних перифраз. Нормативні граматики (зокрема RAE) часто трактують їх як сталі "математичні формули" (наприклад, *tener que* + інфінітив = обов'язок, *deber de* + інфінітив = припущення). Проте такий підхід ігнорує фундаментальну властивість мови – асиметрію мовного знака. Мета дослідження – на матеріалі сучасного іспанськомовного аудіовізуального дискурсу довести, що значення перифрази формується не лише структурою, а й прагматичними інтенціями мовця, семантикою інфінітива та конситуацією. Аналіз доводить, що допоміжні дієслова зберігають залишкову семантику, а тест на інтерполяцію руйнує конструкцію, повертаючи дієслову первинне значення. Виявлено, що ключовим фактором зміни іллокутивної сили є семантика інфінітива: конструкція з дієсловом дії генерує деонтичну модальність, тоді як поєднання з дієсловом стану актуалізує епістемічну модальність. Особливу увагу приділено прагматичному зсуву темпоральної семи: у ситуаціях емоційної напруги умовний спосіб втрачає значення гіпотетичного майбутнього і стає маркером погрози або попередження "тут і зараз". Виявлено також використання займенника першої особи множини як інструменту маніпуляції та згуртування учасників комунікації. Нарешті, узус спростовує жорсткі норми RAE: припущення з *deber* часто

виражається без прийменника "de", оскільки опис стану і сама ситуація виключають можливість сприйняття фрази як наказу, автоматично вказуючи на здогадку. Отже, модальні перифрази є гнучкими комунікативними інструментами, а не сталими формулами. Врахування їхньої прагматичної багатовимірності має стати невід'ємною складовою викладання іспанської мови для запобігання комунікативним невдачам.

ЛІТЕРАТУРА

- Арешенкова-Левченко, О. Ю. (2024). До проблеми сучасного трактування поняття "комунікативний акт", його структури та видів. Криворізький національний університет, 116–117.
- Бацевич, Ф. С. (2004). Основи комунікативної лінгвістики. Академія.
- Бріцин, В. М., & Аніщенко, Л. В. (2021). Стаття Шарля Баллі "Syntaxe de la modalité explicite" і сучасна лінгвістика. Інститут мовознавства ім. О. О. Потебні НАН України, 43–51.
- Кіркоvsька, І. С. (2017). Засоби вираження функціонально-семантичного поля проспективної модальності в сучасній іспанській мові. Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка, 100–104.
- Крижко, О. А. (2020). Поняття мотивації мовних одиниць як співвідношення мовного знака та значення. Вісник Запорізького національного університету. Філологічні науки, (2), 96–105. <https://doi.org/10.26661/2414-9594-2020-2-14>
- Невідомська, Л. (2003). Концепція імплікатур Г. П. Грайса та мовознавчі проблеми імпліцитності. Тернопільський національний педагогічний університет, 6–17.
- Червона, О. С. (2017). Прагматико-комунікативні параметри функціонування дієслівних перифраз (на матеріалі сучасної італійської мови). Вісник Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара, 13–17.
- Nieuwenhuijsen, D. (2023). La interpolación en las perífrasis verbales. Reconsiderando su relevancia como criterio clasificatorio. Boletín de Filología, 58(1), 153–174.
- Pinillos, D., & Font, M. (Режисери). (2024). Respira [Телесеріал]. El Desorden Crea; Netflix.

- Real Academia Española. (2011). Nueva gramática básica de la lengua española. Вилучено з <https://www.rae.es/gramática-básica/>
- Real Academia Española. (2019). Glosario de términos gramaticales. Вилучено з <https://www.rae.es/gtg/>
- Real Academia Española. (2009). Nueva gramática de la lengua española. Вилучено з <https://www.rae.es/gramática/sintaxis/definición-características-fundamentales-de-las-perífrasis-verbales-clases-sintácticas-de-perífrasis>

MEDIOS DE EXPRESIÓN DE LA MODALIDAD COMUNICATIVA EN LA LENGUA ESPAÑOLA

Liudmyla HRYNKO

candidata en Ciencias Filológicas, profesora asociada
del Departamento de Filología Española

Alisa IVANOVA

Universidad Nacional Odesa I.I. Méchnikov

En la lingüística contemporánea, resulta pertinente la revisión de los enfoques tradicionales respecto a las perífrasis verbales del español. Las gramáticas normativas (en particular, la RAE) suelen interpretarlas como "fórmulas matemáticas" fijas (por ejemplo, tener que + infinitivo = obligación; deber de + infinitivo = conjetura). Sin embargo, tal planteamiento ignora una propiedad fundamental del lenguaje: la asimetría del signo lingüístico. El objetivo de este estudio es demostrar, basándose en el discurso audiovisual hispanohablante actual, que el valor de la perífrasis no se construye únicamente a través de su estructura, sino también mediante las intenciones pragmáticas del hablante, la semántica del infinitivo y la consituación. El análisis demuestra que los verbos auxiliares conservan una semántica residual, mientras que el test de interpolación rompe la construcción, devolviendo al verbo su significado primigenio. Se ha identificado que el factor clave en la alteración de la fuerza ilocutiva es la semántica del infinitivo: la construcción con un verbo de acción genera una modalidad deóntica, mientras que la combinación con un verbo de estado actualiza la modalidad epistémica. Se presta especial atención al desplazamiento pragmático del sema temporal: en situaciones de tensión

emocional, el modo condicional pierde su valor de futuro hipotético para convertirse en un marcador de amenaza o advertencia en el "aquí y ahora". Asimismo, se observa el uso del pronombre de la primera persona del plural como una herramienta de manipulación y cohesión entre los interlocutores. Finalmente, el uso lingüístico contradice las rígidas normas de la RAE: la conjetura con el verbo deber se expresa frecuentemente sin la preposición "de", dado que la descripción del estado y el contexto situacional excluyen la posibilidad de interpretar la frase como un mandato, indicando automáticamente una suposición. En conclusión, las perífrasis modales constituyen herramientas comunicativas flexibles y no fórmulas invariables. La consideración de su multidimensionalidad pragmática debe ser un componente esencial en la enseñanza del español para prevenir fracasos comunicativos.

BIBLIOGRAFÍA

- Арешенкова-Левченко, О. Ю. (2024). До проблеми сучасного трактування поняття "комунікативний акт", його структури та видів. Криворізький національний університет, 116–117.
- Бацевич, Ф. С. (2004). Основи комунікативної лінгвістики. Академія.
- Бріцин, В. М., &
Аніщенко, Л. В. (2021). Стаття Шарля Баллі "Syntaxe de la modalité explicite" і сучасна лінгвістика. Інститут мовознавства ім. О. О. Потебні НАН України, 43–51.
- Кіркоvsька, І. С. (2017). Засоби вираження функціонально-семантичного поля проспективної модальності в сучасній іспанській мові. Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка, 100–104.
- Крижко, О. А. (2020). Поняття мотивації мовних одиниць як співвідношення мовного знака та значення. Вісник Запорізького національного університету. Філологічні науки, (2), 96–105.
<https://doi.org/10.26661/2414-9594-2020-2-14>
- Невідомська, Л. (2003). Концепція імплікатур Г. П. Грайса та мовознавчі проблеми імпліцитності. Тернопільський національний педагогічний університет, 6–17.
- Червона, О. С. (2017). Прагматико-комунікативні параметри функціонування дієслівних перифраз (на матеріалі сучасної італійської

- мови). Вісник Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара, 13–17.
- Nieuwenhuijsen, D. (2023). La interpolación en las perífrasis verbales. Reconsiderando su relevancia como criterio clasificatorio. *Boletín de Filología*, 58(1), 153–174.
- Pinillos, D., & Font, M. (Режисери). (2024). *Respira* [Телесеріал]. El Desorden Crea; Netflix.
- Real Academia Española. (2011). Nueva gramática básica de la lengua española. Вилучено з <https://www.rae.es/gramática-básica/>
- Real Academia Española. (2019). *Glosario de términos gramaticales*. Вилучено з <https://www.rae.es/gtg/>
- Real Academia Española. (2009). Nueva gramática de la lengua española. Вилучено з <https://www.rae.es/gramática/sintaxis/definición-características-fundamentales-de-las-perífrasis-verbales-clases-sintácticas-de-perífrasis>

МОВНОСТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ІСПАНСЬКОГО ЮРИДИЧНОГО РЕГІСТРУ

Крістіна КАЛІНІЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному суспільстві юридична мова відіграє важливу роль у регулюванні правових відносин і забезпеченні ефективної професійної комунікації. Юридичний дискурс реалізується через нормативно-правові акти, договори, судові рішення та інші офіційні документи. Він характеризується високим рівнем стандартизації, точності та формалізованості мовлення, що забезпечує однозначність тлумачення правових норм (Кочерган, 2010, с. 215; Селіванова, 2011, с. 362). У зв'язку з цим особливого значення набуває правильний вибір лексичних засобів і синтаксичних конструкцій.

Іспанський юридичний реєстр має низку мовностилістичних особливостей, зокрема використання спеціалізованої термінології, формально-книжної лексики, складних синтаксичних конструкцій і стійких мовних формул. Такі мовні засоби забезпечують точність і нормативність юридичних текстів. Наприклад, у правових документах часто

використовуються безособові конструкції, як-от: «*Se procederá a la revisión del contrato conforme a las disposiciones legales vigentes*», де форма *se procederá* надає висловлюванню офіційного характеру.

Проблема функціонування юридичної мови досліджувалася багатьма науковцями. Значний внесок у вивчення юридичного дискурсу та перекладу правових текстів зробили Е. Алькарас Варо і Б. Г'юз (Alcaraz Varó & Hughes, 2002), а також М. Кальсада Перес (Calzada Pérez, 2003). Однак деякі аспекти мовностилістичної організації іспанського юридичного реєстру, зокрема особливості синтаксису та стилістичних засобів, потребують подальшого дослідження.

ЛІТЕРАТУРА

- Alcaraz Varó, E., & Hughes, B. (2002). *Legal translation explained*. Manchester: St. Jerome Publishing.
- Calzada Pérez, M. (2003). *Apropos of ideology: Translation studies on ideology – Ideologies in translation studies*. Manchester: St. Jerome Publishing.
- Кочерган, М. П. (2010). *Загальне мовознавство*. Київ: Академія.
- Селіванова, О. О. (2011). *Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми*. Полтава: Довкілля.

CARACTERÍSTICAS LINGÜÍSTICO-ESTILÍSTICAS DEL REGISTRO JURÍDICO ESPAÑOL

Kristina KALINICHENKO

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

En la sociedad contemporánea el lenguaje jurídico desempeña un papel fundamental en la regulación de las relaciones legales y en la garantía de una comunicación profesional eficaz. El discurso jurídico se manifiesta a través de actos normativos, contratos, resoluciones judiciales y otros documentos oficiales. Se caracteriza por un alto grado de estandarización, precisión y formalización del lenguaje, lo que garantiza una interpretación inequívoca de las normas jurídicas (Kocherhan, 2010, p. 215; Selivanova, 2011, p. 362). En este contexto, adquiere especial importancia la adecuada selección de los recursos léxicos y de las construcciones sintácticas.

El registro jurídico español presenta una serie de características lingüístico-estilísticas, entre las que destacan el uso de terminología especializada, léxico formal, construcciones sintácticas complejas y fórmulas lingüísticas estables. Estos recursos lingüísticos garantizan la precisión y el carácter normativo de los textos jurídicos. Por ejemplo, en los documentos legales se emplean con frecuencia construcciones impersonales como: «*Se procederá a la revisión del contrato conforme a las disposiciones legales vigentes*», donde la forma *se procederá* otorga al enunciado un carácter oficial.

El problema del funcionamiento del lenguaje jurídico ha sido objeto de estudio por parte de numerosos investigadores. Una contribución significativa al estudio del discurso jurídico y de la traducción de textos legales fue realizada por E. Alcaraz Varó y B. Hughes (Alcaraz Varó & Hughes, 2002), así como por M. Calzada Pérez (Calzada Pérez, 2003). Sin embargo, algunos aspectos de la organización lingüístico-estilística del registro jurídico español, en particular las peculiaridades del uso de las construcciones sintácticas y de los recursos estilísticos, aún requieren un análisis más profundo.

BIBLIOGRAFÍA

- Alcaraz Varó, E., & Hughes, B. (2002). *Legal translation explained*. Manchester: St. Jerome Publishing.
- Calzada Pérez, M. (2003). *Apropos of ideology: Translation studies on ideology – Ideologies in translation studies*. Manchester: St. Jerome Publishing.
- Kocherhan, M. P. (2010). *Zahalne movoznavstvo*. Kyiv: Akademiia.
- Selivanova, O. O. (2011). *Suchasna lnhvistyka: napriamy ta problemy*. Poltava: Dovkillia.

СПОСОБИ ВІДТВОРЕННЯ ІСПАНСЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ ІЗ НАЗВАМИ ТВАРИН І РОСЛИН У ПЕРЕКЛАДІ

Вікторія КРАВЕЦЬ

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному перекладознавстві фразеологічні одиниці становлять особливий інтерес, оскільки вони відображають національно-культурну специфіку мови, особливості образного мислення та мовної картини світу. Значну групу серед них становлять фразеологізми з компонентами-

назвами тварин і рослин, які часто мають символічне значення та культурно зумовлені асоціації (Селіванова, 2011; Кочерган, 2010).

Іспанські фразеологізми із зоонімічними та фітонімічними компонентами часто викликають труднощі під час перекладу, оскільки їхнє значення не завжди збігається зі структурою чи образністю відповідних одиниць української мови. У процесі перекладу застосовуються різні способи відтворення: повний фразеологічний еквівалент, частковий еквівалент, описовий переклад і заміна образу. Наприклад, іспанський вислів *trabajar como una hormiga* перекладається як «працювати як мураха», що є повним еквівалентом, тоді як фразеологізм *estar como una cabra* передається як «бути не при собі», де частково втрачається образність.

Одним із найпоширеніших перекладацьких прийомів є заміна образного компонента, якщо буквальне відтворення не забезпечує адекватного сприйняття в мові перекладу. Наприклад, іспанський вираз *importar un rerino* перекладається як «бути байдужим» або «не мати жодного значення», хоча компонент *rerino* у перекладі не зберігається. Така трансформація дозволяє передати зміст і комунікативний намір висловлювання.

Проблематика перекладу фразеологізмів досліджувалася багатьма науковцями. Значний внесок у вивчення перекладацьких трансформацій зробили О. Селіванова (2011) та М. Кочерган (2010). Проте питання відтворення іспанських фразеологізмів із назвами тварин і рослин потребує подальшого аналізу, зокрема щодо збереження образності та культурної специфіки у перекладі.

ЛІТЕРАТУРА

Селіванова, О. О. (2011). Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми.

Полтава: Довкілля-К.

Кочерган, М. П. (2010). Загальне мовознавство. Київ: Академія.

FORMAS DE REPRODUCIR LOS FRASEOLOGISMOS ESPAÑOLES CON NOMBRES DE ANIMALES Y PLANTAS EN LA TRADUCCIÓN

Viktoriiia KRAVETS

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

En los estudios contemporáneos de traducción, las unidades fraseológicas constituyen un objeto de especial interés, ya que reflejan la especificidad nacional y cultural de la lengua, las particularidades del pensamiento figurado y la visión lingüística del mundo. Un grupo significativo dentro de ellas lo forman los fraseologismos que contienen nombres de animales y plantas, puesto que estos componentes suelen poseer un valor simbólico y asociaciones culturalmente condicionadas (Selivanova, 2011; Kocherhan, 2010).

Los fraseologismos españoles con componentes zoonímicos y fitonímicos presentan con frecuencia dificultades en el proceso de traducción, debido a que su significado no siempre coincide con la estructura o la imagen de las unidades equivalentes en ucraniano. En la traducción se emplean diferentes procedimientos de reproducción: equivalencia fraseológica completa, equivalencia parcial, traducción descriptiva y sustitución de imagen. Por ejemplo, la expresión española trabajar como una hormiga se traduce al ucraniano como «працювати як мураха», lo que representa una equivalencia completa, mientras que el fraseologismo estar como una cabra se transmite mediante la expresión «бути по при собі», donde se pierde parcialmente la imagen original.

Uno de los procedimientos traductológicos más frecuentes es la sustitución del componente figurativo cuando la reproducción literal no garantiza una comprensión adecuada en la lengua meta. Así, la expresión importar un pepino se traduce como «бути байдужим» o «no tener ninguna importancia», aunque el componente vegetal pepino desaparece en la traducción. Esta transformación permite conservar la intención comunicativa del enunciado.

La problemática de la traducción de fraseologismos ha sido estudiada por diversos investigadores. Una contribución importante al análisis de las transformaciones traductológicas ha sido realizada por O. Selivanova (2011) y M. Kocherhan (2010). Sin embargo, el estudio de las formas de reproducir fraseologismos españoles con nombres de animales y plantas requiere todavía un análisis más profundo, especialmente en lo relativo a la conservación de la imagen y de la especificidad cultural en la traducción.

BIBLIOGRAFÍA

- Selivanova, O. O. (2011). *Lingüística contemporánea: direcciones y problemas*.
Poltava: Dovkillia-K.
- Kocherhan, M. P. (2010). *Lingüística general*. Kyiv: Akademiia.

МОВНА ХАРАКТЕРИСТИКА ДІАЛЕКТУ ВЕНЕСУЕЛИ

Анастасія МИХНОВЕЦЬ

Київський національний лінгвістичний університет

Іспанська мова в Латинській Америці є результатом складних історичних, соціальних та культурних процесів, що відбувалися в умовах колонізації та мовного контакту. Одним із різновидів іспанської мови, якою розмовляють у Латинській Америці, є венесуельський діалект, який сформувався внаслідок поширення кастильської мови під час іспанської колонізації та мовного контакту з мовами корінних народів, такими як мови карибських і аравакських мовних груп. В результаті у венесуельському варіанті іспанської мови сформувалися певні лексичні, морфологічні та синтаксичні особливості.

Позамовні фактори, такі як історичне формування регіону, соціальна структура суспільства, процеси міграції та той факт, що Венесуела є частиною карибського мовного простору, також відіграли важливу роль у формуванні венесуельського діалекту. Значний вплив на розвиток венесуельського діалекту мали також характерні риси лексики, морфології та синтаксису сучасного мовлення, що дозволяє розглядати його як окрему регіональну різновидність у межах карибського варіанту іспанської мови. Дослідження спрямоване на поглиблення уявлень про регіональні варіанти іспанської мови та особливості венесуельського діалекту.

У роботі здійснюється методичний аналіз лінгвістичних особливостей венесуельського діалекту на фонетичному, лексичному, морфологічному та синтаксичному рівнях. Розглядаються такі явища, як аспірація та опущення кінцевого /s/, веляризація фінального /n/ та інтонаційні особливості, характерні для карибського регіону. Окрему увагу приділено регіональній лексиці, індігенізмам, граматичним формам і дієслівним конструкціям. Також аналізується соціолінгвістичні умови функціонування діалекту.

ЛИТЕРАТУРА

- Obediente, E. (2011). *“El español de Venezuela”*. Caracas: Universidad Central de Venezuela.
- Lipski, J.(2014). *“Latin American Spanish”*. London: Routledge segunda edición, 1994.
- Fernández, F. M. (2010). *“La lengua española en su geografía”*. Madrid: Arco/Libros.

CARACTERIZACIÓN LINGÜÍSTICA DEL DIALECTO VENEZOLANO

Anastasiia MYKHNOVETS

Universidad Lingüística Nacional de Kiev

El español en América Latina es el resultado de complejos procesos históricos, sociales y culturales que se desarrollaron en condiciones de colonización y contacto lingüístico. Una de las variedades del español habladas en América Latina es el dialecto venezolano, que se formó como consecuencia de la expansión del castellano durante la colonización española y del contacto con las lenguas indígenas, tales como las pertenecientes a los grupos lingüísticos caribe y arawak. Como resultado, en la variedad venezolana del español se consolidaron determinadas particularidades léxicas, morfológicas y sintácticas.

Los factores extralingüísticos, como la formación histórica de la región, la estructura social de la sociedad, los procesos migratorios y el hecho de que Venezuela forme parte del espacio lingüístico caribeño, también desempeñaron un papel importante en la configuración del dialecto venezolano. Asimismo, las características propias del léxico, la morfología y la sintaxis del habla contemporánea permiten considerarlo una variedad regional diferenciada dentro del español del Caribe. La investigación está orientada a profundizar en el conocimiento de las variantes regionales del español y de las particularidades del dialecto venezolano.

En el trabajo se lleva a cabo un análisis metodológico de las características lingüísticas del dialecto venezolano en los niveles fonético, léxico, morfológico y sintáctico. Se examinan fenómenos como la aspiración y la elisión de la /s/ final, la velarización de la /n/ final y los rasgos entonativos característicos del área caribeña. Asimismo, se presta especial atención al léxico regional, los

indigenismos, las formas gramaticales y las construcciones verbales, así como a las condiciones sociolingüísticas de funcionamiento del dialecto.

LITERATURA

- Obediente, E. (2011). *“El español de Venezuela”*. Caracas: Universidad Central de Venezuela.
- Lipski, J.(2014). *“Latin American Spanish”*. London: Routledge segunda edición, 1994.
- Fernández, F. M. (2010). *“La lengua española en su geografía”*. Madrid: Arco/Libros.

ДЕРИВАЦІЙНІ МОДЕЛІ УТВОРЕННЯ ПОХІДНИХ СЛІВ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Наталія МИШУРА

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному мовознавстві важливе місце посідає дослідження словотвірних процесів, оскільки саме вони забезпечують поповнення й оновлення лексичного складу мови. Особливий інтерес становлять дериваційні моделі, тобто структурні схеми, за якими утворюються похідні слова. Іспанська мова має розвинену й продуктивну систему деривації, що відображає закономірності її морфологічної організації.

Деривація – це процес творення нових слів на основі вже наявних за допомогою морфологічних і лексико-семантичних засобів. До основних способів словотвору в іспанській мові належать афіксація, словоскладання та конверсія. Найпродуктивнішою є суфіксація, завдяки якій утворюються іменники, прикметники, прислівники й дієслова. Наприклад, від *hablar* утворюється *hablador*, а від *rápido* – *rápidamente*. Суфікси не лише формують нове слово, а й уточнюють його значення, передаючи зменшувальні, збільшувальні чи оцінні відтінки.

Важливу роль відіграє і префіксація: префікси *in-*, *re-*, *des-*, *pre-* змінюють значення слова, зазвичай не змінюючи його частиномовної належності, як у парах *posible* – *imposible*, *hacer* – *rehacer*. Поширеним є також словоскладання, наприклад *paraguas*, *sacacorchos*, а конверсія дає змогу слову переходити до іншої частини мови без формальних змін.

Отже, дериваційні моделі в іспанській мові характеризуються різноманітністю та високою продуктивністю. Їх вивчення поглиблює розуміння механізмів розвитку мови та має практичне значення для вивчення і викладання іспанської мови.

MODELOS DERIVATIVOS DE FORMACIÓN DE PALABRAS DERIVADAS EN ESPAÑOL

Nataliia MYSHURA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

En la lingüística contemporánea, el estudio de la formación de palabras ocupa un lugar central, ya que permite explicar cómo se amplía y se renueva el léxico de una lengua. En este marco, los modelos derivativos se entienden como esquemas estructurales según los cuales se crean nuevas unidades léxicas a partir de otras ya existentes. El español presenta un sistema derivativo amplio, diverso y altamente productivo.

La derivación es el proceso de formación de palabras mediante recursos morfológicos y léxico-semánticos. Entre los principales mecanismos derivativos del español se encuentran la afijación, la composición y la conversión. La sufijación es especialmente productiva, pues permite formar sustantivos, adjetivos, adverbios y verbos. Así, del verbo *hablar* se deriva *hablador*, y del adjetivo *rápido* se obtiene *rápidamente*. Además de crear nuevas palabras, los sufijos aportan matices semánticos, como valores diminutivos, aumentativos o valorativos.

La prefijación también desempeña un papel importante. Prefijos como *in-*, *re-*, *des-* o *pre-* modifican el significado de la base sin cambiar, por lo general, su categoría gramatical, como en *posible – imposible* o *hacer – rehacer*. Asimismo, la composición permite unir dos o más lexemas, como en *paraguas* o *sacacorchos*, mientras que la conversión consiste en el cambio de categoría gramatical sin alteración formal.

En conclusión, los modelos derivativos del español se distinguen por su productividad y variedad. Su análisis facilita una mejor comprensión del funcionamiento del sistema lingüístico y resulta útil tanto para la investigación como para la enseñanza y el aprendizaje del español.

SPANGLISH ЯК ПРОЯВ МОВНОЇ ІНТЕРФЕРЕНЦІЇ

Ганна САЙКО

Київський національний лінгвістичний університет

Історія Spanglish – це розповідь про те, як мови адаптуються до життя на кордоні двох світів. Усе почалося ще в середині ХІХ століття, після підписання договору Гвадалупе-Ідальго, коли велика частина мексиканських територій стала частиною США.

Іспаномовне населення опинилося в ситуації, де рідна мова залишалася для дому, а англійська стала мовою публічного простору. Згодом, завдяки міграційним хвилям та тому, що іспанська стала другою за вжитком мовою в США (майже 13% населення на 2015 рік), цей контакт переріс у виникнення Spanglish – гібридного явища, яке поєднує в собі іспанську структуру та англійський вплив.

Як прояв мовної інтерференції, Spanglish демонструє, як англійська мова буквально «проникає» на всі рівні іспанської системи. На фонологічному рівні білінгви можуть переносити англійську вимову на іспанські слова, а на лексичному – масово створювати нові терміни. Так з'являються слова-гібриди: наприклад, *la laptopa* (ноутбук), *el parking* (парковка) або дієслова на кшталт *blofear* (блефувати), адаптовані до іспанської морфології (Juarros-Daussa). Це не просто запозичення, а процес «релексифікації», де англійські значення вкладаються в іспанську форму, роблячи мову живою та гнучкою у процесі лексико-граматичної адаптації.

Географія Spanglish додає цій розповіді різноманітності, адже він не є однаковим для всіх. У Маямі, під впливом кубинської діаспори, виник так званий *Cubonics*, а в Нью-Йорку пуерториканці розмовляють на *Nuyorican* (Harmon).

Слід зазначити також існування цікавого різновиду англо-іспаномовної суміші під назвою *llanito*, який використовується жителями Гібралтару. Тут британський варіант англійської мови та іспанська мова взаємодіють на всіх мовних рівнях. Кожний різновид спенглішу є специфічним лінгвістичним феноменом, що потребує окремого вивчення.

Варіації spanglish залежать від походження мовців та їхньої близькості до кордону: чим далі від Мексики, тим сильнішою стає англійська складова в синтаксисі та побудові речень. Таке розмаїття підкреслює, що Spanglish –

це не помилка в мовленні, а динамічний результат культурного змішування.

Сьогодні ставлення до Spanglish змінюється: від сприйняття його як «зіпсованої мови» до визнання його символом ідентичності. Для другого та третього поколінь іспаномовних жителів США це спосіб виразити свою належність до обох культур одночасно.

Попри критику пуристів, Spanglish доводить, що мовні системи є надзвичайно проникними, а самі мовці — неймовірно креативними. Це мова майбутнього для людей, які живуть «на два дома», поєднуючи в одному реченні спадщину предків та реалії сучасної Америки.

Перспективи дослідження полягають у зіставному вивченні варіантів спанглішу для виявлення загальних та індивідуальних тенденцій розвитку взаємодії двох мов (англійської та іспанської), що є динамічним явищем.

ЛІТЕРАТУРА

- Juarros-Daussa, E. (2012). El Spanglish // Diccionari de lingüística online. Universitat de Barcelona.. URL: <http://www.ub.edu/diccionarilinguistica/print/350>
- Harmon, A. (2023). Spanglish // EBSCO Research Starters: Language and Linguistics. URL: <https://www.ebsco.com/research-starters/language-and-linguistics/spanglish>

EL SPANGLISH COMO LA MANIFESTACIÓN DE LA INTERFERENCIA DE LENGUAS

Hanna SAIKO

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

La historia del Spanglish es el relato de cómo las lenguas se adaptan a la vida en la frontera entre dos mundos. Todo comenzó a mediados del siglo XIX, tras la firma del Tratado de Guadalupe Hidalgo, cuando una gran parte de los territorios mexicanos pasó a formar parte de Estados Unidos.

La población hispanohablante se encontró en una situación en la que la lengua materna permanecía en el ámbito doméstico, mientras que el inglés se convirtió en la lengua del espacio público. Con el tiempo, gracias a las olas migratorias y al hecho de que el español se convirtió en la segunda lengua más

utilizada en Estados Unidos (casi el 13 % de la población en 2015), este contacto dio lugar al surgimiento del Spanglish, un fenómeno híbrido que combina la estructura del español con la influencia del inglés.

Como manifestación de la interferencia lingüística, el Spanglish demuestra cómo el inglés «penetra» literalmente en todos los niveles del sistema del español. A nivel fonológico, los bilingües pueden transferir la pronunciación inglesa a palabras españolas, y a nivel léxico se crean masivamente nuevos términos. Así aparecen palabras híbridas como *la laptopa* (ordenador portátil), *el parking* (aparcamiento) o verbos como *blofear* (bluffear), adaptados a la morfología española (Juarros-Daussa). No se trata simplemente de préstamos lingüísticos, sino de un proceso de «relexificación», en el que los significados ingleses se insertan en formas españolas, haciendo que la lengua sea viva y flexible dentro del proceso de adaptación léxico-gramatical.

La geografía del Spanglish añade diversidad a este fenómeno, ya que no es uniforme. En Miami, bajo la influencia de la diáspora cubana, surgió el llamado *Cubonics*, mientras que en Nueva York los puertorriqueños utilizan el *Nuyorican* (Harmon).

Cabe destacar también la existencia de una interesante variedad de mezcla anglo-hispana llamada *llanito*, utilizada por los habitantes de Gibraltar. Allí, el inglés británico y el español interactúan en todos los niveles lingüísticos. Cada variedad del Spanglish constituye un fenómeno lingüístico específico que requiere un estudio independiente.

Las variaciones del Spanglish dependen del origen de los hablantes y de su proximidad a la frontera: cuanto más lejos de México, más fuerte se vuelve el componente inglés en la sintaxis y en la construcción de las oraciones. Esta diversidad subraya que el Spanglish no es un error lingüístico, sino el resultado dinámico de la mezcla cultural.

Hoy en día, la actitud hacia el Spanglish está cambiando: de considerarlo una «lengua deteriorada» a reconocerlo como un símbolo de identidad. Para la segunda y tercera generación de hispanohablantes en Estados Unidos, representa una forma de expresar simultáneamente su pertenencia a ambas culturas.

A pesar de las críticas de los puristas, el Spanglish demuestra que los sistemas lingüísticos son extremadamente permeables y que los hablantes son extraordinariamente creativos. Es la lengua del futuro para quienes viven «entre

dos hogares», combinando en una misma oración la herencia de sus antepasados y las realidades de la América contemporánea.

Las perspectivas de investigación se centran en el estudio comparativo de las distintas variedades del Spanglish con el fin de identificar tendencias comunes e individuales en el desarrollo de la interacción entre dos lenguas – el inglés y el español, un fenómeno dinámico en constante evolución.

BIBLIOGRAFÍA

Juarros-Daussa, E. (2012). El Spanglish // Diccionari de lingüística online.

Universitat de Barcelona.. URL:

<http://www.ub.edu/diccionarilinguistica/print/350>

Harmon, A. (2023). Spanglish // EBSCO Research Starters: Language and

Linguistics. URL: <https://www.ebsco.com/research-starters/language-and-linguistics/spanglish>

СОМАТИЧНІ ФРАЗЕОЛОГІЗМИ В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ ТА ЇХ УКРАЇНСЬКІ ВІДПОВІДНИКИ

Анастасія СЕРБІН

Київський національний лінгвістичний університет

Соматичні фразеологізми є важливою частиною фразеологічної системи іспанської мови, оскільки відображають осмислення світу через образи людського тіла. Такі одиниці не лише надають мовленню виразності, а й передають культурні уявлення, особливості мислення та символічні асоціації, закріплені в мовній свідомості носіїв мови.

В іспанській мові компоненти *mano, ojo, cabeza, corazón* та інші активно входять до складу фразеологізмів, за допомогою яких передаються емоції, риси характеру, поведінка людини, її психічні стани та міжособистісні відносини. У таких виразах назви частин тіла втрачають пряме значення і набувають переносного змісту. Наприклад, фразеологізми *perder la cabeza, echar una mano, romper el corazón, no pegar ojo* демонструють, як тілесний досвід перетворюється на стійкі образні мовні моделі.

Порівняння іспанських соматичних фразеологізмів з українськими відповідниками показує, що в обох мовах є спільні й відмінні способи метафоризації. Частина виразів має повні або часткові відповідники, тоді

як інші не мають прямого еквівалента через культурну специфіку та особливості розвитку фразеологічних систем.

Отже, соматичні фразеологізми є важливим і продуктивним шаром іспанської фразеології, а їх зіставне вивчення допомагає краще зрозуміти мовну картину світу та особливості перекладу.

ЛІТЕРАТУРА

- Casares, J. (1992). *Diccionario ideológico de la lengua española*. Barcelona: Gustavo Gili.
- Moliner, M. (2007). *Diccionario de uso del español* (3.ª ed.). Madrid: Gredos
- Real Academia Española. (2023). *Diccionario de la lengua española* (23.ª ed.). Madrid: Real Academia Española.
- Seco, M., Andrés, O., & Ramos, G. (2004). *Diccionario fraseológico documentado del español actual*. Madrid: Aguilar.
- Ужченко, В. Д., & Ужченко, Д. В. (2007). *Фразеологічний словник української мови*. Київ: Освіта.
- Білодід, І. К. (ред.). (2003). *Словник фразеологізмів української мови*. Київ: Наукова думка.

SOMATISMOS EN LA FRASEOLOGÍA ESPAÑOLA Y SUS EQUIVALENTES UCRANIANOS

Anastasiia SERBIN

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

Los somatismos constituyen una parte importante del sistema fraseológico del español, ya que reflejan la interpretación del mundo a través de las imágenes del cuerpo humano. Estas unidades no solo aportan expresividad al discurso, sino que también transmiten representaciones culturales, particularidades del pensamiento y asociaciones simbólicas fijadas en la conciencia lingüística de los hablantes.

En español, componentes como *mano, ojo, cabeza, corazón* y otros forman parte activa de numerosas unidades fraseológicas mediante las cuales se expresan emociones, rasgos de carácter, comportamientos humanos, estados psicológicos y relaciones interpersonales. En tales expresiones, los nombres de partes del cuerpo pierden su significado literal y adquieren un sentido figurado.

Por ejemplo, los fraseologismos *perder la cabeza, echar una mano, romper el corazón, no pegar ojo* muestran cómo la experiencia corporal se transforma en modelos lingüísticos estables e imaginativos.

La comparación de los somatismos españoles con sus equivalentes ucranianos demuestra que en ambas lenguas existen formas comunes y diferentes de metaforización. Algunas expresiones tienen equivalentes totales o parciales, mientras que otras no poseen una correspondencia directa debido a la especificidad cultural y a las particularidades del desarrollo de los sistemas fraseológicos de ambas lenguas.

Por lo tanto, los somatismos representan una capa importante y productiva de la fraseología española, y su estudio comparativo permite comprender mejor la visión lingüística del mundo y las particularidades de la traducción.

LITERATURA

- Casares, J. (1992). *Diccionario ideológico de la lengua española*. Barcelona: Gustavo Gili.
- Moliner, M. (2007). *Diccionario de uso del español* (3.ª ed.). Madrid: Gredos
- Real Academia Española. (2023). *Diccionario de la lengua española* (23.ª ed.). Madrid: Real Academia Española.
- Seco, M., Andrés, O., & Ramos, G. (2004). *Diccionario fraseológico documentado del español actual*. Madrid: Aguilar.
- Ужченко, В. Д., & Ужченко, Д. В. (2007). *Фразеологічний словник української мови*. Київ: Освіта.
- Білодід, І. К. (ред.). (2003). *Словник фразеологізмів української мови*. Київ: Наукова думка.

ЕВОЛЮЦІЯ СЕМАНТИЧНИХ ТА ФУНКЦІОНАЛЬНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ДІЄСЛІВ SER I ESTAR В ІСПАНСЬКІЙ МОВІ

Софія ФІЛОНЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

У роботі досліджується проблема еволюції семантичних та функціональних особливостей дієслів *ser* і *estar* в історії іспанської мови. Актуальність теми зумовлена складністю розмежування цих дієслів у

сучасній іспанській граматиці та відсутністю універсального пояснення їх уживання.

Метою дослідження є аналіз історичного розвитку, семантичних значень і функціональних особливостей дієслів *ser* і *estar*. Для досягнення поставленої мети використано описовий, історико-порівняльний, структурно-семантичний та контекстуальний методи.

У роботі розглянуто процеси граматикалізації обох дієслів, їх походження від латинських форм (*esse* та *stare*), а також зміни значень у різні історичні періоди. Особлива увага приділяється аналізу текстів іспанської мови XI–XVII століть і сучасного періоду, що дозволяє простежити формування їх функціональної диференціації.

У результаті дослідження встановлено, що *ser* переважно виражає сталі характеристики, ідентичність та класифікацію, тоді як *estar* передає тимчасові стани, ситуаційні умови та суб'єктивну оцінку. Водночас вибір дієслова залежить не лише від семантики, але й від прагматичних і дискурсивних факторів.

LA EVOLUCIÓN SEMÁNTICA Y FUNCIONAL DE LOS VERBOS SER Y ESTAR EN LA LENGUA ESPAÑOLA

Sofia FILONENKO

Universidad Lingüística Nacional de Kyiv

En nuestro estudio se analiza la evolución semántica y funcional de los verbos *ser* y *estar* en la lengua española. La relevancia del tema se debe a la complejidad de la oposición entre estos verbos y a la ausencia de una explicación universal de su uso en la gramática moderna. El objetivo de la investigación consiste en estudiar el desarrollo histórico, los valores semánticos y las particularidades funcionales de los verbos *ser* y *estar*. Para ello hemos empleado métodos descriptivo, histórico-comparativo, estructural-semántico y contextual.

En el estudio examinamos procesos de gramaticalización de ambos verbos, su origen en las formas latinas (*esse* y *stare*), así como los cambios en su significado a lo largo de diferentes períodos históricos. Se presta especial atención al análisis de textos del castellano de los siglos XI – XVII y del período moderno, lo que permite identificar las tendencias en la diferenciación funcional

de estos verbos. Como resultado, se establece que ser se utiliza principalmente para expresar características permanentes, mientras que estar se asocia con estados temporales, condiciones situacionales y evaluaciones subjetivas. Asimismo, se demuestra que la elección entre ambos verbos depende no solo de factores semánticos, sino también de aspectos pragmáticos y discursivos.

ЖАРГОНІЗМИ У СУЧАСНОМУ ІСПАНСЬКОМУ МОВЛЕННІ

Діана ЮРЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Наразі, іспанська мова майже щодня поповнюється новими лексичними одиницями, серед яких важливе місце займають, звичайно, жаргонізми. Вони активно використовуються у більшості випадків в неформальному спілкуванні. Дослідження жаргонної лексики дозволяє більш детально зрозуміти сучасний розвиток іспанської мови.

Варто зазначити, що саме жаргонізми серед підлітків та молоді є важливим елементом у спілкуванні сучасною іспанською мовою. Вони насичують спілкування та надають більшого ефекту емоційності, динамічності та неформальності.

Серед найпопулярніших і найбільш вживаних є *guau* (класно), *tío* (чувак), *currar* (працювати), *flípar* (бути здивованим). Дані одиниці дуже активно використовуються, як в соціальних мережах, так і в щоденному спілкуванні, а це, в свою чергу, сприяє їх поширенню серед широкого кола носіїв мови. Функції жаргонізмів включають належність до певної соціальної групи та передачу емоцій з більшою мірою вираження індивідуальності.

Тож, жаргонізми є невід'ємною частиною сучасного іспанського мовлення. Вони відображають культурні та соціальні особливості спілкування підлітків або молодих людей, а також забезпечують динаміку і розвиток мови. Подальше дослідження жаргонізмів дозволяє зрозуміти тенденції еволюції іспанської мови та її адаптацію у сучасному цифровому житті.

ЛІТЕРАТУРА

Real Academia Española (2014). *Diccionario de la lengua española*. Madrid.

Artículo Martí Sánchez, M. (2021). “Estilo comunicativo y estilo de vida del adolescente español”, *Revista de Recursos para el Aula de Español: investigación y enseñanza*, 1, pp. 42-78.

ARGOT EN EL ESPAÑOL MODERNO

Diana YURCHENKO

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

En la actualidad, la lengua española se enriquece casi a diario con nuevas unidades léxicas, entre las cuales un lugar importante lo ocupa, sin duda, el argot. Este se utiliza activamente, en la mayoría de los casos, en la comunicación informal. El estudio del léxico del argot permite comprender con mayor profundidad el desarrollo contemporáneo de la lengua española.

Cabe señalar que precisamente el argot entre adolescentes y jóvenes constituye un elemento importante en la comunicación en el español actual. Este enriquece la interacción comunicativa y aporta mayor expresividad, dinamismo e informalidad.

Entre los más populares y utilizados se encuentran guay (genial), tío (chico), currar (trabajar), flipar (sorprenderse). Estas unidades se emplean de manera muy activa tanto en las redes sociales como en la comunicación cotidiana, lo cual contribuye a su difusión entre un amplio círculo de hablantes. Las funciones del argot incluyen la pertenencia a un determinado grupo social y la transmisión de emociones con un mayor grado de expresión de la individualidad.

Por lo tanto, el argot constituye una parte integral del habla española contemporánea. Refleja las particularidades culturales y sociales de la comunicación entre adolescentes y jóvenes, así como garantiza el dinamismo y el desarrollo de la lengua. El estudio posterior del argot permite comprender las tendencias de evolución del español y su adaptación a la vida digital contemporánea.

BIBLIOGRAFÍA

Real Academia Española (2014). *Diccionario de la lengua española*. Madrid.

Artículo Martí Sánchez, M. (2021). “Estilo comunicativo y estilo de vida del adolescente español”, *Revista de Recursos para el Aula de Español: investigación y enseñanza*, 1, pp. 42-78.

23 квітня 2026 року / April 23, 2026

СЕКЦІЯ 3 / SECTION 3

(15.00 – 17.00)

Сучасні філологічні студії італійської мови: синхронія та діяхронія

/

**Modern philological studies of the Italian language:
synchrony and diachrony**

Модератор Віталіна КУРАНДА / Moderator Vitalina KURANDA

**доцент кафедри італійської і французької філології та перекладу, КНЛУ,
кандидат філологічних наук /**

**Associate Professor of the Department of Italian and French Philology
and Translation, KNLU, Candidate of Sciences (Philology)**

<https://surl.li/boyrvy>

РЕГІОНАЛЬНІ ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА ВИКОРИСТАННЯ ДІАЛЕКТІВ У СУЧАСНІЙ ІТАЛІЇ

Аліна ГАВРИЛЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Регіональні фактори, що впливають на використання діалектів у сучасній Італії, є важливим об'єктом дослідження сучасної соціолінгвістики. Італійська мовна ситуація характеризується значною діалектною різноманітністю, що сформувалася історично та зберігається під впливом географічних, соціальних і культурних чинників.

Використання діалектів залежить від регіону проживання, рівня урбанізації, віку мовців та освітнього середовища. У північних регіонах Італії спостерігається поступове зменшення вживання діалектів під впливом урбанізації та стандартизованої італійської мови, тоді як у південних регіонах і сільській місцевості діалекти залишаються важливим засобом повсякденного спілкування.

Соціальні чинники, зокрема освіта, мобільність населення та вплив медіа, сприяють поширенню стандартної мови, однак паралельно відбувається процес ревіталізації діалектів як елементів культурної ідентичності. Таким чином, сучасна мовна ситуація в Італії відображає баланс між збереженням регіональної мовної спадщини та впливом глобалізаційних процесів.

ЛІТЕРАТУРА

- Berruto, G. (2012). *Sociolinguistica dell'italiano contemporaneo*. Roma: Carocci.
Sobrero, A. A. (2014). *Introduzione all'italiano contemporaneo: La variazione e gli usi*. Bari: Laterza.

FATTORI REGIONALI CHE INFLUISCONO SULL'USO DEI DIALETTI NELL'ITALIA CONTEMPORANEA

Alina HAVRYLIUK

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

I fattori regionali che influenzano l'uso dei dialetti nell'Italia contemporanea rappresentano un importante oggetto di studio della sociolinguistica moderna. La situazione linguistica italiana è caratterizzata da una notevole varietà dialettale, formatasi storicamente e mantenuta sotto l'influenza di fattori geografici, sociali e culturali.

L'uso dei dialetti dipende dalla regione di residenza, dal livello di urbanizzazione, dall'età dei parlanti e dal contesto educativo. Nelle regioni settentrionali d'Italia si osserva una progressiva riduzione dell'uso dei dialetti a causa dell'urbanizzazione e della diffusione dell'italiano standard, mentre nelle regioni meridionali e nelle aree rurali i dialetti continuano a rappresentare un importante mezzo di comunicazione quotidiana.

I fattori sociali, in particolare l'istruzione, la mobilità della popolazione e l'influenza dei media, favoriscono la diffusione della lingua standard; tuttavia, parallelamente si osserva un processo di rivitalizzazione dei dialetti come elementi dell'identità culturale. In questo modo, la situazione linguistica contemporanea in Italia riflette un equilibrio tra la conservazione del patrimonio linguistico regionale e l'impatto dei processi di globalizzazione.

BIBLIOGRAFIA

- Berruto, G. (2012). *Sociolinguistica dell'italiano contemporaneo*. Roma: Carocci.
- Sobrero, A. A. (2014). *Introduzione all'italiano contemporaneo: La variazione e gli usi*. Bari: Laterza.

ГЕНДЕРНО-МАРКОВАНА ЛЕКСИКА В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ: ВИКЛИКИ ТА ТЕНДЕНЦІЇ

Богдана ГЛУШКО

Київський національний лінгвістичний університет

Мова завжди виступала відображенням суспільних потреб людства, змінюючись відповідно до вимог і норм конкретної епохи.

У сучасній лінгвістиці поняття гендеру розглядається в межах міждисциплінарного підходу, що об'єднує мовознавчі, культурологічні та соціальні аспекти. Мова є одним із головних засобів репрезентації гендерних відносин, оскільки саме через мовні одиниці закріплюються соціальні стереотипи, ролі та ієрархічні структури. У цьому контексті гендер постає як мовна категорія, яка реалізується у виборі лексичних одиниць, граматичних конструкцій, стилістичних засобів і стратегій комунікації.

Важливо чітко розрізняти два поняття, які тривалий час ототожнювалися, проте є різними аспектами людського існування, а саме стать і гендер.

Стать – це сукупність анатомічних, морфологічних і фізіологічних характеристик, що дають змогу розрізняти більшість організмів на чоловічі та жіночі. Це біологічно зумовлені ознаки, з якими людина народжується.

Гендер – це соціокультурна категорія, що охоплює уявлення про поведінку, соціальні ролі, моделі діяльності та характерні риси чоловіків і жінок у суспільстві. Він відображає соціальний поділ, який може базуватися на статевих відмінностях, але не завжди їм відповідає. Гендер визначає соціокультурну форму існування статей як явище, сформоване під впливом суспільних стереотипів і очікувань щодо жіночих і чоловічих ролей у певному соціумі, розмежовуючи біологічну стать і культурні уявлення про маскуліність, фемінність тощо.

ЛІТЕРАТУРА

Nordquist, Richard. (2025, April 30). Gender (Sociolinguistics). Retrieved from <https://www.thoughtco.com/gender-in-sociolinguistics-1690888>

- Cattaneo, M. (2026, gennaio 2). *Identità di genere: che cos'è e da cosa dipende*. Unobravo. <https://www.unobravo.com/post/identita-di-genere-che-cose-e-da-cosa-dipende>
- Шинкарук, В. І. (Ред.). (2002). *Філософський енциклопедичний словник*. Абрис.
- Fusco, F. (2022). *Genere o generi? Questo è il problema...: Consigli linguistici per un uso attento e consapevole della lingua italiana*. Forum.

LESSICO MARCATO DI GENERE NELLA LINGUA ITALIANA: SFIDE E TENDENZE

Bohdana HLUSHKO

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

La lingua è sempre stata uno specchio delle esigenze sociali dell'umanità, adattandosi ai requisiti e alle norme di ogni epoca.

Nella linguistica contemporanea, il concetto di genere viene analizzato attraverso un approccio interdisciplinare che unisce aspetti linguistici, culturali e sociali. La lingua rappresenta uno dei principali strumenti di rappresentazione delle relazioni di genere, poiché attraverso le unità linguistiche si consolidano stereotipi sociali, ruoli e strutture gerarchiche. In questo contesto, il genere emerge come una categoria linguistica che si manifesta nella scelta del lessico, delle strutture grammaticali, dei mezzi stilistici e delle strategie comunicative.

È importante distinguere chiaramente due concetti che per lungo tempo sono stati considerati sinonimi, ma che rappresentano aspetti differenti dell'esistenza umana, ovvero il sesso e il genere.

Il sesso è l'insieme delle caratteristiche anatomiche, morfologiche e fisiologiche che permettono di distinguere la maggior parte degli organismi in individui maschili e femminili. Si tratta di caratteristiche biologicamente determinate con cui una persona nasce.

Il genere è una categoria socioculturale che comprende le rappresentazioni del comportamento, dei ruoli sociali, dei modelli di attività e delle caratteristiche tipiche di uomini e donne nella società. Esso riflette una suddivisione sociale che può basarsi sulle differenze sessuali, ma non necessariamente coincide con esse. Il genere definisce la forma socioculturale dell'esistenza dei sessi come fenomeno formato sotto l'influenza di stereotipi e aspettative sociali riguardanti

i ruoli femminili e maschili in una determinata società, distinguendo tra il sesso biologico e le rappresentazioni culturali di mascolinità, femminilità e così via.

BIBLIOGRAFIA

- Nordquist, Richard. (2025, April 30). *Gender (Sociolinguistics)*. Retrieved from <https://www.thoughtco.com/gender-in-sociolinguistics-1690888>
- Cattaneo, M. (2026, gennaio 2). *Identità di genere: che cos'è e da cosa dipende*. Unobravo. <https://www.unobravo.com/post/identita-di-genere-che-cose-e-da-cosa-dipende>
- Shynkaruk, V. I. (a cura di). (2002). *Dizionario enciclopedico di filosofia*. Abrys.
- Fusco, F. (2022). *Genere o generi? Questo è il problema...: Consigli linguistici per un uso attento e consapevole della lingua italiana*. Forum.

ЖАРГОН У СУЧАСНІЙ ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Юлія Г ЛЯНЦЕВА

Київський національний лінгвістичний університет

Термін «жаргон» походить від французького слова *jargon*, яке спочатку означало «спотворення мови», однак з часом набуло значення лексичної системи, властивій певній соціальній або професійній групі мовців. Жаргон є особливим лексичним сегментом, який характеризується образністю, виразністю та непідпорядкованістю установленим мовним нормам, що й відрізняє його від літературної мови.

З другої половини ХХ століття в італійській лінгвістиці почала формуватися практика розрізнення жаргонів за належністю мовців до певної соціальної групи, зокрема на професійні, молодіжні, військові, спортивні, кримінальні та інші. Як зазначав провідний фахівець з сучасної італійської лінгвістики, Тулліо Де Мауро, жаргон – це різні форми італійської мови, які демонструють соціальні різниці та те, хто має доступ до культурних благ. У своїх працях він відзначав, що кожна соціальна група впливає на формування мовного підривня, у якому лексика виступає не лише засобом комунікації, але й показником соціального статусу.

Серед різновидів виділяється молодіжний жаргон (*gergo giovanile*), який виступив головним фактором мовної модернізації в Італії ХХІ століття. Як зазначає К. Бумар, у текстах сучасної італійської мови, орієнтованих на

молодіжну аудиторію – у кінематографі, соціальних мережах та прозі – жаргон виконує показову та естетичну роль, створюючи атмосферу актуальності та динамізму. Приклади молодіжного жаргону: (*fisco* – «класний» від *figo*; *tiro* – «чувак»; *sborone* «вихваляка»).

Жаргон у сучасній італійській мові є не тільки індикатором належності до певного соціального шару, але й проявом соціально-культурної приналежності, через який будується соціальна структура суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

- Ставицька, Л. (2000). Проблеми вивчення жаргонної лексики: соціолінгвістичний аспект. *Українська мова*. № 1
- Бумар, К. С. (2020). Лінгвокультурна адаптація жаргонізмів в українськомовних перекладах сучасної італійської прози. *Науковий вісник Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка*. Серія: Філологічні науки (мовознавство). Вип. 14.
- De Mauro T. (2008). *Dislivelli linguistici nell'Italia d'oggi. Aspetti linguistici della comunicazione pubblica e istituzionale*. Perugia: Guerra Edizioni, p. 42-44
- The Most Common Italian Slang Words and How to Use Them [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.babbel.com/en/magazine/italian-slang-words>

IL GERGO NELLA LINGUA ITALIANA MODERNA

Yulia HLIANTSEVA

Università nazionale linguistica di Kyiv

Il termine gergo deriva dalla parola francese “jargon”, che inizialmente significava “distorsione della lingua”, ma nel tempo ha acquisito il significato di sistema lessicale caratteristico di un gruppo sociale o professionale specifico di parlanti. Il gergo è un segmento lessicale particolare, caratterizzato da figuratività, espressività e indipendenza dalle norme linguistiche stabilite, il che lo distingue dalla lingua letteraria.

Dalla seconda metà del XX secolo, nella linguistica italiana ha iniziato a formarsi la pratica di distinguere i gerghi in base all'appartenenza dei parlanti a determinati gruppi sociali, in particolare professionali, giovanili, militari, sportivi, criminali e altri. Come osservava il principale esperto della linguistica

italiana contemporanea, Tullio De Mauro, il gergo è una varietà di forme della lingua italiana che dimostrano differenze sociali e chi ha accesso ai beni culturali. Nelle sue opere egli osservava che ogni gruppo sociale influisce sulla formazione di un sottolivello linguistico, in cui il lessico funge non solo da mezzo di comunicazione, ma anche da indicatore dello status sociale.

Tra le diverse varietà si distingue il *gergo giovanile*, che ha rappresentato il principale fattore di modernizzazione linguistica in Italia nel XXI secolo. Come rileva K. Bumar, nei testi della lingua italiana contemporanea orientati a un pubblico giovanile – nel cinema, nei social network e nella prosa – il gergo svolge una funzione espressiva ed estetica, creando un'atmosfera di attualità e dinamismo. Esempi di gergo giovanile: *fico* (bello, fantastico) da *figo*; *tipo* (ragazzo, tizio); *sborone* (spacccone).

Il gergo nell'italiano moderno non è solo un indicatore dell'appartenenza a un determinato strato sociale, ma rappresenta anche una manifestazione dell'identità socio-culturale attraverso la quale si costruisce la struttura sociale dalla società.

BIBLIOGRAFIA

- Ставицька, Л. (2000). Проблеми вивчення жаргонної лексики: соціолінгвістичний аспект. *Українська мова*. № 1
- Бумар, К. С. (2020). Лінгвокультурна адаптація жаргонізмів в українськомовних перекладах сучасної італійської прози. *Науковий вісник Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка*. Серія: Філологічні науки (мовознавство). Вип. 14.
- De Mauro T. (2008). *Dislivelli linguistici nell'Italia d'oggi. Aspetti linguistici della comunicazione pubblica e istituzionale*. Perugia: Guerra Edizioni, p. 42-44
- The Most Common Italian Slang Words and How to Use Them [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.babbel.com/en/magazine/italian-slang-words>

РОЛЬ АНГЛІЦИЗМІВ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Віра КОВАЛЕВИЧ

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному суспільстві, що невпинно розвивається, англійська мова, як міжнародна мова спілкування, має великий вплив на італійську мову. Одним із наслідків такого впливу є утворення англіцизмів, що є одним із найважливіших явищ сучасної лінгвістики.

Згідно дослідження "L'INFLUSSO DELL'INGLESE SULL'ITALIANO DAL 1980 AL 2010" – "Під англізмом ми маємо на увазі слово, фразу або ідіому, взяті та адаптовані з англійської мови до італійської."

З лінгвістичної точки зору, англіцизми поділяються на інтегровані, неінтегровані та кальки. Вони впливають не лише на лексику, але й на морфологію та синтаксис італійської мови. Звертаючись до вищезгаданого дослідження – з часом використання англіцизмів в італійській мові змінилося: кількість неадаптованих форм зростає (з 36% у 1980 до 64% у 2010), тоді як кальки, які спочатку переважали, поступово зменшилися до 25%.

Загальна кількість англіцизмів в італійській мові значно зростає за останні десятиліття, а саме – збільшилась втричі, особливо у журналістиці та спеціалізованих текстах.

На думку лінгвістів, англіцизми мають як позитивний, так і негативний вплив: з одного боку, вони збагачують мову і сприяють міжнародній комунікації, з іншого – можуть призводити до мовної гібридизації та втрати культурної ідентичності.

Отже, англіцизми відіграють важливу роль у розвитку сучасної італійської мови, відображаючи соціальні та культурні зміни глобального світу.

ЛІТЕРАТУРА

«L'INFLUSSO DELL'INGLESE SULL'ITALIANO DAL 1980 AL 2010» Mai MorsyTawfik, Università del Cairo

IL RUOLO DEGLI ANGLICISMI NELLA LINGUA ITALIANA

Vira KOVALEVYCH

Università nazionale linguistica di Kyiv

Nella società contemporanea, in costante evoluzione, la lingua inglese, in quanto lingua internazionale di comunicazione, esercita una forte influenza sulla lingua italiana. Una delle conseguenze di tale influenza è la formazione degli anglicismi, che rappresentano uno dei fenomeni più rilevanti della linguistica contemporanea.

Secondo lo studio "L'INFLUSSO DELL'INGLESE SULL'ITALIANO DAL 1980 AL 2010", "per anglicismo si intende una parola, un'espressione o un idioma presi e adattati dalla lingua inglese all'italiano".

Dal punto di vista linguistico, gli anglicismi si suddividono in integrati, non integrati e calchi. Essi influenzano non solo il lessico, ma anche la morfologia e la sintassi della lingua italiana. Facendo riferimento allo studio sopra citato, nel tempo l'uso degli anglicismi nella lingua italiana è cambiato: la percentuale delle forme non adattate è aumentata (dal 36% nel 1980 al 64% nel 2010), mentre i calchi, inizialmente predominanti, sono progressivamente diminuiti fino al 25%.

Inoltre, si può osservare che il loro numero complessivo è aumentato significativamente negli ultimi decenni, triplicandosi, soprattutto nel linguaggio giornalistico e nei testi specialistici.

Secondo i linguisti, gli anglicismi possono avere sia effetti positivi sia negativi: da un lato arricchiscono il lessico e facilitano la comunicazione internazionale, dall'altro possono portare a fenomeni di ibridazione linguistica e alla perdita dell'identità culturale.

In conclusione, gli anglicismi svolgono un ruolo importante nello sviluppo della lingua italiana contemporanea, riflettendo i cambiamenti sociali e culturali del mondo globalizzato.

FONTI

«L'INFLUSSO DELL'INGLESE SULL'ITALIANO DAL 1980 AL 2010» Mai MorsyTawfik, Università del Cairo

АНТОНІМІЯ ТА ТИПИ АНТОНІМІВ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Дарина ЛИТВИНОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Антонімія є важливим явищем у лексичній системі будь-якої мови, зокрема й італійської. Вона відображає відношення протилежності між словами та допомагає точніше передавати зміст висловлювання. У мовленні антоніми часто використовуються для створення контрасту між характеристиками, станами або явищами. Саме завдяки таким протиставленням мовець може чіткіше сформулювати думку й зробити висловлювання більш зрозумілим. У сучасній лінгвістиці антонімію розглядають як один із проявів семантичних зв'язків між словами, що формуються всередині лексичної системи мови (Dardano & Trifone, 2012).

У межах дослідження розглянуто основні підходи до визначення антонімів та їхніх характерних ознак. Зокрема, йдеться про слова, значення яких перебувають у відношенні протилежності, наприклад *alto – basso, grande – piccolo, facile – difficile*. У мовознавстві прийнято розрізняти кілька типів антонімічних відношень. Найчастіше виділяють градуальні, комплементарні та конверсивні антоніми. Кожен із цих типів має власні семантичні особливості і по-різному функціонує у мовленні. Так, градуальні антоніми виражають протилежні полюси певної ознаки, тоді як комплементарні передбачають повне взаємне заперечення значень (Serianni, 2006; Berruto, 2012).

Антоніми широко використовуються в різних стилях мовлення. Їх можна зустріти як у повсякденній комунікації, так і в художніх текстах, публіцистиці чи науковій мові. У таких випадках протиставлення допомагає чіткіше структурувати інформацію, підкреслити головну думку або зробити текст більш виразним. Саме тому вивчення антонімії має важливе значення для розуміння того, як функціонує лексика італійської мови та які семантичні зв'язки виникають між словами в процесі мовлення (Lepschy & Lepschy, 2014).

ЛІТЕРАТУРА

Berruto, G. (2012). *Sociolinguistica dell'italiano contemporaneo*. Carocci.

- Dardano, M., & Trifone, P. (2012). *La nuova grammatica della lingua italiana*. Zanichelli.
- Lepschy, A., & Lepschy, G. (2014). *The Italian language today*. Routledge.
- Serianni, L. (2006). *Grammatica italiana: Italiano comune e lingua letteraria*. UTET Università.

ANTONIMIA E TIPI DI ANTONIMI NELLA LINGUA ITALIANA

Daryna LYTVYNOVA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

L'antonimia è un fenomeno importante nel sistema lessicale di qualsiasi lingua, inclusa quella italiana. Essa riflette il rapporto di opposizione tra le parole e contribuisce a trasmettere in modo più preciso il contenuto dell'enunciato. Nel discorso, gli antonimi sono spesso utilizzati per creare un contrasto tra caratteristiche, stati o fenomeni. Proprio grazie a tali opposizioni, il parlante può formulare più chiaramente il proprio pensiero e rendere l'enunciato più comprensibile. Nella linguistica moderna, l'antonimia è considerata una delle manifestazioni dei rapporti semantici tra le parole, che si formano all'interno del sistema lessicale della lingua (Dardano & Trifone, 2012).

Nel presente studio vengono esaminati i principali approcci alla definizione degli antonimi e le loro caratteristiche distintive. In particolare, si tratta di parole i cui significati si trovano in rapporto di opposizione, ad esempio alto – basso, grande – piccolo, facile – difficile. Nella linguistica si è soliti distinguere diversi tipi di rapporti antonimici. I più comuni sono gli antonimi gradualali, complementari e conversivi. Ognuno di questi tipi presenta proprie caratteristiche semantiche e funziona in modo diverso nel discorso. Gli antonimi gradualali esprimono i poli opposti di una determinata proprietà, mentre quelli complementari implicano una negazione reciproca completa dei significati (Serianni, 2006; Berruto, 2012).

Gli antonimi sono ampiamente utilizzati nei diversi stili di lingua. Si possono incontrare sia nella comunicazione quotidiana, sia nei testi letterari, nel linguaggio giornalistico o in quello scientifico. In questi casi, l'opposizione aiuta a strutturare più chiaramente l'informazione, a sottolineare l'idea principale o a rendere il testo più espressivo. Per questo motivo, lo studio dell'antonimia è di grande importanza per comprendere il funzionamento del lessico della lingua

italiana e i rapporti semantici che si instaurano tra le parole nel processo comunicativo (Lepschy & Lepschy, 2014).

FONTI

Berruto, G. (2012). *Sociolinguistica dell'italiano contemporaneo*. Carocci.

Dardano, M., & Trifone, P. (2012). *La nuova grammatica della lingua italiana*. Zanichelli.

Lepschy, A., & Lepschy, G. (2014). *The Italian language today*. Routledge.

Serianni, L. (2006). *Grammatica italiana: Italiano comune e lingua letteraria*. UTET Università.

СИНТАКСИЧНА СТРУКТУРА ІТАЛІЙСЬКИХ РЕЧЕНЬ

Софія МОЗОЛЬ

Київський національний лінгвістичний університет

Вивчення синтаксичної організації сучасної італійської мови є одним із ключових рівнів мовної системи, що забезпечує формування, структурування та інтерпретацію висловлювання. Саме синтаксис визначає принципи поєднання мовних одиниць у цілісні комунікативні структури, що робить його важливим об'єктом лінгвістичного аналізу.

Дослідження синтаксичної структури простих і складних речень дозволяє глибше зрозуміти механізми організації мовлення, функціонування граматичних категорій та способи вираження логіко-семантичних відношень. Особливо важливим є аналіз взаємодії між граматичною формою та комунікативною функцією речення, що виявляється у варіативності синтаксичних конструкцій залежно від контексту та стилю мовлення.

Сучасні тенденції розвитку італійської мови вирізняються впливом розмовного мовлення, масової культури та цифрових засобів комунікації, які сприяють спрощенню синтаксичних структур і розширенню їх варіативності.

Отже, дослідження синтаксичної структури італійського речення сприяє кращому розумінню сучасних мовних процесів і може бути використане у викладанні італійської мови та перекладацькій практиці.

ЛІТЕРАТУРА

- Prandi, M., & De Santis, C. (2019). *Manuale di linguistica e di grammatica italiana*.
Serafini, F., & Taricco, F. (2001). *Punteggiatura*. Milano: Rizzoli.
Grazzini, S. (2025). *Il latino nell'italiano d'oggi*.

STRUTTURA SINTATTICA DELLE FRASI ITALIANE

Sofia MOZOL

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

L'attualità dell'argomento è determinata dal crescente interesse per lo studio dell'organizzazione sintattica della lingua italiana contemporanea come uno dei livelli chiave del sistema linguistico, che garantisce la formazione, la strutturazione e l'interpretazione dell'enunciato. È proprio la sintassi a determinare i principi di combinazione delle unità linguistiche in strutture comunicative coerenti, il che la rende un importante oggetto di analisi linguistica.

Lo studio della struttura sintattica delle frasi semplici e complesse permette di comprendere più a fondo i meccanismi di organizzazione del discorso, il funzionamento delle categorie grammaticali e i modi di espressione delle relazioni logico-semantiche. Particolarmente importante è l'analisi dell'interazione tra la forma grammaticale e la funzione comunicativa della frase, che si manifesta nella variabilità delle costruzioni sintattiche a seconda del contesto e dello stile del discorso.

Inoltre, l'attualità della ricerca è determinata dalle tendenze contemporanee di sviluppo della lingua italiana, in particolare dall'influenza del linguaggio colloquiale, della cultura di massa e dei mezzi di comunicazione digitali, che favoriscono la semplificazione delle strutture sintattiche e l'ampliamento della loro variabilità.

Pertanto, lo studio della struttura sintattica della frase italiana è attuale sia dal punto di vista teorico che pratico, poiché contribuisce a una migliore comprensione dei processi linguistici contemporanei e può essere utilizzato nell'insegnamento della lingua italiana e nella pratica della traduzione.

BIBLIOGRAFIA

- Prandi, M., & De Santis, C. (2019). *Manuale di linguistica e di grammatica italiana*.

Serafini, F., & Taricco, F. (2001). *Punteggiatura*. Milano: Rizzoli.
Grazzini, S. (2025). *Il latino nell'italiano d'oggi*.

РОЛЬ РИМСЬКОЇ ІМПЕРІЇ У ФОРМУВАННІ ТА СТАНОВЛЕННІ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Світлана МУЗИКА

Київський національний лінгвістичний університет

Римська імперія відіграла надзвичайно важливу роль у формуванні італійської мови. У період її існування латинська мова була основним засобом спілкування на великій території Європи. Поряд із класичною латинською мовою використовувалася народна латина ("latino volgare"), яка застосовувалася у повсякденному житті та поступово почала відрізнятися від літературної форми. Саме вона став основою для подальшого розвитку романських мов.

Після падіння Римської імперії латина почала змінюватися під впливом місцевих діалектів та мов інших народів. У різних регіонах ці зміни відбувалися по-різному, що призвело до формування окремих мовних систем. Італійська мова зберегла значну частину латинської спадщини, особливо у лексиці та граматичних структурах, які й сьогодні залишаються впізнаваними.

Важливим етапом у становленні італійської мови стало поширення тосканського діалекту. Він отримав авторитет завдяки творчості Данте Аліг'єрі, Франческо Петрарки та Джованні Боккаччо. Саме їхні твори сприяли формуванню єдиної літературної норми, яка згодом стала основою сучасної італійської мови. Крім того, розвиток літератури та освіти закріпив статус італійської як мови культури.

Вплив Римської імперії на розвиток італійської мови є глибоким і тривалим. Латинська мовна база стала фундаментом, на якому поступово сформувалася сучасна італійська мова, зберігши при цьому багато історичних рис та структурних особливостей.

ЛІТЕРАТУРА

Serianni, L. (2010). *Storia della lingua italiana*. Roma: Laterza. Treccani. (n.d.).
Lingua italiana. <https://www.treccani.it/>

IL RUOLO DELL'IMPERO ROMANO NELLA FORMAZIONE E NELLO SVILUPPO DELLA LINGUA ITALIANA

Svitlana MUZYKA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

L'Impero Romano ha avuto un ruolo fondamentale nella formazione della lingua italiana. Durante il periodo romano, il latino era la principale lingua di comunicazione su un vasto territorio europeo. Accanto al latino classico veniva utilizzato anche il "latino volgare", impiegato nella vita quotidiana e progressivamente diverso dalla forma letteraria. Proprio questa varietà linguistica ha costituito la base per lo sviluppo delle lingue romanze.

Dopo la caduta dell'Impero Romano, il latino ha iniziato a trasformarsi sotto l'influenza dei dialetti locali e delle lingue dei popoli invasori. In diverse regioni questi cambiamenti si sono sviluppati in modi differenti, portando alla formazione di sistemi linguistici separati. La lingua italiana ha conservato una parte significativa dell'eredità latina, soprattutto nel lessico e nelle strutture grammaticali ancora riconoscibili oggi.

Un momento importante nello sviluppo dell'italiano è stato il diffondersi del dialetto toscano, che ha acquisito prestigio grazie alle opere di Dante Alighieri, Francesco Petrarca e Giovanni Boccaccio. Le loro opere hanno contribuito alla formazione di una norma letteraria unificata, diventata poi la base dell'italiano moderno. Inoltre, lo sviluppo della letteratura e dell'istruzione ha rafforzato il ruolo dell'italiano come lingua culturale.

L'influenza dell'Impero Romano sullo sviluppo della lingua italiana è profonda e duratura. La base latina ha costituito il fondamento su cui si è formata gradualmente la lingua italiana moderna, mantenendo molte caratteristiche storiche e strutturali.

FONTI

Serianni, L. (2010). *Storia della lingua italiana*. Roma: Laterza. Treccani. (n.d.).

Lingua italiana. <https://www.treccani.it/>

ОСОБЛИВОСТІ ДІЄСЛІВНОЇ СИСТЕМИ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ: ВИДО-ЧАСОВІ ХАРАКТЕРИСТИКИ

Андрій ПЕТРЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Центральним аспектом дослідження є інтерференція категорій часу (*tempo*) та виду (*aspetto*), що визначає специфіку італійського дієслова. Ключова теоретична проблема полягає в опозиції перфективності та імперфективності, де вибір форми залежить не лише від часової дистанції, а й від внутрішньої структури дії. Зокрема, аналізується функціональна дихотомія *Passato Prossimo* як маркера завершеної події, що має актуальний зв'язок із моментом мовлення, та *Imperfetto*, що репрезентує дію як незавершений процес або фонову обставину (наративна функція).

Важливим теоретичним складником є концепція "способу дії" (*Aktionsart*), згідно з якою лексичне значення дієслова (граничність чи неграничність) безпосередньо детермінує його здатність функціонувати в певних часових парадигмах. Досліджується також роль контексту як дебілізатора або підсилювача видових значень. Окрему увагу приділено асиметрії між італійською та українською мовами: якщо в італійській вид маркується вибором конкретного часу (наприклад, *Passato Remoto* vs *Imperfetto*), то в українській він виражений переважно префіксально-суфіксальним способом. Це створює проблему "видової компенсації" при перекладі, де граматична інформація італійського оригіналу має бути трансформована відповідно до лексико-синтаксичних норм мови перекладу.

ЛІТЕРАТУРА

- Bertinetto, P. M. (1986). *Tempo, aspetto e azione nel verbo italiano: Il sistema dell'indicativo*. Accademia della Crusca. Dardano, M., & Trifone, P. (1997). *La nuova grammatica della lingua italiana*. Zanichelli. Maiden, M., & Robustelli, C. (2013). *A reference grammar of modern Italian* (2nd ed.). Routledge. Proudfoot, A., & Cardo, F. (2005). *Modern Italian grammar: A practical guide*. Routledge.

LE PECULIARITÀ DEL SISTEMA VERBALE ITALIANO: CARATTERISTICHE TEMPO-ASPETTUALI

Andrii PETRENKO

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

L'aspetto centrale della ricerca è rappresentato dall'interferenza tra le categorie di tempo e aspetto, che definisce la specificità del verbo italiano. Il problema teorico chiave risiede nell'opposizione tra perfettività e imperfettività, dove la scelta della forma dipende non solo dalla distanza temporale, ma anche dalla struttura interna dell'azione. In particolare, viene analizzata la dicotomia funzionale tra il Passato Prossimo, come marcatore di un evento concluso con un legame attuale con il momento dell'enunciazione, e l'Imperfetto, che rappresenta l'azione come un processo incompiuto o una circostanza di sfondo (funzione narrativa).

Una componente teorica rilevante è il concetto di "Aktionsart" (modo dell'azione), secondo cui il significato lessicale del verbo (telicità o atelicità) determina direttamente la sua capacità di funzionare in determinati paradigmi temporali. Viene inoltre indagata la funzione del contesto come elemento che indebolisce o rafforza i valori aspettuali. Un'attenzione particolare è rivolta all'asimmetria tra la lingua italiana e quella ucraina: se in italiano l'aspetto è marcato dalla scelta di un tempo specifico (ad esempio, Passato Remoto vs Imperfetto), in ucraino esso viene espresso prevalentemente attraverso mezzi morfologici (prefissi e suffissi). Ciò crea il problema della "compensazione aspettuale" nella traduzione, in cui l'informazione grammaticale dell'originale italiano deve essere trasformata secondo le norme lessico-sintattiche della lingua d'arrivo.

FONTI

Bertinetto, P. M. (1986). *Tempo, aspetto e azione nel verbo italiano: Il sistema dell'indicativo*. Accademia della Crusca. Dardano, M., & Trifone, P. (1997). *La nuova grammatica della lingua italiana*. Zanichelli. Maiden, M., & Robustelli, C. (2013). *A reference grammar of modern Italian* (2nd ed.). Routledge. Proudfoot, A., & Cardo, F. (2005). *Modern Italian grammar: A practical guide*. Routledge.

РОЗВИТОК ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ БАГАТОМОВНОСТІ

Єлизавета РИБАК

Київський національний лінгвістичний університет

Італійська мова сформувалася як результат тривалого розвитку народної латини в умовах територіальної фрагментації та інтенсивної діалектної диференціації, що зумовило багаторівневу організацію її мовної системи. Характерними рисами цього процесу є послідовні фонетичні трансформації вокалізму і консонантизму, спрощення флективної морфології латинського типу та перехід до аналітичних форм, а також стабілізація синтаксичних моделей, орієнтованих на фіксований порядок слів. Лексична система італійської мови відзначається поєднанням автохтонних елементів із численними запозиченнями різного походження, що зазнають фонетичної й морфологічної адаптації та відображають історичні й культурні контакти Італії з іншими європейськими спільнотами.

У межах європейської багатомовності італійська мова функціонує як відкрита динамічна система, для якої властиві явища інтерференції, семантичного розширення й переосмислення лексичних одиниць. Важливою особливістю є співіснування літературної норми з розгалуженою мережею діалектів, що формують складний континуум варіантів мовлення та впливають на розвиток граматичної й синтаксичної варіативності. Сучасний етап характеризується активною неологізацією, зумовленою глобалізаційними процесами, розвитком медіа та міжкультурною комунікацією, що сприяє постійному оновленню словникового складу мови.

ЛІТЕРАТУРА

Italian language. (n.d.). Encyclopaedia Britannica.

<https://www.britannica.com/topic/Italian-language>

Italian language. (n.d.). ScienceDirect.

<https://www.sciencedirect.com/topics/social-sciences/italian-language>

Italian language resources. (n.d.). Charles University.

<https://medlit.fhs.cuni.cz/language/italian/>

SVILUPPO DELLA LINGUA ITALIANA NEL CONTESTO DEL MULTILINGUISMO EUROPEO

Elizaveta RYBAK

Università nazionale linguistica di Kyiv

La lingua italiana si è formata come risultato di un lungo sviluppo del latino volgare in condizioni di frammentazione territoriale e intensa differenziazione dialettale, che ha determinato un'organizzazione multilivello del suo sistema linguistico. Le caratteristiche di questo processo comprendono trasformazioni fonetiche progressive del vocalismo e consonantismo, la semplificazione della morfologia flessiva di tipo latino e il passaggio a forme analitiche, nonché la stabilizzazione dei modelli sintattici orientati a un ordine fisso delle parole. Il sistema lessicale della lingua italiana si distingue per la combinazione di elementi autoctoni con numerosi prestiti di diversa origine, che subiscono adattamenti fonetici e morfologici e riflettono i contatti storici e culturali dell'Italia con altre comunità europee.

Nell'ambito della multilinguismo europea, la lingua italiana funziona come un sistema aperto e dinamico, caratterizzato da fenomeni di interferenza, espansione semantica e reinterpretazione delle unità lessicali. Una caratteristica importante è la coesistenza della norma letteraria con una rete ramificata di dialetti, che formano un continuum complesso di varianti linguistiche e influenzano lo sviluppo della variabilità grammaticale e sintattica. La fase contemporanea è caratterizzata da un'attiva neologizzazione, determinata dai processi di globalizzazione, dallo sviluppo dei media e dalla comunicazione interculturale, che favoriscono un costante aggiornamento del vocabolario della lingua.

BIBLIOGRAFIA

Italian language. (n.d.). Encyclopaedia Britannica.

<https://www.britannica.com/topic/Italian-language>

Italian language. (n.d.). ScienceDirect.

<https://www.sciencedirect.com/topics/social-sciences/italian-language>

Italian language resources. (n.d.). Charles University.

<https://medlit.fhs.cuni.cz/language/italian/>

ДІАЛЕКТИ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ: ІСТОРІЯ ТА СУЧАСНИЙ СТАН

Анна СИДОРОВИЧ

Київський національний лінгвістичний університет

Еволюція поняття «діалект» в італійській мовознавчій традиції відображає його сучасне трактування як динамічного багатовимірного феномена. У цьому контексті співвідношення літературної мови й діалектів визначається як континуальне в межах італійського мовного континууму, що передбачає їх постійну взаємодію.

Водночас діалектна диференціація Італії зумовлена історичними, географічними та соціальними чинниками, тоді як класифікація діалектів ґрунтується на фонетичних, морфосинтаксичних і лексичних ознаках.

За цих умов італійські діалекти характеризуються виразною територіальною та соціальною варіативністю й виконують важливі соціолінгвістичні функції, зокрема слугують засобом вираження ідентичності та регіональної належності мовців.

Узагальнення результатів засвідчує, що італійські діалекти формують багаторівневу мовну систему, яка функціонує у взаємодії зі стандартною італійською мовою.

ЛІТЕРАТУРА

Cerruti, M., & Regis, R. (2020). *Italiano e dialetto*. Carocci editore.

Marcato, C. (2007). *Dialetto, dialetti e italiano*. Il Mulino

I DIALETTI DELLA LINGUA ITALIANA: STORIA E SITUAZIONE ATTUALE

Anna SYDOROVYCH

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

L'evoluzione del concetto di «dialetto» nella tradizione linguistica italiana riflette la sua interpretazione attuale come fenomeno dinamico e multidimensionale. In tale prospettiva, il rapporto tra lingua standard e dialetti

si configura in termini di continuum, implicando la loro costante interazione all'interno del continuum linguistico italiano.

Al contempo, la differenziazione dialettale in Italia è determinata da fattori storici, geografici e sociali, mentre la classificazione dei dialetti si fonda su tratti fonetici, morfosintattici e lessicali.

In questo quadro, i dialetti italiani presentano una marcata variabilità territoriale e sociale e svolgono rilevanti funzioni sociolinguistiche, in particolare come strumenti di espressione dell'identità e dell'appartenenza regionale.

Nel complesso, i dialetti italiani si configurano come un sistema linguistico multilivello in interazione con la lingua italiana standard.

BIBLIOGRAFIA

Cerruti, M., & Regis, R. (2020). Italiano e dialetto. Carocci editore.
Marcato, C. (2007). Dialetto, dialetti e italiano. Il Mulino

ОСОБЛИВОСТІ ТА ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ ІТАЛІЙСЬКОЇ ДІАЛЕКТНОЇ ЛЕКСИКИ

Віола СІДЕЛЬНІКОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Розвиток мови, її еволюція, що полягає у зміні та оновленні лексичного складу, є необхідною умовою функціонування будь-якої національної мови. Особливої уваги набуває діалектна лексика, яка відображає історичні, культурні та соціальні особливості регіонів. Італійська мовна ситуація характеризується значною діалектною різноманітністю, що сформувалася внаслідок історичного розвитку та територіальної диференціації.

Італійські діалекти мають різне походження та зазнали впливу латинської мови, а також інших мов – германських, арабських тощо. Формування діалектної лексики відбувалося шляхом фонетичних змін, словотвірних процесів, запозичень і семантичних трансформацій. Значну роль відіграють локальні умови розвитку мовлення, які сприяють виникненню специфічних лексичних одиниць.

Важливим є те, що "діалектна лексика відображає культурну ідентичність носіїв мови" та зберігає архаїчні елементи. Таким чином, аналіз особливостей і шляхів формування італійської діалектної лексики дозволяє глибше зрозуміти мовну варіативність і розвиток італійської мови.

ЛІТЕРАТУРА

- Maiden, M., & Parry, M. (1997). *The Dialects of Italy*. Routledge.
Lepschy, A. L., & Lepschy, G. (2002). *The Italian Language Today*. Routledge.
Sobrero, A. A. (1993). *Introduzione all'italiano contemporaneo*. Laterza.

CARATTERISTICHE E MODALITÀ DI FORMAZIONE DEL LESSICO DIALETTALE ITALIANO

Viola SIDELNIKOVA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Lo sviluppo della lingua e la sua evoluzione, che consistono nel cambiamento e nel rinnovamento del lessico, rappresentano una condizione necessaria per il funzionamento di qualsiasi lingua nazionale. Particolare attenzione è rivolta al lessico dialettale, che riflette le caratteristiche storiche, culturali e sociali delle diverse regioni. La situazione linguistica italiana è caratterizzata da una notevole varietà dialettale, formatasi a seguito dello sviluppo storico e della differenziazione territoriale.

I dialetti italiani hanno origini diverse e sono stati influenzati dal latino, nonché da altre lingue – germaniche, arabe e altre. La formazione del lessico dialettale è avvenuta attraverso cambiamenti fonetici, processi di formazione delle parole, prestiti e trasformazioni semantiche. Un ruolo importante è svolto dalle condizioni locali dello sviluppo linguistico, che favoriscono la comparsa di unità lessicali specifiche.

È importante sottolineare che "il lessico dialettale riflette l'identità culturale dei parlanti" e conserva elementi arcaici. Pertanto, l'analisi delle particolarità e delle vie di formazione del lessico dialettale italiano consente di comprendere più profondamente la variabilità linguistica e lo sviluppo della lingua italiana.

LITERATURA

- Maiden, M., & Parry, M. (1997). *The Dialects of Italy*. Routledge.
Lepschy, A. L., & Lepschy, G. (2002). *The Italian Language Today*. Routledge.
Sobrero, A. A. (1993). *Introduzione all'italiano contemporaneo*. Laterza.

ЕВОЛЮЦІЯ НЕОЛОГІЗМІВ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ: ВПЛИВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ТА ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Вікторія ТОМЧУК

Київський Національний лінгвістичний університет

Неологізми є невіддільним складником лексичної динаміки будь-якої живої мови, а в сучасній італійській вони становлять особливо активний пласт, що постійно поповнюється під тиском глобалізаційних та технологічних змін. Дослідження зосереджене на з'ясуванні механізмів виникнення й закріплення нових лексичних одиниць в італійській мові впродовж останніх десятиліть, зокрема запозичення, калькування, словоскладання та семантичного зсуву. Окрема увага приділяється ролі цифрового середовища — соціальних мереж, блогосфери та онлайн-медіа як каталізатора неологічних процесів. Розглянуто функціонування нових лексичних одиниць у різних комунікативних регістрах: від повсякденного та молодіжного мовлення до офіційно-ділового й наукового дискурсу. Аналіз конкретних прикладів таких як «smartworking» – дистанційна робота, «influencer» – користувач із широкою інтернет-аудиторією, «rhubbing» – ігнорування співрозмовника заради смартфона, засвідчує, що значна частина сучасних неологізмів є англомовними запозиченнями, які адаптуються до фонетичної та граматичної системи італійської мови або залишаються у вигляді незасвоєних вкраплень. Встановлено, що цифрова комунікація суттєво прискорює темп лексичного оновлення, перетворюючи інтернет-спільноти на рушій мовних інновацій, та водночас ускладнює їх нормативну фіксацію.

ЛІТЕРАТУРА

- Adamo, G. & Della Valle, V. (2008). *Neologismi: Parole nuove dai giornali*. Roma. Istituto della Enciclopedia Italiana.
Bombi, R. (2017). *La linguistica del contatto*. Roma. Il Calamo.

- Treccani. (n.d.). *Neologismi*. In *Enciclopedia dell'Italiano*. Retrieved from:
<https://www.treccani.it/enciclopedia/neologismi/>
- Crystal, D. (2011). *Language and the Internet*. Cambridge. Cambridge University Press.
- Gualdo, R. & Telve, S. (2011). *Linguaggi specialistici dell'italiano*. Roma. Carocci.

L'EVOLUZIONE DEI NEOLOGISMI NELLA LINGUA ITALIANA: L'INFLUENZA DELLA GLOBALIZZAZIONE E DELLE TECNOLOGIE DIGITALI

Viktorija TOMCHUK

Università Nazionale di Linguistica di Kyiv

I neologismi costituiscono una componente inseparabile della dinamica lessicale di qualsiasi lingua viva, e nell'italiano contemporaneo rappresentano uno strato particolarmente attivo, in costante crescita sotto la pressione dei cambiamenti legati alla globalizzazione e alla rivoluzione tecnologica. La ricerca si concentra sull'analisi dei meccanismi di formazione e di consolidamento delle nuove unità lessicali nella lingua italiana degli ultimi decenni, con particolare attenzione ai prestiti linguistici, ai calchi, alla composizione e allo slittamento semantico. Viene esaminato il ruolo dell'ambiente digitale – social network, blogosfera e media online come catalizzatore dei processi neologici. L'analisi prende in considerazione il funzionamento delle nuove unità lessicali in diversi registri comunicativi: dal parlato quotidiano e giovanile al discorso formale e scientifico. L'esame di esempi concreti quali "smartworking" (lavoro da remoto), "influencer" (utente con ampio seguito online), "phubbing" (ignorare l'interlocutore in favore dello smartphone) dimostra che una parte significativa dei neologismi contemporanei è costituita da prestiti anglofoni che si adattano al sistema fonetico e grammaticale dell'italiano, oppure rimangono come inserzioni non assimilate. È stato stabilito che la comunicazione digitale accelera notevolmente il ritmo del rinnovamento lessicale, trasformando le comunità online in motori dell'innovazione linguistica, complicando al contempo la loro fissazione normativa.

BIBLIOGRAFIA

- Adamo, G. & Della Valle, V. (2008). *Neologismi: Parole nuove dai giornali*. Roma. Istituto della Enciclopedia Italiana.

- Bombi, R. (2017). *La linguistica del contatto*. Roma. Il Calamo.
Treccani. (n.d.). *Neologismi*. In *Enciclopedia dell'Italiano*. Retrieved from:
<https://www.treccani.it/enciclopedia/neologismi/>
Crystal, D. (2011). *Language and the Internet*. Cambridge. Cambridge University Press.
Gualdo, R. & Telve, S. (2011). *Linguaggi specialistici dell'italiano*. Roma. Carocci.

ТЕНДЕНЦІЇ ФУНКЦІОНУВАННЯ ТА НОРМАТИВНОГО ЗАКРІПЛЕННЯ ФЕМІНІТИВІВ У СУЧАСНІЙ ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Софія ТУЧИНА

Київський національний лінгвістичний університет

Сучасна італійська мова демонструє динамічні процеси адаптації до потреб гендерної рівності, що особливо проявляється у практиці формування фемінітивів та гендерно нейтральних конструкцій. Такі інновації, як використання *asterisk* (*), середньої крапки (·) або лапок, дозволяють включати всі гендерні варіанти слова, наприклад *cittadin·a* або *lavoratorice*, не обмежуючись традиційними чоловічими чи жіночими формами.

Морфологічні та семантичні особливості таких форм, а також їх практичне застосування у текстах ЗМІ, офіційних документах та соціальних мережах все частіше є сьогодні предметом досліджень. Аналіз показує, що паралельно існують класичні нормовані форми фемінітивів, як-от *professoressa*, та інноваційні, що спрямовані на інклюзивність. Цей контраст відображає сучасні соціокультурні трансформації та свідчить про прагнення мовної спільноти до більш гендерно чутливої комунікації.

Поєднання теоретичного аналізу та емпіричного дослідження дозволяє окреслити роль *asterisk*ів і подібних маркерів як індикаторів нових мовних тенденцій у XXI столітті.

ЛІТЕРАТУРА

- Bachis, D., & Mondani, P. (2024). *A dieci anni da "Donne, grammatica e media": La ricezione delle linee guida nei quotidiani e nei telegiornali*. *Lingue e Culture dei Media*, 8(1), 7–36. <https://doi.org/10.54103/2532-1803/24867>

Treccani. (n.d.). *Femminile*. In *Enciclopedia dell'Italiano*.
[https://www.treccani.it/enciclopedia/femminile_\(Enciclopedia-dell'Italiano\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/femminile_(Enciclopedia-dell'Italiano)/)

TENDENZE DI FUNZIONAMENTO E CONSOLIDAMENTO NORMATIVO DEI FEMMINILI NELLA LINGUA ITALIANA CONTEMPORANEA

Sofia TUCHYNA

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

La lingua italiana contemporanea mostra processi dinamici di adattamento alle esigenze di parità di genere, che si manifestano in modo particolare nella pratica della formazione dei femminili e delle costruzioni di genere neutro. Innovazioni come l'uso dell'asterisco (*), del punto centrale (·) o delle virgolette consentono di includere tutte le varianti di genere di una parola, ad esempio *cittadin·a* o *lavoratrice*, senza limitarsi alle forme tradizionali maschili o femminili.

La ricerca analizza le caratteristiche morfologiche e semantiche di tali forme, così come il loro impiego pratico nei testi dei media, nei documenti ufficiali e sui social network. L'analisi mostra che coesistono forme femminili classiche normate, come *professoressa*, e forme innovative orientate all'inclusività. Questo contrasto riflette le trasformazioni socioculturali contemporanee e testimonia la volontà della comunità linguistica di una comunicazione più sensibile al genere.

La combinazione di analisi teorica e ricerca empirica permette di delineare il ruolo degli asterischi e di marcatori simili come indicatori delle nuove tendenze linguistiche nel XXI secolo.

BIBLIOGRAFIA

Bachis, D., & Mondani, P. (2024). *A dieci anni da "Donne, grammatica e media": La ricezione delle linee guida nei quotidiani e nei telegiornali*. *Lingue e Culture dei Media*, 8(1), 7–36. <https://doi.org/10.54103/2532-1803/24867>

Treccani. (n.d.). *Femminile*. In *Enciclopedia dell'Italiano*.
[https://www.treccani.it/enciclopedia/femminile_\(Enciclopedia-dell'Italiano\)/](https://www.treccani.it/enciclopedia/femminile_(Enciclopedia-dell'Italiano)/)

АНГЛОМОВНІ ЗАПОЗИЧЕННЯ ТА ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМИ В ЛЕКСИЧНІЙ СИСТЕМІ СУЧАСНОЇ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Яна ФЕДОРЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Англомовні запозичення та інтернаціоналізми є одним із найпомітніших явищ у сучасній італійській лексичній системі, що виникає внаслідок глобалізації та статусу англійської мови як лінгва франка. У лінгвістичному аспекті, запозичення можуть збагачувати мову-реципієнта, вводячи нові терміни та поняття, однак надмірна залежність від них здатна призводити до лінгвістичного розмивання та загрожувати культурній спадщині. У сучасній італійській мові використання англіцизмів визначається як лінгвістичними факторами, так і психологічними.

У процесі інтеграції запозичень мовці застосовують лінгвокогнітивні операції, такі як відображення (проекція ознак з вихідної концептуальної області на цільову), сканування (швидке розпізнавання та сприйняття значення запозичених слів) та злиття (поєднання елементів різних мов, як от *scuolabus* від італ. *scuola* та англ. *bus*). Наприклад, у медійному дискурсі часто трапляються скорочені форми на кшталт *social* (замість *social media*) або *startup*, які витісняють питомі італійські відповідники (*reti sociali*, *avvio*) через простоту та універсальність англійських структур. Крім того, англійський вплив простежується не лише на лексичному, а й на морфологічному рівні, зокрема через адаптацію запозичених основ до італійських словотвірних моделей (наприклад, утворення дієслів за допомогою суфіксів *-are*, *-izzare*).

Таким чином, вивчення англомовних запозичень та інтернаціоналізмів є ключовим для розуміння динаміки лексичної системи сучасної італійської мови, оскільки дозволяє простежити взаємодію мов у глобалізованому світі, а також оцінити вплив когнітивних та психологічних чинників на мовленнєву поведінку носіїв.

ЛІТЕРАТУРА

Kondruk, V. Y. (2024). English borrowings in contemporary Italian: A linguistic-cognitive aspect. *Studia Philologica*, (22), 118–125.
https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/53700/1/V_Kondruk_SP_22.pdf

Pulcini, V. (2023). *The influence of English on Italian: Lexical and cultural features*. Walter de Gruyter GmbH & Co KG. https://books.google.com.ua/books/about/The_Influence_of_English_on_Italian.html?id=I3PEEAAAQBAJ&redir_esc=y

Tawfik, M. M. (2021). L'influsso dell'inglese sulla morfologia italiana. *Lingue e Culture dei Media*, 5(1), 115–136. <https://doi.org/10.13130/2532-1803/16071>

I PRESTITI DALL'INGLESE E GLI INTERNAZIONALISMI NEL SISTEMA LESSICALE DELL'ITALIANO CONTEMPORANEO

Yana FEDORCHENKO

Università Nazionale Linguistica di Kiev

I prestiti dall'inglese e gli internazionalismi rappresentano uno dei fenomeni più evidenti nel sistema lessicale dell'italiano contemporaneo, dovuto alla globalizzazione e allo status dell'inglese come lingua franca. Da un punto di vista linguistico, i prestiti possono arricchire la lingua ricevente introducendo nuovi termini e concetti, tuttavia una dipendenza eccessiva da essi può portare a un offuscamento linguistico e minacciare il patrimonio culturale. Nell'italiano contemporaneo, l'uso degli anglicismi è determinato tanto da fattori linguistici quanto psicologici.

Nel processo di integrazione dei prestiti, i parlanti applicano operazioni linguocognitive quali il mapping (proiezione di tratti dal dominio concettuale di partenza a quello di arrivo), lo scanning (riconoscimento e percezione rapidi del significato delle parole prese in prestito) e la fusione (combinazione di elementi di lingue diverse, come scuolabus da scuola e bus). Ad esempio, nel discorso mediatico compaiono spesso forme abbreviate come social (invece di social media) o startup, che sostituiscono i corrispondenti termini italiani nativi (reti sociali, avvio) a causa della semplicità e dell'universalità delle strutture inglesi. Inoltre, l'influenza inglese si osserva non solo a livello lessicale, ma anche morfologico, in particolare attraverso l'adattamento delle basi prese in prestito ai modelli derivativi italiani (ad esempio, la formazione di verbi tramite i suffissi -are, -izzare).

Pertanto, lo studio dei prestiti dall'inglese e degli internazionalismi è fondamentale per comprendere le dinamiche del sistema lessicale dell'italiano contemporaneo, poiché consente di tracciare l'interazione tra le lingue nel

mondo globalizzato, nonché di valutare l'impatto dei fattori cognitivi e psicologici sul comportamento linguistico dei parlanti.

BIBLIOGRAFIA

- Kondruk, V. Y. (2024). English borrowings in contemporary Italian: A linguistic-cognitive aspect. *Studia Philologica*, (22), 118–125. https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/53700/1/V_Kondruk_SP_22.pdf
- Pulcini, V. (2023). *The influence of English on Italian: Lexical and cultural features*. Walter de Gruyter GmbH & Co KG. https://books.google.com.ua/books/about/The_Influence_of_English_on_Italian.html?id=I3PEEAAAQBAJ&redir_esc=y
- Tawfik, M. M. (2021). L'influsso dell'inglese sulla morfologia italiana. *Lingue e Culture dei Media*, 5(1), 115–136. <https://doi.org/10.13130/2532-1803/16071>

ВПЛИВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ НА ЛЕКСИЧНУ СИСТЕМУ СУЧАСНОЇ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Елизавета ЧУПРИНА

Київський національний лінгвістичний університет

Лексичні запозичення відіграють суттєву роль у розвитку сучасних мов, зокрема італійської, яка інтенсивно взаємодіє з англійською мовою в епоху глобалізації. Англіцизми займають провідну позицію серед іншомовних елементів, які проникають у різноманітні сфери спілкування, включаючи інформаційні технології, бізнес, моду, масову культуру та повсякденне мовлення. Вони виконують номінативну функцію, слугуючи для позначення нових явищ і понять, а також сприяють мовній економії та підсилюють стилістичну виразність. У сучасній італійській мові англійські запозичення представлені у різних формах: це можуть бути прямі запозичення на кшталт "computer" чи "marketing", адаптовані варіанти або гібридні конструкції. Водночас їхнє широке використання викликає дискусії щодо впливу на мовну норму і збереження національної ідентичності. У практичній частині дослідження розглядаються основні сфери вживання англіцизмів, їх функції, а також ступінь інтеграції цих елементів в італійську мовну систему.

ЛІТЕРАТУРА

- Pulcini, V. (2017). Anglicisms in Italian: Moving on into the third millennium. In C. Boggio & A. Molino (Eds.), *English in Italy: Linguistic, educational and professional challenges* (pp. 13–35). Milano: FrancoAngeli.
- Pulcini, V. (2010). A dictionary of Italian anglicisms: Criteria of inclusion and exclusion. In L. Pinnavaia & N. Brownlees (Eds.), *Insights into English and Germanic lexicology and lexicography: Past and present perspectives* (pp. 319–334). Milano: FrancoAngeli.

INFLUENZA DELLA LINGUA INGLESE SUL SISTEMA LESSICALE DELL'ITALIANO CONTEMPORANEO

Elyzaveta CHUPRYNA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

I prestiti lessicali svolgono un ruolo significativo nello sviluppo delle lingue moderne, in particolare dell'italiano, che interagisce intensamente con l'inglese nell'epoca della globalizzazione. Gli anglicismi occupano una posizione di rilievo tra gli elementi stranieri che penetrano in diversi ambiti della comunicazione, comprese le tecnologie dell'informazione, il business, la moda, la cultura di massa e il linguaggio quotidiano. Essi svolgono una funzione nominativa, servendo a designare nuovi fenomeni e concetti, e contribuiscono all'economia linguistica e all'arricchimento stilistico dell'espressione. Nell'italiano contemporaneo i prestiti dall'inglese si manifestano in diverse forme: possono essere prestiti diretti come “computer” o “marketing”, varianti adattate o costruzioni ibride. Al contempo, il loro ampio impiego suscita dibattiti sull'influenza sulla norma linguistica e sulla conservazione dell'identità nazionale. Nella parte pratica dello studio vengono esaminati i principali ambiti di utilizzo degli anglicismi, le loro funzioni e il grado di integrazione di questi elementi nel sistema linguistico italiano.

BIBLIOGRAFIA

- Pulcini, V. (2017). Anglicisms in Italian: Moving on into the third millennium. In C. Boggio & A. Molino (Eds.), *English in Italy: Linguistic, educational and professional challenges* (pp. 13–35). Milano: FrancoAngeli.

Pulcini, V. (2010). A dictionary of Italian anglicisms: Criteria of inclusion and exclusion. In L. Pinnavaia & N. Brownlees (Eds.), *Insights into English and Germanic lexicology and lexicography: Past and present perspectives* (pp. 319–334). Milano: FrancoAngeli.

СУЧАСНИЙ ІТАЛІЙСЬКИЙ СЛЕНГ: СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТ

Єлизавета ШВЕДОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Сучасний італійський сленг постає як динамічний і соціально маркований шар субстандартної лексики, функціонування якого зумовлене взаємодією соціальних, культурних і комунікативних чинників. У межах сучасної лінгвістики сленг інтерпретується як особливий різновид нелітературної лексики, що виконує ідентифікаційну, експресивну та групоутворювальну функції, відмежовуючись від суміжних явищ — жаргону, аргю та просторіччя — за ступенем соціальної обмеженості, сферою вживання та прагматичним потенціалом.

Формування сленгового лексикону в італійській мові відбувається в умовах діалектної варіативності та диглосії, що визначає його структурну неоднорідність і варіативність мовних форм. Вагому роль у цьому процесі відіграють урбанізаційні тенденції, глобалізація та цифрова комунікація, які сприяють інтенсивному оновленню лексичного складу та поширенню інноваційних мовних моделей.

Сленгова лексика характеризується тематичною диференціацією та соціальною стратифікацією, відображаючи специфіку мовної поведінки окремих соціальних груп. У сучасній італійській мові виокремлюються різні різновиди сленгу, зокрема молодіжний, професійний та інтернет-сленг, кожен із яких має власні словотвірні моделі, джерела поповнення та стилістичні характеристики.

Однією з визначальних тенденцій розвитку сучасного італійського сленгу є поступова нейтралізація його стилістичної маркованості та інтеграція окремих одиниць у загальноповсякденну лексику, зокрема в медійному дискурсі. Це свідчить про динамічність меж між нормативним і субстандартним рівнями мови та про зміну статусу сленгу в сучасному мовному просторі.

ЛІТЕРАТУРА

- Attardo S. Перегляд скриптові теорії: модель подібності та репрезентації жартів. *Humor: International Journal of Humor Research*. 1991. Т. 4. С. 293–347.
- Dynel M. Більше, ніж жарт: типи розмовного гумору. *Language and Linguistics Compass*. 2009. Т. 3. С. 1284–1299
- Raskin V. Семантична скриптова теорія гумору. Дордрехт: D. Reidel Publishing Company, 1985.

LO SLANG ITALIANO CONTEMPORANEO: ASPETTI SOCIOLINGUSTICI

Yelyzaveta SHVEDOVA

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

Lo slang italiano contemporaneo si configura come uno strato dinamico e socialmente marcato del lessico substandard, il cui funzionamento è determinato dall'interazione di fattori sociali, culturali e comunicativi. Nell'ambito della linguistica moderna, lo slang viene interpretato come una varietà specifica del lessico non standard, caratterizzata da funzioni identificative, espressive e di coesione di gruppo, e distinta da fenomeni affini — quali gergo, argot e lingua colloquiale — in base al grado di limitazione sociale, all'ambito d'uso e al potenziale pragmatico.

La formazione del lessico slang nella lingua italiana avviene nel contesto della variabilità dialettale e della diglossia, che ne determinano l'eterogeneità strutturale e la variabilità formale. Un ruolo rilevante in questo processo è svolto dalle dinamiche di urbanizzazione, dalla globalizzazione e dalla comunicazione digitale, che favoriscono il rinnovamento lessicale e la diffusione di modelli linguistici innovativi.

Il lessico slang si distingue per una marcata differenziazione tematica e per una stratificazione sociale, riflettendo le peculiarità del comportamento linguistico di specifici gruppi sociali. Nella lingua italiana contemporanea si individuano diverse varietà di slang, tra cui lo slang giovanile, professionale e quello legato alla comunicazione online, ciascuna caratterizzata da specifici modelli di formazione, fonti di arricchimento e tratti stilistici.

Una delle tendenze principali nello sviluppo dello slang italiano contemporaneo è la progressiva neutralizzazione della sua marcatezza stilistica e l'integrazione di alcune unità nel lessico comune, in particolare nel discorso mediatico. Ciò evidenzia la dinamicità dei confini tra norma e substandard e il mutamento dello status dello slang nel panorama linguistico attuale.

BIBLIOGRAFIA

- Attardo S. Перегляд скриптової теорії: модель подібності та репрезентації жартів. *Humor: International Journal of Humor Research*. 1991. Т. 4. С. 293–347.
- Dynel M. Більше, ніж жарт: типи розмовного гумору. *Language and Linguistics Compass*. 2009. Т. 3. С. 1284–1299
- Raskin V. Семантична скриптова теорія гумору. Дордрехт: D. Reidel Publishing Company, 1985.

НЕВЕРБАЛЬНІ ЗАСОБИ КОМУНІКАЦІЇ В ІТАЛІЙСЬКОМУ МОВЛЕННЄВОМУ ЕТИКЕТИ

Микита ЯВДОСЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Невербальні засоби комунікації становлять невід'ємну частину міжособистісного спілкування та часто передають більший обсяг інформації, ніж вербальні засоби. До невербальних компонентів належать жести, міміка, інтонація, поза та просторові характеристики комунікації, які можуть доповнювати або замінювати словесне повідомлення.

Особливу роль невербальна комунікація відіграє в міжкультурному аспекті, оскільки однакові жести чи моделі поведінки можуть мати різне значення залежно від культурного контексту. Як зазначає Ф. Пойятос, інтерпретація невербальних сигналів значною мірою визначається культурними особливостями, що робить їх важливим об'єктом лінгвокультурологічного аналізу. Це особливо актуально для італійської культури, де жестикуляція є ключовим елементом комунікації.

У контексті італійського мовленнєвого етикету невербальні засоби виконують не лише комунікативну, а й соціокультурну функцію, відображаючи емоційність та експресивність національного спілкування.

Жести, міміка та інші паралінгвістичні елементи є важливою складовою італійської лінгвокультури та впливають на адекватне розуміння висловлювань.

ЛІТЕРАТУРА

Cozzolino M. *Comunicazione non verbale: teorie, funzioni, linguaggio e segni*. Roma : Carocci, 2003. 256 p.

Poyatos F. *Nonverbal Communication across Disciplines*. Vol. 1–3. Cambridge : Cambridge University Press, 2002.

MEZZI NON VERBALI DELLA COMUNICAZIONE NELL'ETICHETTA LINGUISTICA ITALIANA

Mykyta YAVDOSIUK

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

L'attualità dello studio dei mezzi non verbali della comunicazione è determinata dal fatto che essi costituiscono una parte integrante della comunicazione interpersonale e spesso trasmettono una quantità di informazioni maggiore rispetto ai mezzi verbali. Tra i componenti non verbali rientrano i gesti, la mimica, l'intonazione, la postura e le caratteristiche prossemiche della comunicazione, che possono integrare o sostituire il messaggio verbale.

Un ruolo particolarmente importante è svolto dalla comunicazione non verbale nell'ambito interculturale, poiché gli stessi gesti o modelli comportamentali possono avere significati diversi a seconda del contesto culturale. Come osserva F. Poyatos, l'interpretazione dei segnali non verbali è in larga misura determinata dalle specificità culturali, il che li rende un importante oggetto di analisi linguo-culturale. Ciò è particolarmente rilevante per la cultura italiana, in cui la gestualità rappresenta un elemento fondamentale della comunicazione.

Nel contesto dell'etichetta linguistica italiana, i mezzi non verbali svolgono non solo una funzione comunicativa, ma anche socio-culturale, riflettendo l'emotività e l'espressività della comunicazione nazionale. I gesti, la mimica e altri elementi paralinguistici costituiscono una componente essenziale della linguocultura italiana e influenzano la corretta comprensione degli enunciati.

BIBLIOGRAFIA

- Cozzolino M. *Comunicazione non verbale: teorie, funzioni, linguaggio e segni*. Roma : Carocci, 2003. 256 p.
- Poyatos F. *Nonverbal Communication across Disciplines*. Vol. 1–3. Cambridge : Cambridge University Press, 2002.

СИНОНІМІЯ ЯК ЛІНГВІСТИЧНЕ ЯВИЩЕ

Лілія ЯМЧИНСЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

Синонімія є одним з важливих значень лексичної системи мови, її семантичної організації та функціонування у мовленні. Синоніми – це слова, що означають назву того самого характеру, спільні за значенням, але відрізняються значенневими відтінками або забарвленням. (Білодід, с.60) Таким чином синонімію можна визначати як семантичне відношення між словами, що можуть відрізнитися за своїм значенням, мати різне стилістичне забарвлення, звучання чи різні значенневі особливості стосовно контексту у якому вживаються.

Синонімію можна розуміти як у вузькому так і в широкому значенні. У вузькому розумінні синонімія – це властивість слів, які повністю збігаються у своїх значеннях. При широкому розумінні синонімією називається повний або частковий збіг значень слів, морфем, фразеологічних одиниць, граматичних форм при відмінності їх звукової форми. (Мойсеєнко, с.70)

Існують різні підходи до трактування синонімії, зокрема: семантичний, функціональний, стилістичний. Синонімія функціонує на різних мовних рівнях, що дозволяє трактувати її як багаторівневу.

Особлива увага зосереджується на синонімічних рядах, як базової складової синонімії, на їх відносній незамкненості, можливості до змін між словами, принципі організації та ролі стрижневого слова у такому ряді. Усі слова у такому відношенні зберігають свої власні стилістичні особливості чи відтінки значень. Такого типу ряди мають здатність до демонстрації того факту, що лексика це впорядкована система, де кожен елемент має своє місце та функцію.

Отже, синонімія постає як складне та багатовимірне явище, яке дозволяє характеризувати мову з різних сторін та підкреслює її лексичну різноманітність.

ЛІТЕРАТУРА

Білодід, І. К. (1973). Сучасна українська літературна мова. Київ : Наукова
Думка. Retrieved from

<https://dlib.kiev.ua/files/original/a0336d78355342bdcd02a8be565667d1.pdf>

Мойсеєнко, А. К. (2010). Сучасна українська літературна мова. Київ :
Знання. Retrieved from

<https://www.scribd.com/document/527708851/Suchasna-Ukrainska-Literaturna-Mova-Leksykolohiia-Fonetyka#page=69>

SINONIMIA COME FENOMENO LINGUISTICO

Lilia YAMCHYNSKA

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

La sinonimia è uno degli aspetti fondamentali del sistema lessicale della lingua, della sua organizzazione semantica e del suo funzionamento nel discorso. I sinonimi sono parole che significano la stessa realtà, hanno un significato comune, ma si distinguono per sfumature semantiche o espressività (Bilodid, p. 60). La sinonimia può essere definita come una relazione semantica tra parole che possono differire per significato, presentare diversa espressività stilistica, diversa forma fonica o particolari sfumature di senso in relazione al contesto in cui vengono utilizzate.

La sinonimia può essere intesa sia in senso stretto che in senso ampio. In senso stretto, la sinonimia è una proprietà di parole che coincidono completamente nel loro significato. In senso ampio, si definisce sinonimia la coincidenza totale o parziale dei significati di parole, morfemi, unità fraseologiche e forme grammaticali, pur nella differenza della loro forma fonica (Moiseienko, p. 70).

Esistono diversi metodi dell'interpretazione della sinonimia, tra cui quello semantico, funzionale e stilistico. La sinonimia funziona a diversi livelli linguistici, il che permette di considerarla come un fenomeno multilivello.

Particolare attenzione è rivolta alle catene sinonimiche, come una componente fondamentale della sinonimia: alla loro relativa apertura, alla possibilità di variazioni tra gli elementi, ai principi della loro organizzazione e al ruolo della parola centrale all'interno della serie. Tutte le parole in tale relazione mantengono le proprie caratteristiche stilistiche e le proprie sfumature di

significato. Le catene sinonimiche dimostrano che il lessico è un sistema organizzato, in cui ogni elemento occupa un posto preciso e svolge una determinata funzione.

In conclusione, la sinonimia è un fenomeno complesso e multidimensionale, che permette di caratterizzare la lingua da diversi lati e ne sottolinea la ricchezza lessicale.

BIBLIOGRAFIA

Bilodid, I.K. (1973). Suchasna ukrainska literaturna mova. Kyiv: Naukova Dumka. Retrieved from

<https://dlib.kiev.ua/files/original/a0336d78355342bdcd02a8be565667d1.pdf>

Moiseienko, A.K. (2010). Suchasna ukrainska literaturna mova. Kyiv: Znannia.

Retrieved from <https://www.scribd.com/document/527708851/Suchasna-Ukrainska-Literaturna-Mova-Leksykolohtia-Fonetyka#page=69>

24 квітня 2026 року / April 24, 2026

СЕКЦІЯ 4. / SECTION 4.

(13.00 – 17.00)

**Лексикографічні й комунікативно-дискурсивні студії французької
мови /**

Lexicographic, Discourse and Communication Studies in French

Модератор Віра РУБАН/ Moderator Vira RUBAN

**доцент кафедри романських мов, КНЛУ, кандидат філологічних
наук /**

**Associate Professor of the Department of Romance Languages, KNLU,
Candidate of Sciences (Philology)**

<https://surl.li/kzlnws>

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ФРАНЦУЗЬКОГО СЛЕНГУ У СФЕРІ ОНЛАЙН-ІГОР

Єлизавета БЕЗУГЛА

Київський національний лінгвістичний університет

Сучасна мова перебуває в умовах постійної трансформації під впливом цифрових технологій і нових форм комунікації, серед яких онлайн-ігри займають особливе місце. Ігрове середовище стало важливим простором формування нових мовних практик, де геймерський сленг виступає яскравим проявом інноваційності сучасної французької мови та відображає загальні тенденції її розвитку.

Ігрова комунікація реалізується через текстові чати та голосові канали, що сприяє інтенсивному використанню сленгових одиниць, неологізмів та англіцизмів. Такі мовні засоби виконують експресивну, номінативну та комунікативно-економну функції, забезпечуючи швидкість та ефективність взаємодії між учасниками. Поширення англійської мови як глобального коду цифрової комунікації зумовлює активне запозичення й адаптацію лексичних одиниць у французькій мовній системі.

З огляду на це, доцільним є структурно-семантичний аналіз французького геймерського сленгу як динамічного прояву мовної еволюції в цифровому середовищі. Системний опис лексико-семантичних характеристик геймерського дискурсу на матеріалі сучасних онлайн-ігор і стрімінгових платформ дозволяє виявити механізми формування та поширення нових мовних одиниць у цифровій комунікації.

Геймерський сленг виходить за межі ігрового простору та інтегрується в соціальні мережі й повсякденне мовлення, що свідчить про його поступову інтеграцію в сучасну французьку мовну систему.

ЛІТЕРАТУРА

Merle, M. (2007). *Nouveau dictionnaire de la langue verte: Le français argotique et familier au XXIe siècle*. Éditions.

r/French. (2019). *Je veux d'aide avec quelques...* [Online forum post]. Reddit. https://old.reddit.com/r/French/comments/bvyexx/je_veux_daide_avec_quelques_voir_un_nombre/

r/AskFrance. (2023). *What are some French gamer terms that are often...* [Online forum post]. Reddit. https://www.reddit.com/r/AskFrance/comments/10qpcqx/what_are_some_french_gamer_terms_that_are_often/?show=original

Talkpal. (n.d.). *Gaming slang in French language*. <https://talkpal.ai/vocabulary/gaming-slang-in-french-language/#:~:text=Common%20French%20Gaming%20Slang%20Terms,weapon%20that%20is%20too%20strong>

CARACTÉRISTIQUES STRUCTURELLES ET SÉMANTIQUES DE L'ARGOT FRANÇAIS DANS LE DOMAINE DES JEUX EN LIGNE

Yelyzaveta BEZUGLA

Université nationale linguistique de Kyiv

La langue contemporaine se trouve dans un processus de transformation continue sous l'influence des technologies numériques et des nouvelles formes de communication, parmi lesquelles les jeux en ligne occupent une place particulière. L'environnement vidéoludique constitue un espace essentiel de formation de nouvelles pratiques langagières, où le slang des joueurs apparaît comme une manifestation marquante de l'innovation de la langue française actuelle et reflète les tendances générales de son évolution.

La communication vidéoludique s'effectue à travers des chats textuels et des canaux vocaux, ce qui favorise l'emploi intensif d'unités argotiques, de néologismes et d'anglicismes. Ces ressources linguistiques remplissent des fonctions expressives, référentielles et d'économie communicationnelle, assurant la rapidité et l'efficacité des interactions entre les participants. La diffusion de l'anglais en tant que code global de la communication numérique entraîne un emprunt et une adaptation actifs des unités lexicales dans le système linguistique français.

Dans ce contexte, l'analyse structurelle et sémantique de l'argot des joueurs français apparaît pertinente en tant que manifestation dynamique de l'évolution linguistique dans l'espace numérique. Une description systématique des caractéristiques lexico-sémantiques du discours vidéoludique, à partir de données issues de jeux en ligne contemporains et de plateformes de streaming,

permet de mettre en évidence les mécanismes de formation et de diffusion de nouvelles unités linguistiques dans la communication numérique.

L'argot des joueurs dépasse le cadre strict du jeu vidéo et s'intègre aux réseaux sociaux ainsi qu'au langage quotidien, ce qui témoigne de son intégration progressive dans le système linguistique français contemporain.

LITTÉRATURE

Merle, M. (2007). *Nouveau dictionnaire de la langue verte: Le français argotique et familier au XXIe siècle*. Éditions.

r/French. (2019). *Je veux d'aide avec quelques...* [Online forum post]. Reddit. https://old.reddit.com/r/French/comments/bvyexx/je_veux_daide_avec_quelques_voir_un_nombre/

r/AskFrance. (2023). *What are some French gamer terms that are often...* [Online forum post]. Reddit. https://www.reddit.com/r/AskFrance/comments/10qpcqx/what_are_some_french_gamer_terms_that_are_often/?show=original

Talkpal. (n.d.). *Gaming slang in French language*. <https://talkpal.ai/vocabulary/gaming-slang-in-french-language/#:~:text=Common%20French%20Gaming%20Slang%20Terms,weapon%20that%20is%20too%20strong>

ПОНЯТТЯ "КОНЦЕПТ" ТА ЙОГО МОВНЕ ВТІЛЕННЯ В ПІСНІ

Вікторія БЕЗШТАНЬКО

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному мовознавстві, зокрема в межах когнітивної лінгвістики, центральне місце посідає поняття "концепт", через яке дослідники прагнуть зрозуміти, яким чином знання та уявлення людини знаходять своє відображення в мові. Проте трактування терміну варіюється, адже поєднує в собі як ментальні, так і мовні характеристики.

Аналіз наукових джерел свідчить, що перші спроби осмислення цього явища пов'язані з П. Абелярмом. У його працях концепт розглядається як смислова форма, що узагальнює досвід і формується у свідомості людини в процесі мовлення (Плотнікова, 2020). Він підкреслює зв'язок концептів із мисленням і вважає їх своєрідними ментальними відповідниками

предметів дійсності. Р. Павільоніс осмислює явище як елемент концептуальної системи, що акумулює інформацію про реальні та можливі стани світу. Науковець наголошує, що мова виконує функцію кодування окремих фрагментів цієї системи, тобто концептів, забезпечуючи їхню репрезентацію (*ibid.*). Концепт є своєрідним мисленнєвим утворенням, яке є основою для процесів розуміння й узагальнення. Концепт заміщує множинність предметів або їх ознак і функціонує як вихідна точка процесів мислення (Ставчук, 2020). Українська мовознавиця О. Селіванова визначає концепт як складну інформаційну структуру свідомості, що містить сукупність знань про об'єкт пізнання – як вербальних, так і невербальних. Такий підхід підкреслює багатовимірність концепту та його роль у формуванні картини світу (Плотнікова, 2020).

Пісенний текст посідає важливе місце в дослідженні мовної репрезентації концептів. Він розглядається як цілісне вербально-музичне утворення, у якому сенс формується через взаємодію мовних і музичних компонентів (Karbanova, 2020). У концептуальній глибині важливу роль відіграють образні засоби – метафори, символи, алюзії, а також лексико-семантичні зв'язки (синоніми, антоніми, тощо), які структурують зміст та посилюють емоційність, так само як і граматичні форми, повтори, риторичні запитання й інші стилістичні конструкції (Плетенецька, 2024). А ось музичний компонент (ритм, темп, мелодика) модифікує або підкреслює значення мовних одиниць, створюючи додаткові смислові та емоційні відтінки (Karbanova, 2020). Водночас пісня має функцію комунікативного акту, де інтерпретація слухача активізує індивідуальні та культурні асоціації, що дозволяє концепту розкриватися не тільки на перетині мовного, а й емоційного сприйняття.

ЛІТЕРАТУРА

- Плетенецька, Ю. (2024). Національно-специфічні риси концепту війна в текстах українських та англійських пісень. *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*. Вип. 1(208), 272–279.
- Плотнікова, Н. (2020). Поняття "концептосфера" та "концепт" у сучасній лінгвістиці. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*, 91–95.
- Ставчук, Н. (2020). Концепт як базове поняття когнітивної лінгвістики. *Проблеми лінгвістики й методики викладання у контексті входження*

України в європейський простір: матеріали I Міжнародної Інтернет-конференції. Умань: Видавець "Сочінський М.М.", 46–53.

Karbanova, A. (2022). Song meaning-making in dialogue. *Masaryk University. CIM22-Proceedings*.

LA NOTION DE CONCEPT ET SA RÉALISATION LINGUISTIQUE DANS LA CHANSON

Viktoriia BEZSHTANKO

Université nationale linguistique de Kyiv

Dans la linguistique contemporaine, notamment dans le cadre de la linguistique cognitive, le concept occupe une place centrale, car il permet aux chercheurs de comprendre comment les connaissances et les représentations de l'être humain se reflètent dans la langue. Cependant, la définition du terme varie, puisqu'il combine à la fois des caractéristiques mentales et linguistiques.

L'analyse des sources scientifiques montre que les premières tentatives de conceptualisation de ce phénomène sont associées à P. Abélard. Dans ses travaux, le concept est considéré comme une forme sémantique qui généralise l'expérience et se forme dans la conscience de l'homme au cours de l'usage de la langue (Plotnikova, 2020). Il souligne le lien entre les concepts et la pensée et les considère comme des équivalents mentaux des objets de la réalité. R. Pavilionis considère le phénomène comme un élément dans le système conceptuel, qui accumule des informations sur les états réels et possibles du monde. Le chercheur souligne que la langue remplit la fonction de codage des fragments de ce système, c'est-à-dire des concepts assurant ainsi leur représentation (ibid.). Le concept est une sorte de formation mentale qui constitue la base des processus de compréhension et de généralisation. Le concept remplace la multiplicité des objets ou de leurs caractéristiques et fonctionne comme le point de départ des processus de pensée (Stavchuk, 2020). La linguiste ukrainienne O. Selivanova définit le concept comme une structure informationnelle complexe de la conscience, contenant un ensemble de connaissances sur l'objet de connaissances – à la fois verbales et non-verbales. Cette approche souligne la multidimensionnalité du concept et son rôle dans l'information de la représentation du monde (Plotnikova, 2020).

Le texte de la chanson occupe une place importante dans l'étude de la représentation linguistique des concepts. Il est considéré comme une formation verbo-musicale intégrale, dans laquelle le sens se construit grâce à l'interaction des composantes linguistiques et musicales (Karbanova, 2020). Les moyens figuratifs – métaphores, symboles, allusions, ainsi que la relation lexicosémantique (synonymes, antonymes, etc.) – joue un rôle essentiel dans la profondeur conceptuelle, structurant le contenu et renforçant son expressivité, de même que les formes grammaticales, répétitions, question rhétorique et autres constructions stylistiques (Pletenetska, 2024). Quant à la composante musicale (rythme, tempo, mélodie), elle modifie ou souligne le sens des unités linguistiques, créant des nuances supplémentaires de sens et d'émotion (Karbanova, 2020). Par ailleurs, la chanson remplit une fonction d'acte communicatif ou l'interprétation de l'auditeur active des associations individuelles et culturelles, permettant au concept de se déployer non seulement à l'intersection du langage, mais également de la perception émotionnelle.

LITTÉRATURE

- Плетенецька, Ю. (2024). Національно-специфічні риси концепту війна в текстах українських та англійських пісень. *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*. Вип. 1(208), 272–279.
- Плотнікова, Н. (2020). Поняття "концептосфера" та "концепт" у сучасній лінгвістиці. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*, 91–95.
- Ставчук, Н. (2020). Концепт як базове поняття когнітивної лінгвістики. *Проблеми лінгвістики й методики викладання у контексті входження України в європейський простір: матеріали I Міжнародної Інтернет-конференції*. Умань: Видавець "Сочінський М.М.", 46–53.
- Karbanova, A. (2022). Song meaning-making in dialogue. *Masaryk University. CIM22-Proceedings*.

ПОЛІТКОРЕКТНА МОВА В СУЧАСНИХ ФРАНЦУЗЬКИХ МЕДІА

Євгенія БЕРЕСТ

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасній лінгвістиці політкоректна мова є складним і динамічним явищем, що формується на перетині мовних і соціальних процесів. Вона відображає еволюцію соціокультурних норм і цінностей, пов'язаних із рівністю, різноманіттям та інклюзією. Попри значну кількість досліджень, це явище й надалі залишається предметом активних наукових дискусій, зокрема щодо його впливу на комунікацію та мовні практики. Метою нашого дослідження є аналіз мовних засобів політкоректності у сучасному французькому медійному дискурсі та визначення їхніх комунікативних функцій.

Політкоректна мова, що походить від англійського терміна *politically correct*, визначається як сукупність мовних стратегій, спрямованих на уникнення висловлювань, які можуть сприйматися як дискримінаційні або стигматизувальні. Її розвиток зумовлений впливом соціальних рухів, зокрема феміністичного, антиксенофобського та руху боротьби за права меншин. У Франції це явище проявляється у трансформаціях лексики та дискурсивних практик, зокрема у фемінізації назв професій, використанні евфемізмів та поширенні інклюзивного письма.

У медійному дискурсі політкоректна мова реалізує низку комунікативних функцій. Вона виконує соціальну та етичну функції, сприяючи формуванню більш інклюзивного мовлення, а також ідеологічну та переконливу функції, впливаючи на сприйняття соціальних явищ. Серед основних мовних засобів виокремлюються евфемізація (*personnes en situation de précarité* – особи у стані соціальної вразливості), лексична нейтралізація (*les migrant·e·s* замість стигматизувальних позначень) та інклюзивне письмо (*les Français et les Françaises*).

Дослідники підкреслюють, що політкоректна мова є відкритою та динамічною системою, яка змінюється під впливом соціальних трансформацій, медіа та цифрових технологій. Вона відображає напруження між прагненням до інклюзивності та вимогами ясності й свободи висловлювання. Отже, дослідження цього явища дозволяє глибше

зрозуміти механізми розвитку медійного мовлення та його роль у формуванні суспільної думки.

ЛІТЕРАТУРА

- Allan, K., & BurrIDGE, K. (2006). *Forbidden words: Taboo and the censoring of language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Amossy, R. (2010). *L'argumentation dans le discours*. Paris: Armand Colin.
- Bourdieu, P. (1982). *Ce que parler veut dire*. Paris: Fayard.
- Cameron, D. (1995). *Verbal hygiene*. London: Routledge.
- Maingueneau, D. (2014). *Discours et analyse du discours*. Paris: Armand Colin.

LA LANGUE POLITIQUEMENT CORRECTE DANS LES MÉDIAS FRANÇAIS CONTEMPORAINS

Yevheniia BEREST

Université nationale linguistique de Kyiv

Dans la linguistique contemporaine, la langue politiquement correcte constitue un phénomène complexe et dynamique, qui se forme à l'intersection des processus linguistiques et sociaux. Elle reflète l'évolution des normes socioculturelles et des valeurs liées à l'égalité, à la diversité et à l'inclusion. Malgré un nombre considérable d'études, ce phénomène demeure au centre de débats scientifiques actifs, notamment en ce qui concerne son influence sur la communication et les pratiques discursives. L'objectif de notre recherche est d'analyser les moyens linguistiques de la correction politique dans le discours médiatique français contemporain et d'en déterminer les fonctions communicationnelles.

La langue politiquement correcte, issue du terme anglais *politically correct*, est définie comme un ensemble de stratégies linguistiques visant à éviter des énoncés susceptibles d'être perçus comme discriminatoires ou stigmatisants. Son développement est lié à l'influence de mouvements sociaux, notamment féministes, antixénophobes et des mouvements pour les droits des minorités. En France, ce phénomène se manifeste par des transformations du lexique et des pratiques discursives, en particulier par la féminisation des noms de métiers, l'usage d'euphémismes et la diffusion de l'écriture inclusive.

Dans le discours médiatique, la langue politiquement correcte réalise plusieurs fonctions communicationnelles. Elle remplit une fonction sociale et éthique en contribuant à la formation de pratiques discursives plus inclusives, ainsi qu'une fonction idéologique et persuasive en influençant la perception des phénomènes sociaux. Parmi les principaux procédés linguistiques, on distingue l'euphémisation (*personnes en situation de précarité*), la neutralisation lexicale (*les migrant·e·s* au lieu de désignations stigmatisantes) et l'écriture inclusive (*les Français et les Françaises*).

Les chercheurs soulignent que la langue politiquement correcte constitue un système ouvert et dynamique, qui évolue sous l'influence des transformations sociales, des médias et des technologies numériques. Elle reflète les tensions entre la volonté d'inclusion et les exigences de clarté et de liberté d'expression. Ainsi, l'étude de ce phénomène permet de mieux comprendre les mécanismes de développement du discours médiatique et son rôle dans la formation de l'opinion publique.

LITTÉRATURE

- Allan, K., & Burrige, K. (2006). *Forbidden words: Taboo and the censoring of language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Amossy, R. (2010). *L'argumentation dans le discours*. Paris: Armand Colin.
- Bourdieu, P. (1982). *Ce que parler veut dire*. Paris: Fayard.
- Cameron, D. (1995). *Verbal hygiene*. London: Routledge.
- Maingueneau, D. (2014). *Discours et analyse du discours*. Paris: Armand Colin.

ЛЕКСИКО-ГРАМАТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ФРАНЦУЗЬКИХ МЕМІВ

Аліна БІЛОУС, Аліна ШИЛО

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному цифровому середовищі меми стали важливим елементом масової комунікації та соціальної взаємодії. Поняття «мем» було запропоноване Річардом Докінзом, який визначав його як основну одиницю культурної передачі або наслідування. Питаннями еволюційних моделей поширення культурної інформації також займалися М. Годвін та Д. Деннет. Д. Деннет розглядав мем як аналог гена на рівні культури, а М.

Годвін наголошував на спрощенні мовних структур в інтернет-дискурсі та поширенні гіперболізованих висловлювань.

Дослідження мемів є актуальним через їхню популярність в інтернет-просторі та недостатню вивченість цього явища. Метою роботи є аналіз лексико-граматичних характеристик французьких мемів і виявлення мовних особливостей, що формують їхній комунікативний ефект.

Французькі меми часто відображають побутові ситуації, щоденну рутину та труднощі вивчення французької мови. Їхні лексичні особливості включають верлан, слова арабського походження та *franglais* — поєднання французької й англійської мов. Граматичні особливості ґрунтуються на синтаксичному спрощенні, займенникових трансформаціях і суфіксації.

Таким чином, французькі меми формують особливий лінгвістичний простір, у якому поєднуються мовна економія, гумор, емоційність і мовна гра. Аналіз цих особливостей дозволяє краще зрозуміти механізми створення комічного ефекту та роль мемів у сучасній цифровій комунікації.

ЛІТЕРАТУРА:

- Baamboozle. (n.d.). *Learning games for the classroom*. Retrieved April 4, 2026, from <https://www.baamboozle.com/game/1575212>
- Chagas, V., Freire, F., Rios, D., & Magalhães, D. (2019). *Internet memes and society: Social, cultural, and political contexts*. Routledge.
- Dawkins, R. (1976). *The selfish gene*. Oxford University Press.
- Ovsienko, A. (2024). Метафоричні утворення в медійному дискурсі. *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*, 207, 180–184. <https://doi.org/10.32782/2522-4077-2023-207-26>
- Shifman, L. (2014). *Memes in digital culture*. MIT Press.

LES CARACTÉRISTIQUES LEXICO-GRAMMATICALES DES MEMES FRANÇAIS

Alina BILOUS, Alina SHYLO
Université nationale linguistique de Kyiv

Dans l'environnement numérique contemporain, les memes sont devenus un élément important de la communication de masse et de l'interaction sociale. Le concept de « meme » a été proposé par Richard Dawkins, qui le définissait comme l'unité de base de la transmission ou de l'imitation culturelle. Les questions relatives aux modèles évolutifs de diffusion de l'information culturelle ont également été étudiées par M. Godwin et D. Dennett. D. Dennett considérait le meme comme un analogue du gène au niveau culturel, tandis que M. Godwin soulignait la simplification des structures linguistiques dans le discours en ligne et la diffusion d'expressions hyperboliques.

L'étude des memes est pertinente en raison de leur popularité sur Internet et du manque d'études approfondies sur ce phénomène. L'objectif de ce travail est d'analyser les caractéristiques lexico-grammaticales des memes français et de mettre en évidence les particularités linguistiques qui contribuent à leur effet communicatif.

Les memes français reflètent souvent des situations quotidiennes, la routine journalière et les difficultés liées à l'apprentissage du français. Leurs particularités lexicales incluent le *verlan*, des mots d'origine arabe et le *franglais* – combinaison du français et de l'anglais. Les caractéristiques grammaticales reposent sur une simplification syntaxique, des transformations pronominales et la suffixation.

Ainsi, les memes français créent un espace linguistique particulier où se combinent économie de langage, humour, expressivité et jeu sur la langue. L'analyse de ces particularités permet de mieux comprendre les mécanismes de création de l'effet comique et le rôle des memes dans la communication numérique contemporaine.

LITTÉRATURE

Baamboozle. (n.d.). *Learning games for the classroom.* from <https://www.baamboozle.com/game/1575212>

- Chagas, V., Freire, F., Rios, D., & Magalhães, D. (2019). *Internet memes and society: Social, cultural, and political contexts*. Routledge.
- Dawkins, R. (1976). *The selfish gene*. Oxford University Press.
- Ovsienko, A. (2024). Метафоричні утворення в медійному дискурсі. *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*, 207, 180–184.
<https://doi.org/10.32782/2522-4077-2023-207-26>
- Shifman, L. (2014). *Memes in digital culture*. MIT Press.

МОЛОДІЖНЕ МОВЛЕННЯ СУЧАСНОЇ ФРАНЦІЇ

Анна-Марія ГАЙДАЙ

Київський національний лінгвістичний університет

Сучасна французька мова зазнає інтенсивних змін під впливом соціальних мереж, цифровізації та культурних трансформацій. Одним із ключових чинників мовної динаміки виступає молодіжне мовлення, яке функціонує як важливе джерело інновацій і відображає актуальні соціокультурні процеси. Протягом останніх років соціальний діалект, зокрема молодіжний соціолект, дедалі частіше стає об'єктом дослідження як найбільш варіативний, креативний та емоційно експресивний засіб комунікації.

Характерними засобами для нього є верлан, лексичні скорочення, неологізми, а також численні запозичення, переважно з англійської та арабської мов. Спостерігаються також фонетичні зміни, зокрема африкація, та тенденція до спрощення граматичних структур. Комунікація переважно реалізується в неформальному реєстрі.

Важливу роль у трансформації мовних практик відіграє цифрове середовище. Соціальні мережі та месенджери сприяють поширенню нових мовних форм і формуванню гібридного «кіберлінгвального» стилю, що поєднує риси усного та писемного мовлення.

Молодіжне мовлення виконує значущу соціальну функцію, слугуючи засобом самовираження, маркування ідентичності та позначення групової належності. Воно відображає як внутрішні тенденції розвитку французької мови, так і зовнішні впливи глобалізації та цифрових технологій.

ЛИТЕРАТУРА

- Comment parlent les jeunes de milieux défavorisés en France. (2021–2023).*
ResearchGate. <https://www.researchgate.net>
- Gadet, F. (2017). *La variation sociale en français*. Ophrys.
- Mekhaldi, S. (2021) *Les pratiques langagières des jeunes sur Messenger. (Master's thesis, Université de Mostaganem).*
- Sablayrolles, J.-F. (2021). *La néologie en français contemporain*. Honoré Champion

LE PARLER DES JEUNE EN FRANCE CONTEMPORAINE

Anna-Mariia HAIDAI

Université nationale linguistique de Kyiv

La langue française contemporaine connaît des transformations importantes sous l'influence des réseaux sociaux, de la numérisation et des mutations culturelles. Parmi les facteurs essentiels de cette dynamique linguistique figure le parler des jeunes, qui constitue une source majeure d'innovations et reflète les évolutions socioculturelles actuelles. Ces dernières années, le sociolecte, notamment celui des jeunes, fait l'objet d'une attention croissante dans les recherches linguistiques en raison de son caractère particulièrement variable, créatif et expressif.

Ce parler se caractérise notamment par l'usage du verlan, des abréviations, des néologismes ainsi que de nombreux emprunts, principalement à l'anglais et à l'arabe. On observe également des évolutions phonétiques, notamment le phénomène d'affrication, ainsi qu'une tendance à la simplification des structures grammaticales. La communication s'inscrit majoritairement dans un registre informel.

Un rôle déterminant dans ces transformations joue l'environnement numérique. Les réseaux sociaux et les applications de messagerie favorisent la diffusion de nouvelles formes linguistiques et contribuent à l'émergence d'un style « cyberlinguistique » hybride, combinant des traits de l'oral et de l'écrit.

Le parler des jeunes remplit également une fonction sociale importante, servant de moyen d'expression identitaire et de marquage des appartenances groupales. Il reflète à la fois les dynamiques internes de l'évolution du français et les influences externes liées à la mondialisation et aux technologies numériques.

LITTÉRATURE

- Comment parlent les jeunes de milieux défavorisés en France. (2021–2023).*
ResearchGate. <https://www.researchgate.net>
- Gadet, F. (2017). *La variation sociale en français*. Ophrys.
- Mekhaldi, S. (2021) *Les pratiques langagières des jeunes sur Messenger. (Master's thesis, Université de Mostaganem).*
- Sablayrolles, J.-F. (2021). *La néologie en français contemporain*. Honoré Champion

СТРАТЕГІЇ І ТАКТИКИ МОВНОЇ МАНІПУЛЯЦІЇ В ДИСКУРСІ

Олександра ГУЛЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Мовна маніпуляція є важливим об'єктом дослідження сучасної лінгвопрагматики, оскільки вона відображає здатність мовлення впливати на інтерпретацію та поведінку адресата. У межах дискурсу маніпуляція реалізується через систему стратегій і тактик, спрямованих на досягнення прихованих комунікативних цілей.

Як зазначає Мунір Трікі (2021), маніпуляція є поширеним явищем, яке часто помилково розглядається як односторонній процес впливу активного мовця на пасивного адресата; натомість вона функціонує в межах континууму між переконанням і маніпуляцією, що потребує більш точного розмежування цих понять.

У прагматичному аспекті маніпуляція пов'язана з імпліцитністю та прихованою інтенційністю мовлення, що дозволяє мовцеві впливати на адресата без явного вираження намірів. У цьому контексті Н. Матушевська (2016) визначає мовну маніпуляцію як різновид мовного впливу, спрямованого на приховане формування в свідомості реципієнта нових установок, бажань і цілей, які не збігаються з його початковими намірами.

ЛІТЕРАТУРА

- Матушевська Н. (2016). Мовна маніпуляція як різновид маніпулятивного впливу. Актуальні проблеми сучасної лінгвістики та методики викладання мови і літератури. *Матеріали онлайн конф.*, 25 лют. 2016 р.
- Mounir Triki. (2021) Persuasion Versus Manipulation: The Input of Pragmatics and C.D.A. *Arabic Language, Literature & Culture*. Vol. 6, No. 4, 2021, 77.

STRATÉGIES ET TACTIQUES DE MANIPULATION LANGAGIÈRE DANS LE DISCOURS

Oleksandra HULENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

La manipulation langagière constitue un objet important de la linguopragmatique contemporaine, dans la mesure où elle met en évidence la capacité du langage à influencer l'interprétation et le comportement du destinataire. Dans le cadre du discours, la manipulation se réalise à travers un ensemble de stratégies et de tactiques visant à atteindre des objectifs communicatifs implicites.

Comme le souligne Mounir Triki (2021), la manipulation est un phénomène largement répandu, souvent interprété à tort comme un processus unidirectionnel où un locuteur actif agit sur un destinataire passif. En réalité, elle s'inscrit dans un continuum entre persuasion et manipulation, ce qui nécessite une distinction plus fine entre ces deux notions.

Dans une perspective pragmatique, la manipulation est étroitement liée à l'implicite et à l'intention communicative du locuteur. En effet, la pragmatique étudie la manière dont le sens dépend du contexte et des intentions du locuteur, et non seulement du contenu explicite de l'énoncé. Ainsi, le locuteur peut influencer le destinataire sans exprimer directement ses intentions. Dans ce contexte, N. Matushevskya (2016) considère la manipulation langagière comme une forme d'influence verbale visant à introduire de manière dissimulée dans la conscience du destinataire des attitudes, des désirs ou des objectifs qui ne correspondent pas à ses intentions initiales.

LITTÉRATURE

- Матушевська Н. (2016). Мовна маніпуляція як різновид маніпулятивного впливу. Актуальні проблеми сучасної лінгвістики та методики викладання мови і літератури. *Матеріали онлайн конф.*, 25 лют. 2016 р.
- Mounir Triki. (2021) Persuasion Versus Manipulation: The Input of Pragmatics and C.D.A. *Arabic Language, Literature & Culture*. Vol. 6, No. 4, 2021, 77.

ФРАНЦУЗЬКІ ФРАЗЕОЛОГІЗМИ З АНІМАЛІСТИЧНИМ КОМПОНЕНТОМ

Дар'я ЗАПАРА

Київський національний лінгвістичний університет

Фразеологічний фонд мови є важливим складником національно-мовної картини світу, оскільки відображає культурні цінності, історичний досвід і особливості мислення народу. Особливе місце у французькій фразеології посідають одиниці з анімалістичним компонентом, тобто фразеологізми, що містять назви тварин (зооніми). Вони характеризуються стійкістю, цілісністю значення, відтворюваністю та високим рівнем образності. Зооніми у складі таких фразеологізмів виконують не лише номінативну, а й символічну функцію, репрезентуючи риси характеру, поведінкові моделі та моральні якості людини. Перенесення властивостей тваринного світу на людину зумовлює появу численних метафоричних конструкцій, які активно функціонують у повсякденному мовленні та художньому дискурсі.

Актуальність дослідження полягає у необхідності комплексного аналізу фразеологізмів із зоонімічним компонентом як носіїв національно-культурної інформації. Порівняння французьких і українських одиниць дає змогу виявити як універсальні закономірності образного мислення, так і національно специфічні риси.

Теоретичну основу дослідження становлять праці з фразеології, семантики та лінгвокультурології. Значний внесок у розвиток теорії фразеології зробив Шарль Баллі, який одним із перших розглядав стійкі словосполучення як особливий тип мовних одиниць. Подальший розвиток французької фразеології пов'язаний із працями Алена Рея, Жана Прюво, Марії Ізабели Гонсалес-Рей, які досліджували структурно-семантичні особливості фразеологізмів та їхню культурну специфіку. Серед сучасних дослідників важливими є праці Л. Р. Коккіної, Г. М. Кость і З. Ф. Піскозуб, які аналізували зоонімічні фразеологізми у французькій та українській мовах.

ЛІТЕРАТУРА

- Bally, C. (1932). *Traité de stylistique française: Les figures, les locutions, les tournures idiomatiques*. Paris, France: Hachette.
- González-Rey, M. I. (2015). *Phraseology and cultural specificity in French idioms*. Madrid, Spain: Editorial Complutense.
- Коккіна, Л. Р., Млинчик, А. В., & Щетнік, І. С. (2023). Структурно-семантичні особливості фразеологізмів з компонентом «кіт» (на матеріалі французької, англійської та української мов). *Записки з романо-германської філології*, (2(49), 14–27. [https://doi.org/10.18524/2307-4604.2022.2\(49\).268193](https://doi.org/10.18524/2307-4604.2022.2(49).268193)
- Pruvost, J. (2006). *Les dictionnaires français: outils d'une langue et d'une culture*. Paris, France: Éditions Ophrys.
- Rey, A. (2006). *Dictionnaire des expressions et locutions françaises*. Paris, France: Le Robert.

LES PHRASÉOLOGISMES FRANÇAIS À COMPOSANTE ANIMALIÈRE

Daria ZAPARA

Université nationale linguistique de Kyiv

Le fonds phraséologique d'une langue constitue un élément essentiel de la représentation linguistique et culturelle du monde, car il reflète les valeurs culturelles, l'expérience historique et les particularités de la pensée d'un peuple. Une place particulière dans la phraséologie française est occupée par les unités à composante animalière, c'est-à-dire les expressions idiomatiques contenant des noms d'animaux (zoonymes). Ces unités se caractérisent par la stabilité de leur structure, l'intégrité de leur sens, leur reproductibilité et un haut niveau d'expressivité. Les zoonymes présents dans ces expressions ne remplissent pas seulement une fonction nominative, mais aussi une fonction symbolique, représentant les traits de caractère, les modèles de comportement et les qualités morales de l'homme. Le transfert des caractéristiques du monde animal à l'homme conduit à l'apparition de nombreuses constructions métaphoriques qui fonctionnent activement dans le langage quotidien ainsi que dans le discours littéraire.

La pertinence de cette recherche réside dans la nécessité d'une analyse approfondie des expressions idiomatiques à composante animalière en tant que vecteurs d'information culturelle, nationale et linguistique. La comparaison des unités françaises et ukrainiennes permet de mettre en évidence à la fois les régularités universelles de la pensée imagée et les particularités spécifiques à chaque culture.

La base théorique de cette étude est constituée par les travaux en phraséologie, en sémantique et en linguistique culturelle. Une contribution majeure au développement de la théorie de la phraséologie a été apportée par Charles Bally, qui a été l'un des premiers à considérer les expressions stables comme un type particulier d'unités linguistiques. Le développement ultérieur de la phraséologie française est lié aux travaux d'Alain Rey, de Jean Pruvost et de María Isabel González-Rey, qui ont étudié les particularités structurales et sémantiques des expressions idiomatiques ainsi que leur spécificité culturelle. Parmi les chercheurs contemporains, les travaux de L. R. Kokkina, G. M. Kost et Z. F. Piskozub sont importants, ayant analysé les expressions idiomatiques à composante animalière dans les langues française et ukrainienne.

LITTÉRATURE

- Bally, C. (1932). *Traité de stylistique française: Les figures, les locutions, les tournures idiomatiques*. Paris, France: Hachette.
- González-Rey, M. I. (2015). *Phraseology and cultural specificity in French idioms*. Madrid, Spain: Editorial Complutense.
- Коккіна, Л. Р., Млинчик, А. В., & Щетнік, І. С. (2023). Структурно-семантичні особливості фразеологізмів з компонентом «кіт» (на матеріалі французької, англійської та української мов). *Записки з романо-германської філології*, (2(49)), 14–27. [https://doi.org/10.18524/2307-4604.2022.2\(49\).268193](https://doi.org/10.18524/2307-4604.2022.2(49).268193)
- Pruvost, J. (2006). *Les dictionnaires français: outils d'une langue et d'une culture*. Paris, France: Éditions Ophrys.
- Rey, A. (2006). *Dictionnaire des expressions et locutions françaises*. Paris, France: Le Robert.

ВЕРЛАН ЯК ВАРІАНТ ФРАНЦУЗЬКОГО МОЛОДІЖНОГО СОЦІОЛЕКТУ: СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНИЙ ТА ФУНКЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТИ

Діана КІЛІВНИК

Київський національний лінгвістичний університет

Актуальність дослідження верлану як різновиду соціолекту французької молоді зумовлена зростаючим інтересом до нестандартних форм мови, які відображають соціальні, культурні та комунікативні особливості сучасної молоді. Верлан розглядається як специфічне мовне явище, що ґрунтується на перестановці складів у словах і широко використовується в повсякденному спілкуванні.

Наукова розвідка ґрунтується на теоретичних засадах соціолектології в сучасному мовознавстві, зокрема на аналізі поняття "соціолект", визначенні місця молодіжного аргю в системі мовних варіантів, а також характеристиці верлану як специфічного феномену сучасної французької мови. Структурно-семантичний аспект роботи охоплює аналіз механізмів творення лексичних одиниць верлану, семантичних трансформацій та тематичної класифікації характерних лексичних полів. Функціональний вимір дослідження передбачає вивчення соціальних функцій верлану, його ролі в процесах ідентифікації молодіжних груп та специфіки використання в неформальній комунікації. Окремо розглянуто культурологічний аспект функціонування верлану в сучасному медіапросторі як чинник його активного поширення.

Результати дослідження засвідчують, що верлан виходить за межі простого мовного явища чи гри слів: він становить важливий соціокультурний інструмент, який відображає ідентичність, цінності та комунікативні практики молоді.

ЛІТЕРАТУРА

Le Figaro. «Il fait genre», «j'ai la dalle»... Mais d'où viennent ces expressions dont raffolent les jeunes? URL : <https://www.lefigaro.fr/langue-francaise/expressions-francaises/il-fait-genre-j-ai-la-dalle-mais-d-ou-viennent-ces-expressions-dont-raffolent-les-jeunes-20220304>

VERLAN COMME VARIÉTÉ DU SOCIOLECTE DES JEUNES FRANÇAIS : ASPECTS STRUCTURAUX, SÉMANTIQUES ET FONCTIONNELS

Diana KILIVNYK

Université nationale linguistique de Kyiv

L'actualité de l'étude du verlan en tant que variété du sociolecte des jeunes français s'explique par l'intérêt croissant pour les formes non standard de la langue, qui reflètent les particularités sociales, culturelles et communicatives de la jeunesse contemporaine. Le verlan est considéré comme un phénomène linguistique spécifique, basé sur l'inversion des syllabes dans les mots et largement utilisé dans la communication quotidienne.

L'étude commence par présenter les bases théoriques des sociolectes dans la linguistique moderne, en analysant la notion de « sociolecte », la place de l'argot des jeunes parmi les variétés de la langue, ainsi que le verlan comme phénomène du français contemporain. Elle se poursuit par l'analyse des particularités structurales et sémantiques du verlan, incluant les procédés de formation des unités lexicales, les transformations de sens et les champs lexicaux caractéristiques. L'accent est également mis sur les aspects fonctionnels du verlan, tels que ses fonctions sociales, son rôle dans l'identification des groupes de jeunes et son usage dans la communication informelle, ainsi que sa présence dans la culture et les médias contemporains, qui contribue à sa diffusion.

Les résultats montrent que le verlan dépasse le simple jeu linguistique : il constitue un outil socioculturel important, reflétant l'identité, les valeurs et les pratiques communicatives des jeunes.

LITTÉRATURE

Le Figaro. «Il fait genre», «j'ai la dalle»... Mais d'où viennent ces expressions dont raffolent les jeunes? URL : <https://www.lefigaro.fr/langue-francaise/expressions-francaises/il-fait-genre-j-ai-la-dalle-mais-d-ou-viennent-ces-expressions-dont-raffolent-les-jeunes-20220304>

ЛЕКСИКО-ГРАМАТИЧНІ ЗАСОБИ МАНІПУЛЯЦІЇ У ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

Іванна КОВПАК

Київський національний лінгвістичний університет

Дискурс визначається як складне комунікативне явище, що інтегрує мовну форму, соціальний контекст і ідеологічні чинники. Він не лише передає інформацію, а й формує уявлення про соціальну реальність, визначає рамки мислення та впливає на сприйняття світу. Дискурс є важливим інструментом взаємодії людей у суспільстві та засобом передачі культурних і ціннісних орієнтирів.

Політичний дискурс у свою чергу, характеризується впливом на формування громадської думки, переконань та оцінок, а також на обґрунтування політичних рішень. Його характерними рисами є використання лексичних засобів, риторичних прийомів та ідеологічних конструктів, що сприяють впливу на суспільну думку та виправданню дій влади.

Актуальність вивчення політичного дискурсу зумовлена його здатністю безпосередньо впливати на поведінку та рішення людей, особливо в умовах сучасних медіа та цифрових платформ, де поширення інформації відбувається миттєво і масово. Розуміння механізмів політичного дискурсу стає ключовим для аналізу взаємодії влади і громадськості.

Маніпуляція в політичному дискурсі виступає специфічним засобом впливу, який відрізняється прихованим характером та обмеженням усвідомленого вибору аудиторії. Вона реалізується через різноманітні мовні і граматичні стратегії, починаючи від емоційно забарвленої лексики та евфемізмів до пасивних конструкцій та модальних виразів, що суттєво змінюють сприйняття подій і формують потрібну інтерпретацію реальності.

Отже, політична мова не обмежується передачею фактів, вона активно формує світогляд та оцінки людей. Використання спеціальної лексики, риторичних прийомів і ідеологічних концептів дозволяє керувати сприйняттям аудиторії та впливати на її рішення. Маніпулятивні елементи показують, наскільки мова може бути потужним інструментом впливу. Розуміння цих механізмів відкриває можливість критично аналізувати політичні тексти і усвідомлювати, як слова створюють політичну реальність.

ЛІТЕРАТУРА

- Нагорна, Л. П. (2005). *Політична мова і мовна політика: діапазон можливостей політичної лінгвістики*. Світогляд.
- Bourdieu, P. (1991). *Language and symbolic power*. Harvard University Press.
- Fairclough, N. (1989). *Language and power*. Longman.
- Foucault, M. (1972). *The archaeology of knowledge*. Pantheon Books.
- Lakoff, G. (2004). *Don't think of an elephant! Know your values and frame the debate*. Chelsea Green Publishing.
- Susser, D., Roessler, B., & Nissenbaum, H. (2019). Technology, autonomy, and manipulation. *Internet Policy Review*, 8(2).
- van Dijk, T. A. (1998). *Ideology: A multidisciplinary approach*. Sage Publications.

LES PROCÉDES LEXICAUX ET GRAMMATICaux DE MANIPULATION DANS LE DISCOURS POLITIQUE

Ivanna KOVPAK

Université nationale linguistique de Kyiv

Le discours est défini comme un phénomène communicatif complexe qui intègre la forme linguistique, le contexte social et les facteurs idéologiques. Il ne se limite pas à transmettre des informations, mais il façonne également les représentations de la réalité sociale, détermine les cadres de la pensée et influence la perception du monde. Le discours constitue un instrument important d'interaction entre les individus au sein de la société, ainsi qu'un moyen de transmission des valeurs culturelles et sociales.

Le discours politique, quant à lui, se caractérise par son influence sur la formation de l'opinion publique, des convictions et des jugements de valeur, ainsi que par la justification des décisions politiques. Ses caractéristiques principales incluent l'utilisation de moyens lexicaux, de procédés rhétoriques et de constructions idéologiques, qui contribuent à influencer l'opinion publique et à justifier les actions du pouvoir.

L'actualité de l'étude du discours politique s'explique par sa capacité à influencer directement le comportement et les décisions des individus, notamment dans le contexte des médias contemporains et des plateformes numériques, où la diffusion de l'information est rapide et massive. La

compréhension des mécanismes du discours politique devient ainsi essentielle pour analyser l'interaction entre le pouvoir et la société.

La manipulation dans le discours politique constitue un moyen spécifique d'influence, caractérisé par son caractère implicite et par la limitation du choix conscient de l'audience. Elle se réalise à travers diverses stratégies linguistiques et grammaticales, allant du vocabulaire à forte charge émotionnelle et des euphémismes jusqu'aux constructions passives et aux expressions modales, qui modifient de manière significative la perception des événements et façonnent une interprétation particulière de la réalité.

Ainsi, le langage politique ne se limite pas à la transmission de faits, mais participe activement à la formation des visions du monde et des jugements. L'utilisation de lexiques spécifiques, de procédés rhétoriques et de concepts idéologiques permet d'orienter la perception du public et d'influencer ses décisions. Les éléments de manipulation démontrent le pouvoir de la langue en tant qu'instrument d'influence, tandis que la compréhension de ces mécanismes permet une analyse critique des textes politiques et une prise de conscience de la manière dont le langage construit la réalité politique.

LITTÉRATURE

- Нагорна, Л. П. (2005). *Політична мова і мовна політика: діапазон можливостей політичної лінгвістики*. Світогляд.
- Bourdieu, P. (1991). *Language and symbolic power*. Harvard University Press.
- Fairclough, N. (1989). *Language and power*. Longman.
- Foucault, M. (1972). *The archaeology of knowledge*. Pantheon Books.
- Lakoff, G. (2004). *Don't think of an elephant! Know your values and frame the debate*. Chelsea Green Publishing.
- Susser, D., Roessler, B., & Nissenbaum, H. (2019). Technology, autonomy, and manipulation. *Internet Policy Review*, 8(2).
- van Dijk, T. A. (1998). *Ideology: A multidisciplinary approach*. Sage Publications.

КАЛАМБУР У СУЧАСНОМУ ФРАНЦУЗЬКОМУ МЕДІА-ДИСКУРСІ

Анастасія КРУПІНСЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

Сучасний французький медіа-дискурс постає як продуктивне середовище функціонування каламбуру – лінгвістичного явища, що ґрунтується на лексико-семантичній амбівалентності. Актуальність цього дослідження зумовлена зростаючою роллю каламбуру в організації медіа-повідомлення, де він виконує не лише естетичну (комічну) функцію, а й виступає ефективним засобом привернення та утримання уваги адресата.

Механізм реалізації каламбуру в медіатекстах базується на ефекті смислової несподіванки, що виникає внаслідок актуалізації подвійної інтерпретації мовних одиниць. У журналістській практиці широко застосовуються явища омонімії та паронімії, які слугують підґрунтям для трансформації прецедентних висловів. Так, у заголовку французького часопису *Le Monde* – « *Mieux vaut Dard que jamais* » – спостерігається заміна компонента усталеного вислову « *tard* » на антропонім « *Dard* » (прізвище письменника Ф. Дарда), що актуалізує механізм інтертекстуальної гри та передбачає інтелектуальну декодувальну діяльність реципієнта. Подібні мовні стратегії трансформують інформаційне повідомлення в об'єкт когнітивно-ігрової взаємодії, сприяючи підвищенню його мнемонічного потенціалу.

Таким чином, каламбур у сучасному медіа-дискурсі виконує вагому прагматичну функцію: він забезпечує встановлення інтелектуально-комунікативної близькості між автором і аудиторією, що є особливо значущим в умовах високої конкуренції за увагу в сучасному інформаційному просторі.

ЛІТЕРАТУРА

Bergson, H. (1900). *Le rire : essai sur la signification du comique*. Félix Alcan.

Kerbrat-Orecchioni, C. (1986). *L'implicite*. Armand Colin.

Le Monde. (2024, December 17). *San-Antonio et Le Monde : "Mieux vaut Dard que jamais"*. https://www.lemonde.fr/m-le-mag/article/2024/12/17/san-antonio-et-le-monde-mieux-vaut-dard-que-jamais_6452935_4500055.html

LE CALEMBOUR DANS LE DISCOURS MÉDIATIQUE FRANÇAIS CONTEMPORAIN

Anastasiia KRUPYNSKA

Université nationale linguistique de Kyiv

Le discours médiatique français contemporain constitue un environnement particulièrement propice au fonctionnement du calembour, phénomène linguistique reposant sur l'ambiguïté lexicale et sémantique. L'intérêt de cette recherche réside dans le rôle du calembour en tant qu'outil de structuration du message médiatique, où il intervient à la fois comme vecteur de l'effet comique et comme instrument de captation de l'attention et de séduction intellectuelle du récepteur.

Le fonctionnement du calembour dans la presse s'appuie sur l'exploitation délibérée de l'homonymie et de la paronymie, permettant la déformation ludique d'expressions figées. Ainsi, dans le titre du journal *Le Monde* – « Mieux vaut Dard que jamais » – le remplacement du segment « tard » par le nom de l'écrivain F. Dard produit un effet de surprise sémantique, qui contraint le lecteur à dépasser une lecture linéaire pour adopter une interprétation active et interprétative. Ce procédé transforme le message informationnel en un espace de jeu linguistique, favorisant une meilleure mémorisation du contenu.

Ainsi, le calembour médiatique remplit une fonction pragmatique essentielle : il instaure une forme de connivence intellectuelle entre l'énonciateur et le public, particulièrement pertinente dans un environnement médiatique caractérisé par la surcharge informationnelle.

LITTÉRATURE

Bergson, H. (1900). *Le rire : essai sur la signification du comique*. Félix Alcan.

Kerbrat-Orecchioni, C. (1986). *L'implicite*. Armand Colin.

Le Monde. (2024, December 17). *San-Antonio et Le Monde : "Mieux vaut Dard que jamais"*. https://www.lemonde.fr/m-le-mag/article/2024/12/17/san-antonio-et-le-monde-mieux-vaut-dard-que-jamais_6452935_4500055.html

ЛІНГВІСТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ СПОРТИВНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ У ФРАНЦУЗЬКОМУ МЕДІАДИСКУРСІ

Олександра МАКАРЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Спортивна термінологія у французькому медіадискурсі є невід'ємною складовою сучасної мовної картини. Вона слугує для позначення широкого кола понять, пов'язаних зі сферою спорту, оскільки спорт як важлива соціальна галузь постійно розвивається та продукує нову лексику. Використання цієї термінології виходить за межі професійного середовища та активно функціонує у медіапросторі, зокрема у пресі.

Дослідження спортивної термінології як окремого напрямку в лінгвістиці є відносно новим, однак розвивається паралельно зі зростанням популярності спорту. Попри значну кількість наукових праць, єдиної усталеної класифікації спортивної лексики досі не сформовано, що зумовлює актуальність подальших досліджень.

Метою роботи є аналіз особливостей функціонування спортивної термінології у французькому медіадискурсі. Особливу увагу приділено її структурній різноманітності, процесам семантичної трансформації, зокрема переходу лексем між частинами мови, а також використанню метафоричних і фразеологізованих одиниць.

Встановлено, що спортивна лексика у медіатекстах виконує не лише номінативну, але й експресивну функцію, сприяючи кращому розумінню матеріалу та впливаючи на сприйняття інформації читачами.

ЛІТЕРАТУРА

- Sablayrolles, J.-F. (2021). *La néologie en français contemporain*. Honoré Champion.
- Cabré, M. T. (1999). *Terminology: Theory, methods, and applications* (J. C. Sager, Ed.; J. A. DeCesaris, Trans.). John Benjamins Publishing Company.
- McEnery, A., & Baker, H. (2020). *Corpus linguistics and the language of sport*. Routledge.
- Le Monde. (2026, February 21). Johannes Klaebo réalise le grand chelem olympique. *Le Monde*.
<https://www.lemonde.fr/sport/article/2026/02/21/johannes-klaebo-roi->

absolu-des-jo-2026-realise-le-grand-chelem-olympique-avec-un-sixieme-
titre-en-autant-de-courses_6666117_3243.html

CARACTÉRISTIQUES LINGUISTIQUES DE LA TERMINOLOGIE SPORTIVE DANS LE DISCOURS MÉDIATIQUE FRANÇAIS

Oleksandra MAKARENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

La terminologie sportive dans le discours médiatique français constitue une partie importante du paysage linguistique contemporain. Elle sert à désigner un large éventail de concepts liés au domaine du sport, car le sport, en tant que secteur social important, est en constante évolution et génère un nouveau vocabulaire. L'utilisation de cette terminologie dépasse le cadre du milieu professionnel et est très présente dans l'espace médiatique, notamment dans la presse.

L'étude de la terminologie sportive en tant que domaine distinct de la linguistique est relativement récente, mais elle se développe parallèlement à la popularité croissante du sport. Malgré un nombre considérable de travaux scientifiques, aucune classification unifiée et établie du lexique sportif n'a encore été élaborée, ce qui justifie la nécessité de recherches supplémentaires.

L'objectif de ce travail est d'analyser les particularités du fonctionnement de la terminologie sportive dans le discours médiatique français. Une attention particulière est accordée à la diversité structurelle, aux processus de transformation sémantique, notamment au passage des lexèmes d'une partie du discours à une autre, ainsi qu'à l'utilisation d'unités métaphoriques et phraséologiques.

Il a été établi que le vocabulaire sportif dans les textes médiatiques remplit non seulement une fonction nominative, mais aussi une fonction expressive, contribuant à une meilleure compréhension du contenu et influençant la perception de l'information par les lecteurs.

LITTÉRATURE

- Sablayrolles, J.-F. (2021). *La néologie en français contemporain*. Honoré Champion.
Cabré, M. T. (1999). *Terminology: Theory, methods, and applications* (J. C. Sager, Ed.; J. A. DeCesaris, Trans.). John Benjamins Publishing Company.

McEnery, A., & Baker, H. (2020). *Corpus linguistics and the language of sport*. Routledge.

Le Monde. (2026, February 21). Johannes Klaebo réalise le grand chelem olympique. *Le Monde*. https://www.lemonde.fr/sport/article/2026/02/21/johannes-klaebo-roi-absolu-des-jo-2026-realise-le-grand-chelem-olympique-avec-un-sixieme-titre-en-autant-de-courses_6666117_3243.html

ЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФРАНЦУЗЬКИХ РЕКЛАМНИХ СЛОГАНІВ

Анастасія МОРОЗ

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному інформаційному суспільстві реклама відіграє важливу роль у формуванні споживчих уподобань та впливі на поведінку аудиторії. Одним із ключових елементів рекламного повідомлення є слоган — коротка, лаконічна та виразна фраза, що привертає увагу споживачів і сприяє запам'ятовуванню бренду або продукту.

Термін “слоган” походить із галльської мови (*sluagh-ghairm*) і вперше почав використовуватися наприкінці XIX століття. Спочатку він означав короткий девіз політичних партій під час передвиборчих кампаній. У 1920-х роках поняття почало активно застосовуватися в рекламі для позначення стислого вислову, що супроводжує просування товарів або послуг. Первісне значення слова — “бойовий заклик” — підкреслює його основну функцію: привертати увагу аудиторії та стимулювати інтерес потенційних споживачів.

На думку Х. Кафтанджиєва, слоган є одним із основних засобів, що відображає філософію компанії-виробника. Він поєднує низку важливих комунікативних якостей: лаконічність і зрозумілість, присутність назви бренду, легкість запам'ятовування та відтворення, можливість перекладу іншими мовами, а також насиченість стилістичними прийомами та експресивними мовними засобами.

Таким чином, метою дослідження є аналіз лінгвістичних особливостей французьких рекламних слоганів, зокрема їхніх лексичних, синтаксичних і стилістичних характеристик. Результати дослідження дозволять виявити, як мовні засоби впливають на сприйняття аудиторією інформації,

формують впізнаваність бренду та сприяють ефективності рекламних кампаній у сучасному інформаційному середовищі.

ЛІТЕРАТУРА :

- Віговська, Л. А. (2020). Слоган як один із видів рекламного тексту. *Закарпатські філологічні студії*. Вип. 14. С. 282–285.
- Гришук, Д. А. (2021). Лінгвістичні особливості рекламних слоганів та їх відтворення у перекладі. (*Магістерська кваліфікаційна робота, Сумський державний університет, Центр заочної, дистанційної та вечірньої форми навчання, кафедра германської філології*). Суми, Україна. С. 16–21.

PARTICULARITÉS LINGUISTIQUES DES SLOGANS PUBLICITAIRES FRANÇAIS

Anastasiia MOROZ

Université nationale linguistique de Kyiv

Dans la société de l'information contemporaine, la publicité joue un rôle important dans la formation des préférences des consommateurs et dans l'influence sur le comportement du public. L'un des éléments clés d'un message publicitaire est le slogan – une phrase courte, concise et expressive qui attire l'attention des consommateurs et favorise la mémorisation de la marque ou du produit.

Le terme « slogan » vient du gaélique (*sluagh-ghairm*) et a été utilisé pour la première fois à la fin du XIXe siècle. Il désignait initialement une devise courte employée par les partis politiques lors des campagnes électorales. Dans les années 1920, ce concept a commencé à être largement utilisé dans la publicité pour désigner une expression concise accompagnant la promotion de produits ou de services. Le sens originel du mot – « cri de guerre » – souligne sa fonction principale : attirer l'attention du public et stimuler l'intérêt des consommateurs potentiels.

Selon H. Kaftandjiev, le slogan constitue l'un des principaux moyens reflétant la philosophie de l'entreprise productrice. Il combine plusieurs qualités communicatives importantes : concision et clarté, présence du nom de la marque, facilité de mémorisation et de restitution, possibilité de traduction dans

d'autres langues, ainsi qu'une forte présence de procédés stylistiques et de moyens linguistiques expressifs.

Ainsi, l'objectif de cette étude est d'analyser les particularités linguistiques des slogans publicitaires français, notamment leurs caractéristiques lexicales, syntaxiques et stylistiques. Les résultats de la recherche permettront de montrer comment les moyens linguistiques influencent la perception du public, renforcent la notoriété de la marque et contribuent à l'efficacité des campagnes publicitaires dans le contexte actuel de la société de l'information.

LITTÉRATURE

- Vihovska, L. A. (2020). Slogan yak odyń iz vydiv reklamnoho tekstu. Zakarpatski filolohichni studii. Vyp. 14. S. 282–285
- Hryshchuk, D.A. (2021). Linhvistychni osoblyvosti reklamnykh sloganiv ta yikh vidtvorennia u perekladi. (*Mahistreska kvalifikatsiina robota, Sums'kyi derzhavnyi universytet, Tsentr zaochnoi, dystantsiinoi ta vechirnioi formy navchannia, kafedra hermanskoi filolohii*). Sumy, Ukraina. S. 16–21.

ЛЕКСИЧНІ «ХИБНІ ДРУЗИ ПЕРЕКЛАДАЧА» У ФРАНЦУЗЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ

Єлизавета НЕСКУБА

Київський національний лінгвістичний університет

Явище «хибних друзів перекладача» у французькій та українській мовах є важливим об'єктом сучасних лінгвістичних і перекладознавчих досліджень. Воно пов'язане з міжмовною омонімією та паронімією, що виникають унаслідок формальної, фонетичної або графічної подібності лексичних одиниць за часткової чи повної розбіжності їхніх значень. У процесі міжмовної комунікації такі слова можуть спричиняти семантичну інтерференцію та порушення адекватності перекладу. Концепція «хибних друзів перекладача» була вперше систематизована Максимом Кесслером та Жюлем Дероккіньї у праці *Les faux amis ou les trahisons du vocabulaire anglais*.

Актуальність дослідження зумовлена активізацією міжкультурних контактів і потребою в точному відтворенні змісту іншомовних текстів. «Хибні друзі перекладача» часто стають джерелом лексико-семантичних

помилки, оскільки зовнішня схожість мовних одиниць спричиняє їх неправильне ототожнення. Особливо це стосується слів зі спільним етимологічним походженням, які в процесі історичного розвитку набули різних значень. У сучасній лінгвістиці такі одиниці розглядають як міжмовні омоніми або пароніми. У межах дослідження доцільно виокремити графічні, фонетичні та семантичні типи «хибних друзів перекладача». Особливу увагу слід приділити аналізу французько-українських відповідників, які найчастіше спричиняють перекладацькі помилки.

Основними причинами таких помилок є міжмовна інтерференція, буквальный переклад, недостатній рівень мовної компетенції та неврахування контекстуальних і прагматичних особливостей слова. Уникненню помилок сприяють контекстуальний аналіз, зіставний підхід до вивчення лексики та систематизація типових випадків міжмовної омонімії.

Отже, дослідження «хибних друзів перекладача» сприяє глибшому розумінню міжмовних лексичних зв'язків і є важливим для підвищення якості французько-українського перекладу.

ЛІТЕРАТУРА

- Dubois, P. (1987). *Les faux amis: problèmes et perspectives*. Paris, France: Presses Universitaires de France.
- Bernier, L. (2019). *Faux amis et traduction spécialisée*. Paris, France: Éditions des Linguistes.
- Kauffer, M. (2016). Les « faux amis »: théories et typologie. In J. Albrecht & R. Métrich (Eds.), *Manuel de traductologie* (pp. 333–348). Berlin, Germany: De Gruyter. <https://doi.org/10.1515/9783110313550-018>
- Koessler, M. & Derocquigny, J. (1928). *Les faux amis ou les trahisons du vocabulaire anglais*. Paris, France: Vuibert.

LES « FAUX AMIS DU TRADUCTEUR » LEXICAUX EN FRANÇAIS ET EN UKRAINIEN

Yelyzaveta NESKOUBA

Université nationale linguistique de Kyiv

Le phénomène des « faux amis du traducteur » en français et en ukrainien constitue un objet important des recherches linguistiques et traductologiques contemporaines. Il est lié à l'homonymie et à la paronymie interlinguistiques, qui apparaissent en raison de la similitude formelle, phonétique ou graphique des unités lexicales, malgré une divergence partielle ou totale de leurs significations. Dans le processus de communication interlinguistique, de tels mots peuvent provoquer une interférence sémantique et nuire à l'adéquation de la traduction. Le concept des « faux amis du traducteur » a été systématisé pour la première fois par M. Koessler et J. Derocquigny dans l'ouvrage *Les faux amis ou les trahisons du vocabulaire anglais*.

L'actualité de cette recherche est déterminée par l'intensification des contacts interculturels et par la nécessité de restituer avec précision le contenu des textes en langue étrangère. Les « faux amis du traducteur » deviennent souvent une source d'erreurs lexico-sémantiques, car la ressemblance externe des unités linguistiques entraîne leur identification erronée. Cela concerne particulièrement les mots d'origine étymologique commune qui, au cours de leur évolution historique, ont acquis des significations différentes dans chaque langue. Dans la linguistique contemporaine, ces unités sont considérées comme des homonymes ou des paronymes interlinguistiques. Il convient, donc, de distinguer les types graphiques, phonétiques et sémantiques des « faux amis du traducteur ». Une attention particulière doit être accordée à l'analyse des correspondances franco-ukrainiennes qui provoquent le plus souvent des erreurs de traduction.

Les principales causes de ces erreurs sont l'interférence interlinguistique, la traduction littérale, le niveau insuffisant de compétence linguistique et la non-prise en compte des particularités contextuelles et pragmatiques du mot. L'analyse contextuelle, l'approche contrastive dans l'étude du lexique et la systématisation des cas typiques d'homonymie interlinguistique contribuent à éviter ces erreurs.

Ainsi, l'étude des « faux amis du traducteur » favorise une compréhension plus approfondie des liens lexicaux interlinguistiques et revêt une importance particulière pour l'amélioration de la qualité de la traduction franco-ukrainienne.

LITTÉRATURE

- Dubois, P. (1987). *Les faux amis: problèmes et perspectives*. Paris, France: Presses Universitaires de France.
- Bernier, L. (2019). *Faux amis et traduction spécialisée*. Paris, France: Éditions des Linguistes.
- Kauffer, M. (2016). Les « faux amis »: théories et typologie. In J. Albrecht & R. Métrich (Eds.), *Manuel de traductologie* (pp. 333–348). Berlin, Germany: De Gruyter. <https://doi.org/10.1515/9783110313550-018>
- Koessler, M. & Derocquigny, J. (1928). *Les faux amis ou les trahisons du vocabulaire anglais*. Paris, France: Vuibert.

ПОХОДЖЕННЯ ТА ЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФРАНЦУЗЬКИХ СКОРОМОВОК

Софія НІКІТІНА

Київський національний лінгвістичний університет

Французькі скоромовки (*virelangues*) є мовним матеріалом, що використовується для: 1) вдосконалення вимови; 2) розвитку артикуляційних навичок; 3) формування фонетичної компетенції тощо.

У лінгвістиці вони розглядаються як ефективний засіб опрацювання складних звукових поєднань і ритміко-інтонаційних моделей мовлення. Скоромовки перебувають у полі досліджень фонетики та психолінгвістики, зокрема в аспекті дослідження артикуляційних процесів, автоматизації мовлення та особливостей його сприйняття. У роботі проаналізовано основні лінгвістичні особливості французьких скоромовок. На фонетичному рівні розглядаються явища алітерації та асонансу, що зумовлюють артикуляційну складність через повтор приголосних і голосних звуків (*Pour qui sont ces serpents qui sifflent sur vos têtes ? Ursule étudie une multitude d'inutilités à l'université*). Особливу увагу приділено консонантним кластерам (*Trente-trois trains traversent trois tunnels très étroits*) та ритміко-

темповим характеристикам, які впливають на швидкість і чіткість мовлення.

Морфологічні та синтаксичні особливості включають використання коротких слів, повторюваних граматичних структур (анафора, паралелізм), а також рими й кінцеві повтори, що забезпечують ритмічність і легкість запам'ятовування. Семантичний аспект скоромовок вирізняється ігровою семантикою, що реалізується через гумор, абсурд і гротеск, а також обмеженим словниковим складом, який сприяє концентрації уваги на звуковій формі. Крім того, скоромовки виконують мнемотехнічну функцію, полегшуючи запам'ятовування мовного матеріалу.

Таким чином, французькі скоромовки є ефективним інструментом фонетичного тренування та становлять актуальний об'єкт наукових досліджень у межах фонетики, морфосинтаксису та семантики.

ЛІТЕРАТУРА

- Bogore, E.B. (2025) *Virelangues français : la clé d'une prononciation parfaite*.
<https://www.kylian.ai/blog/fr/virelangues-francais>
- Léon, P. (2011). *Phonétisme et prononciation du français*. Armand Colin.
- Walter, H. (1977). *La phonologie du français*. Presses Universitaires de France.

ORIGINE ET PARTICULARITÉS LINGUISTIQUES DES VIRELANGUES FRANÇAISES

Sofiia NIKITINA

Université nationale de linguistique de Kyiv

Les virelangues françaises constituent un matériau linguistique utilisé pour : 1) l'amélioration de la prononciation ; 2) le développement des compétences articulatoires ; 3) l'acquisition de la compétence phonétique.

En linguistique, elles sont considérées comme un moyen efficace de travailler les combinaisons sonores complexes ainsi que les modèles rythmiques et intonatifs du discours. Ce phénomène se situe au centre des recherches en phonétique et en psycholinguistique, notamment dans l'étude des processus articulatoires, de l'automatisation de la parole et des particularités de sa perception.

La présente étude analyse les principales caractéristiques linguistiques des virelangues françaises. Au niveau phonétique, sont examinés les phénomènes d'allitération et d'assonance, qui déterminent une complexité articulatoire liée à la répétition des consonnes et des voyelles (*Pour qui sont ces serpents qui sifflent sur vos têtes ?*, *Ursule étudie une multitude d'inutilités à l'université*). Une attention particulière est accordée aux groupes consonantiques (*Trente-trois trains traversent trois tunnels très étroits*) ainsi qu'aux caractéristiques rythmiques et temporelles influençant la vitesse et la clarté de l'élocution.

Les particularités morphologiques et syntaxiques incluent l'emploi de mots courts, de structures grammaticales répétitives (anaphore, parallélisme), ainsi que de rimes et de répétitions finales, qui assurent la rythmique et facilitent la mémorisation. L'aspect sémantique des virelangues se caractérise par une dimension ludique, exprimée à travers l'humour, l'absurde et le grotesque, ainsi que par un lexique restreint favorisant la focalisation sur la forme sonore. De plus, les virelangues remplissent une fonction mnémotechnique, facilitant l'assimilation du matériel linguistique.

Ainsi, les virelangues françaises constituent un outil efficace d'entraînement phonétique et représentent un objet d'intérêt scientifique dans les domaines de la phonétique, de la morphosyntaxe et de la sémantique.

LITTÉRATURE

- Bogore, E.B. (2025) *Virelangues français : la clé d'une prononciation parfaite*.
<https://www.kylian.ai/blog/fr/virelangues-francais>
- Léon, P. (2011). *Phonétisme et prononciation du français*. Armand Colin.
- Walter, H. (1977). *La phonologie du français*. Presses Universitaires de France.

ФРАЗЕОЛОГІЧНІ ОДИНИЦІ ЯК НОСІЇ КУЛЬТУРНИХ СТЕРЕОТИПІВ ФРАНЦУЗЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Єлизавета ПЕТУХ

Київський національний лінгвістичний університет

Поняття "стереотип" сьогодні є одним із ключових для розуміння того, як люди сприймають одне одного та як у суспільстві формуються уявлення про певні соціальні групи й культури. Актуальність цієї теми зумовлена тим, що в умовах активної міжкультурної комунікації стереотипи не

зникають, а швидко поширюються через мовлення й медіа, впливаючи на наші оцінки поведінки, цінностей і того, що вважається типовим для інших.

Розуміння того, що мову можна розглядати не тільки як засіб спілкування, а й як механізм збереження культурного коду нації, послужило теоретичним підґрунтям для сучасної лінгвокультурології (В. фон Гумбольдт, 1836). Ці ідеї згодом отримали ширше продовження в гуманітарних науках, і в соціології сформувався розуміння стереотипу не лише як упередження, а насамперед як когнітивного механізму, що допомагає людині швидко орієнтуватися у складному світі (Ліппманн, 1922). Сучасні дослідження підкреслюють подвійну природу цього явища: у повсякденному вжитку стереотип має негативне забарвлення, однак у комунікації він часто виступає необхідною "спільною базою" уявлень, без якої людям важко розуміти одне одного (Амоссі, Гершберг П'єрро, 2014). Окремо важливо, що стереотипи пов'язані з культурною ідентичністю: відчуття "хто ми є" нерідко формується через зіставлення з "іншими", а стереотипи закріплюють ці межі у вигляді сталих етнотипів (Шародо, 2009). Відтак, мова стає не просто дзеркалом ідентичності, а активним інструментом трансляції стереотипних образів, що переходять від покоління до покоління.

Метою роботи є з'ясувати, як фразеологічні одиниці відображають і передають культурні стереотипи французького суспільства. Фразеологізми розглядаються як своєрідні "капсули" культурної пам'яті: вони зберігають історичний досвід, цінності, типові соціальні уявлення та моделі поведінки, які сприймаються носіями мови як природні й самоочевидні.

Для систематизації матеріалу використаємо класифікацію лінгвокультурем В. Гладкої (2016), відповідно до якої фразеологізми поділяються на фразеологізми-реалії (містять національно-культурний артефакт або історичну деталь), значеннєві фразеологізми (акцентують культурно марковане значення без конкретної реалії), символіко-поведінкові (передають типові моделі поведінки та оцінки), символіко-матеріальні (ґрунтуються на предметних образах-символах).

Таким чином, аналіз фразеологізмів допомагає зрозуміти, які стереотипні уявлення живуть у французькій культурі та як мова зберігає їх у коротких, звичних для всіх висловах.

ЛІТЕРАТУРА

- Гладка, В. (2016). Лінгвокультурологічний підхід у вивченні фразеологізмів французької мови. *Науковий вісник Ужгородського університету*.
- Amossy, R., & Herschberg Pierrot, A. (2014). *Stéréotypes et clichés* (6e éd.). Paris: Armand Colin.
- Charaudeau, P. (2009). L'identité culturelle entre soi et l'autre. In *Actes du colloque de Louvain-la-Neuve 2005*. Louvain-la-Neuve.
- Humboldt, W. von. (1836). *Über die Verschiedenheit des menschlichen Sprachbaues und ihren Einfluss auf die geistige Entwicklung des Menschengeschlechts*. Berlin: Royal Academy of Sciences.
- Lippmann, W. (1922). *Public opinion*. New York, NY: Harcourt, Brace and Company.

LES UNITÉS PHRASÉOLOGIQUES COMME PORTEURS DE STÉRÉOTYPES CULTURELS DE LA SOCIÉTÉ FRANÇAISE

Yelyzaveta PETUKH

Université nationale linguistique de Kyiv

La notion "stéréotype" est aujourd'hui l'une des clés pour comprendre comment les personnes se perçoivent les unes les autres et comment, au sein de la société, se forment des représentations concernant certains groupes sociaux et certaines cultures. L'actualité de ce sujet s'explique par le fait que, dans un contexte de communication interculturelle active, les stéréotypes ne disparaissent pas, mais se diffusent rapidement par le biais de la parole et des médias, influençant nos évaluations des comportements, des valeurs et de ce qui est considéré comme typique chez autrui.

La compréhension de l'idée selon laquelle la langue peut être envisagée non seulement comme un moyen de communication, mais aussi comme un mécanisme de préservation du code culturel d'une nation, a servi de fondement théorique à la linguoculturologie moderne (W. von Humboldt, 1836). Ces idées ont ensuite trouvé un prolongement plus large dans les sciences humaines, et, en sociologie, s'est imposée une conception du stéréotype non seulement comme un préjugé, mais surtout comme un mécanisme cognitif qui aide l'être humain à s'orienter rapidement dans un monde social complexe (Lippmann, 1922). Les recherches contemporaines soulignent la double nature de ce

phénomène : dans l'usage quotidien, le stéréotype a le plus souvent une connotation négative ; cependant, dans la communication, il constitue souvent une "base commune" de représentations, sans laquelle il est difficile pour les individus de se comprendre (Amossy, Herschberg Pierrot, 2014). Il importe également de noter que les stéréotypes sont liés à l'identité culturelle : le sentiment de "qui nous sommes" se construit souvent par comparaison avec "les autres", et les stéréotypes fixent ces frontières sous la forme d'ethnotypes stables (Charaudeau, 2009). Ainsi, la langue devient non pas un simple miroir de l'identité, mais un instrument actif de transmission d'images stéréotypées qui se perpétuent de génération en génération.

L'objectif de ce travail est d'établir comment les unités phraséologiques reflètent et transmettent les stéréotypes culturels de la société française. Les phraséologismes sont envisagés comme de véritables "capsules" de la mémoire culturelle : ils conservent l'expérience historique, les valeurs, les représentations sociales typiques et les modèles de comportement que les locuteurs perçoivent comme naturels et allant de soi.

Pour systématiser les données de recherche nous recourons à la classification des linguoculturèmes proposée par V. Hladka, selon laquelle les phraséologismes se répartissent en : phraséologismes-réalies (contenant un artefact national-culturel ou un détail historique), phraséologismes sémantiques (mettant en relief un sens culturellement marqué sans référence à une réalité concrète), phraséologismes symbolico-comportementaux (transmettant des modèles typiques de comportement et d'évaluation), et phraséologismes symbolico-matériels (fondés sur des images-objets à valeur symbolique).

Ainsi, l'analyse des phraséologismes permet de comprendre quelles représentations stéréotypées vivent dans la culture française et comment la langue les conserve dans des expressions brèves et familières à tous.

LITTÉRATURE

Гладка, В. (2016). Лінгвокультурологічний підхід у вивченні фразеологізмів французької мови. *Науковий вісник Ужгородського університету*.

Amossy, R., & Herschberg Pierrot, A. (2014). *Stéréotypes et clichés* (6e éd.). Paris: Armand Colin.

Charaudeau, P. (2009). L'identité culturelle entre soi et l'autre. In *Actes du colloque de Louvain-la-Neuve 2005*. Louvain-la-Neuve.

Humboldt, W. von. (1836). *Über die Verschiedenheit des menschlichen Sprachbaues und ihren Einfluss auf die geistige Entwicklung des Menschengeschlechts*. Berlin: Royal Academy of Sciences.

Lippmann, W. (1922). *Public opinion*. New York, NY: Harcourt, Brace and Company.

ВИРАЖЕННЯ МОВЛЕННЕВОЇ ВВІЧЛИВОСТІ У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ: ГРАМАТИЧНИЙ ТА СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТИ

Юлія РЕВУЦЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному світі дослідження засобів вираження мовленнєвої ввічливості належить до пріоритетних напрямів лінгвістичних студій, актуалізованих стрімкими процесами глобалізації та інтенсифікації міжкультурної комунікації. Мовленнєва ввічливість становить ключовий компонент соціально-комунікативної компетенції, забезпечуючи ефективне встановлення та розвиток міжособистісних і міжкультурних контактів. У цьому контексті французька мова, що характеризується однією з найбільш розвинених систем мовленнєвого етикету, викликає особливий дослідницький інтерес.

Наукова розвідка ґрунтується на інтерактивному підході до комунікативної взаємодії. На відміну від класичної парадигми, цей метод розглядає спілкування як динамічний процес, у якому мовець не лише передає інформацію, а й постійно враховує інтерпретацію та емоційний стан адресата. Особливої уваги набувають граматичні засоби вираження мовленнєвої ввічливості, зокрема: умовний спосіб (пом'якшувальні конструкції), займенники звертання та сюбжонктив. Окремо проаналізовано соціолінгвістичні чинники, що зумовлюють вибір конкретних форм вираження ввічливості: соціальний статус комунікантів, віковий фактор, ступінь близькості у спілкуванні та ситуативний контекст.

Таким чином, вивчення механізмів реалізації мовленнєвої ввічливості у французькій мові поглиблює розуміння закономірностей міжособистісної та міжкультурної взаємодії й сприяє формуванню ефективної комунікативної компетенції.

ЛІТЕРАТУРА

Kerbrat-Orecchioni, C. (1990). *Les interactions verbales*. Paris: Armand Colin.

L'EXPRESSION DE LA POLITESSE VERBALE EN FRANÇAIS : ASPECTS GRAMMATICaux ET SOCIOLINGUISTIQUES

Yuliia REVUTSKA

Université nationale linguistique de Kyiv

Dans le monde actuel, l'étude des moyens d'expression de la politesse verbale figure parmi les axes prioritaires des études linguistiques, rendus d'autant plus d'actualité par les processus rapides de mondialisation et l'intensification de la communication interculturelle. La politesse verbale constitue un élément clé de la compétence socio-communicative, garantissant l'établissement et le développement efficaces de relations interpersonnelles et interculturelles. Dans ce contexte, la langue française, qui se caractérise par l'un des systèmes d'étiquette verbale les plus développés, suscite un intérêt particulier pour la recherche.

La recherche scientifique s'appuie sur une approche interactive de la communication. Contrairement au paradigme classique, cette méthode considère la communication comme un processus dynamique dans lequel le locuteur ne se contente pas de transmettre des informations, mais tient également compte en permanence de l'interprétation et de l'état émotionnel du destinataire. Une attention particulière est accordée aux moyens grammaticaux d'expression de la politesse, notamment : le subjonctif (constructions atténuantes), les pronoms de tutoiement et le subjonctif. Les facteurs sociolinguistiques qui déterminent le choix de formes spécifiques d'expression de la politesse sont analysés séparément : le statut social des interlocuteurs, le facteur d'âge, le degré de proximité dans la communication et le contexte situationnel.

Ainsi, l'étude des mécanismes de mise en œuvre de la politesse linguistique en français permet d'approfondir la compréhension des interactions interpersonnelles et interculturelles.

LITTÉRATURE

Kerbrat-Orecchioni, C. (1990). *Les interactions verbales*. Paris: Armand Colin.

КСЕНІЗМИ У СУЧАСНОМУ СПОРТИВНОМУ ФРАНЦУЗЬКОМУ МЕДІАПРОСТОРИ

Денис СМІЩЛЯЄВ

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному світі спорт – це не лише фізична активність чи форма дозвілля, а й важливе соціальне, культурне та комунікативне явище. Він формує світовий інформаційний простір, об'єднує мільйони людей і є потужним інструментом міжкультурної взаємодії. У цьому контексті спортивна лексика активно реагує на процеси глобалізації, інтернаціоналізації та мовного контакту.

Феномен запозичень у сучасному французькому спортивному просторі заслуговує на особливу увагу. Незважаючи на активну мовну політику захисту національного лексикону, французька мова демонструє велику відкритість до іноземних елементів, зокрема тих, що мають англійське походження.

Серед запозичень з англійської у спортивному просторі французької мови ксенізми становлять найбільш помітну групу, оскільки вони зберігають свою іншомовну форму практично без змін. До них належать такі одиниці, як *match*, *coach*, *goal*, *fair-play*, що активно функціонують у французькій мові без повної адаптації. Їхньою основною характеристикою є збереження графічних і фонетичних особливостей мови-джерела, що підкреслює їхню іншомовність, але водночас не перешкоджає розумінню. Адаптовані запозичення, на відміну від ксенізмів, частково інтегруються у мовну систему, набуваючи французьких граматичних ознак, як-от у словах *footballeur* або *dribbler*. Кальки являють собою дослівні переклади іншомовних конструкцій, наприклад *coup de pied de coin*, тоді як семантичні запозичення передбачають розширення значення вже наявних слів під впливом іншої мови, як у випадку слова *performance*. Окрему групу становлять гібридні утворення, що поєднують елементи різного походження і свідчать про глибоку інтеграцію запозичень у мовну систему.

Спортивна сфера є однією з найдинамічніших з точки зору запозичень, що робить її надзвичайно цікавим об'єктом лінгвістичного аналізу.

ЛІТЕРАТУРА

- Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики : збірник наукових праць.* (2010). Випуск 18. Київський національний університет імені Тараса Шевченка. Логос.
- Bourdieu, P. (1982). *Ce que parler veut dire : L'économie des échanges linguistiques.* Fayard.
- Bourdieu, P. (1991). *Language and symbolic power* (G. Raymond & M. Adamson, Trans.). Harvard University Press. (Original work published 1982)
- Calvet, J.-L. (2009). *La sociolinguistique* (7e éd.). Presses Universitaires de France.
- Dubois, J., Giacomo, M., Guespin, L., Marcellesi, C., Marcellesi, J.-B., & Mével, J.-P. (2002). *Dictionnaire de linguistique et des sciences du langage.* Larousse.
- Mounin, G. (1963). *Les problèmes théoriques de la traduction.* Gallimard.
- Walter, H. (1994). *L'aventure des langues en Occident : Leur origine, leur histoire, leur géographie.* Robert Laffont.

LES XÉNISMES DANS L'ESPACE MÉDIATIQUE SPORTIF FRANÇAIS CONTEMPORAIN

Denys SMYSHLIAIEV

Université nationale linguistique de Kyiv

Dans le monde actuel, le sport n'est pas seulement une activité physique ou un loisir, mais aussi un phénomène social, culturel et communicatif majeur. Il façonne l'espace informationnel mondial, rassemble des millions de personnes et constitue un puissant outil d'interaction interculturelle. Dans ce contexte, le vocabulaire sportif réagit activement aux processus de mondialisation, d'internationalisation et de contact linguistique.

Le phénomène des emprunts dans l'espace sportif français contemporain mérite une attention particulière. Malgré une politique linguistique active de protection du lexique national, la langue française fait preuve d'une grande ouverture aux éléments étrangers, en particulier ceux d'origine anglaise.

Les xénismes constituent le groupe le plus visible, car ils conservent leur forme étrangère pratiquement sans changement. On y trouve des mots tels que *match, coach, goal, fair-play*, qui sont couramment utilisés en français sans avoir été complètement adaptés. Leur principale caractéristique est la conservation

des particularités graphiques et phonétiques de la langue d'origine, ce qui souligne leur caractère étranger, mais n'entrave pas pour autant la compréhension. Contrairement aux xénismes, les emprunts adaptés s'intègrent partiellement dans le système linguistique, en acquérant des traits grammaticaux français, comme dans les mots *footballeur* ou *dribbler*. Les calques constituent des traductions littérales de constructions d'une autre langue, par exemple *coup de pied de coin*, tandis que les emprunts sémantiques impliquent un élargissement du sens de mots déjà existants sous l'influence d'une autre langue, comme dans le cas du mot *performance*. Les formations hybrides, qui combinent des éléments d'origines diverses et témoignent d'une intégration profonde des emprunts dans le système linguistique, constituent un groupe à part.

Le domaine sportif est l'un des plus dynamiques en matière d'emprunts, ce qui en fait un objet d'analyse linguistique extrêmement intéressant.

LITTÉRATURE

- Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики : збірник наукових праць.* (2010). Випуск 18. Київський національний університет імені Тараса Шевченка. Логос.
- Bourdieu, P. (1982). *Ce que parler veut dire : L'économie des échanges linguistiques.* Fayard.
- Bourdieu, P. (1991). *Language and symbolic power* (G. Raymond & M. Adamson, Trans.). Harvard University Press. (Original work published 1982)
- Calvet, J.-L. (2009). *La sociolinguistique* (7e éd.). Presses Universitaires de France.
- Dubois, J., Giacomo, M., Guespin, L., Marcellesi, C., Marcellesi, J.-B., & Mével, J.-P. (2002). *Dictionnaire de linguistique et des sciences du langage.* Larousse.
- Mounin, G. (1963). *Les problèmes théoriques de la traduction.* Gallimard.
- Walter, H. (1994). *L'aventure des langues en Occident : Leur origine, leur histoire, leur géographie.* Robert Laffont.

ФРАНГЛЕ У СУЧАСНОМУ ФРАНКОМОВНОМУ ДИСКУРСІ

Анастасія СЛОБОДНЯК

Київський національний лінгвістичний університет

Французька мова має багатий словниковий запас, але у світі, де переважають міжнародні медіа, вона активно запозичує англійську лексику під впливом англomовної культури, яка є дуже популярною серед молоді.

Термін франгле, утворений шляхом злиття слів французька та англійська, позначає французьку мову зі значним використанням англійських слів, висловів або конструкцій (Étiemble, 1964). Англіцизми проникають у французьку мову різними шляхами, набуваючи форми прямих або семантичних запозичень, кальок, псевдозапозичень або специфічних гібридних форм.

Основними факторами поширення франгле є прагнення до мовної економії, оскільки англійські терміни часто є коротшими та практичнішими, а також поява нових понять, які ще не мають французької назви. Так, у сучасній музиці часто можна почути *la fame*, де англіцизм інтегрується з французьким артиклем. Так само модна преса віддає перевагу англomовним назвам професій, таким як *make-up artist*, щоб надати тексту більшої солідності.

Франгле закріплюється в сучасному франкомовному просторі, масово інтегруючи англійські слова та створюючи нові норми. Хоча деякі критики вважають таке масове використання англійських слів зловживанням, франгле став повноцінним інструментом спілкування (Académie française, n.d.).

ЛІТЕРАТУРА

Académie française. (n.d.). *Français*. Dans *Dictionnaire de l'Académie française* (9e éd.). <https://www.dictionnaire-academie.fr>

Étiemble, R. (1964). *Parlez-vous français ?* Gallimard.

Turtureanu, A.–B. (2021). Les anglicismes dans le lexique français de la mode. *Buletin Științific, Seria A, Fascicula Filologie*, 30(1), 125–132.

LE PHÉNOMÈNE DE FRANGLAIS DANS LE DISCOURS FRANCOPHONE CONTEMPORAIN

Anastasiia SLOBODNIAK

Université nationale linguistique de Kyiv

Le français possède un riche vocabulaire, mais dans un monde dominé par les médias internationaux, il emprunte activement du vocabulaire anglais sous l'influence de la culture anglophone, très populaire chez les jeunes.

Le terme *franglais*, formé par la fusion des mots français et anglais, désigne la langue française avec une utilisation significative de mots, d'expressions ou de constructions anglaises (Étiemble, 1964). Les anglicismes pénètrent dans la langue française par différentes voies, prenant la forme d'emprunts directs ou sémantiques, de calques, de pseudo-emprunts ou de formes hybrides spécifiques.

Les principaux facteurs de propagation du *franglais* sont la recherche de l'économie linguistique, les termes anglais étant souvent plus courts et pratiques, ainsi que l'apparition de nouveaux concepts sans appellation française. Ainsi, on entend couramment *la fame* dans la musique moderne, où l'anglicisme s'intègre avec un article français. De même, la presse de mode privilégie des titres anglophones comme *make-up artist* pour paraître plus professionnelle.

Le *franglais* s'impose dans l'espace francophone moderne, intégrant massivement des mots anglais et créant de nouvelles normes. Bien que certains critiques considèrent cette utilisation massive de mots anglais comme abusive, le *franglais* est devenu un outil de communication à part entière (Académie française, n.d.).

LITTÉRATURE

Académie française. (n.d.). *Franglais*. Dans *Dictionnaire de l'Académie française* (9e éd.). <https://www.dictionnaire-academie.fr>

Étiemble, R. (1964). *Parlez-vous franglais ?* Gallimard.

Turtureanu, A.-B. (2021). Les anglicismes dans le lexique français de la mode. *Buletin Științific, Seria A, Fascicula Filologie*, 30(1), 125–132.

ЛЕКСИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ КАНАДСЬКОГО ВАРІАНТУ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ

Анастасія СОРОКА

Київський національний лінгвістичний університет

Сучасні дослідження французької мови за межами Франції посідають важливе місце в науковому дискурсі. Особливу актуальність має аналіз канадського варіанту французької мови, який сформувався внаслідок історично відокремленого розвитку від європейської французької. Соціально-історичні умови та мовна ізоляція зумовили формування специфічних рис, що відрізняють канадський варіант французької мови від стандартного.

Ці відмінності найбільш виразно проявляються на лексичному рівні, який відображає як історичні, так і сучасні процеси розвитку мови. Зокрема, у канадському варіанті французької мови простежується наявність архаїзмів, які збереглися з попередніх етапів розвитку, утворення неологізмів, що виникають для позначення нових реалій, а також діалектизмів (*canadianismes*), що відображають регіональну специфіку мовлення. Важливу роль відіграють і англіцизми, які є наслідком тривалого контакту з англomовним середовищем Канади та викликають дискусії щодо їхнього впливу на сучасну мовну норму.

Аналіз лексичних особливостей канадського діалекту французької дозволяє глибше зрозуміти механізми розвитку мови під впливом іншої мовної системи та підкреслює значення лексики як чинника збереження культурної й мовної ідентичності франкомовного населення Канади.

ЛІТЕРАТУРА

Teiberienè, N. R. (2006). Le lexique du français québécois et canadien. *Kalbotyra*, 56(3).

<https://www.zurnalai.vu.lt/kalbotyra/article/download/23239/22474/43650>

Ануфрієва, І. Л. (2025). Лексичні особливості французької мови в Канаді. *Вчені записки Харківського гуманітарного університету «Народна українська академія»*, XXXI, 319–324.

Investigating attitudes towards a changing use of anglicisms in Quebec French (2025). *Canadian Journal of Linguistics / Revue canadienne de linguistique*.

<https://www.cambridge.org/core/journals/canadian-journal-of-linguistics-revue-canadienne-de-linguistique/article/investigating-attitudes-towards-a-changing-use-of-anglicisms-in-quebec-french/1B1BA00CA929A3F32C4235E848008223>

Dictionnaire Usito (2015). <https://usito.usherbrooke.ca/>

Office québécois de la langue française (1961). <https://www.oqlf.gouv.qc.ca/>

LES CARACTÉRISTIQUES LEXICALES DU FRANÇAIS CANADIEN

Anastasiia SOROKA

Université nationale linguistique de Kyiv

Les recherches contemporaines sur la langue française en dehors de la France occupent une place importante dans le discours scientifique. Une attention particulière est accordée à l'analyse de la variété canadienne du français, qui s'est formée à la suite d'un développement historiquement séparé du français européen. Les conditions sociohistoriques ainsi que l'isolement linguistique ont conduit à l'émergence de traits spécifiques distinguant cette variété du français standard.

Ces différences se manifestent le plus clairement au niveau lexical, reflétant à la fois des processus historiques et des évolutions contemporaines de la langue. En particulier, le français canadien se caractérise par la présence d'archaïsmes conservés depuis des étapes antérieures, par la formation de néologismes destinés à désigner de nouvelles réalités, ainsi que par des dialectismes (*canadianismes*) qui reflètent la spécificité du parler local.

Les anglicismes jouent également un rôle important, résultant d'un contact prolongé avec le milieu anglophone du Canada et suscitant des débats sur leur influence sur la norme linguistique actuelle.

L'analyse des particularités lexicales du français canadien permet de mieux comprendre les mécanismes d'évolution d'une langue sous l'influence d'une autre. Elle souligne également l'importance du lexique comme facteur de préservation de l'identité culturelle et linguistique de la population francophone du Canada.

LITTÉRATURE

Teiberiené, N. R. (2006). Le lexique du français québécois et canadien. *Kalbotyra*, 56(3).

<https://www.zurnalai.vu.lt/kalbotyra/article/download/23239/22474/43650>

Ануфрієва, І. Л. (2025). Лексичні особливості французької мови в Канаді. *Вчені записки Харківського гуманітарного університету «Народна українська академія»*, XXXI, 319–324.

Investigating attitudes towards a changing use of anglicisms in Quebec French (2025). *Canadian Journal of Linguistics / Revue canadienne de linguistique*. <https://www.cambridge.org/core/journals/canadian-journal-of-linguistics-revue-canadienne-de-linguistique/article/investigating-attitudes-towards-a-changing-use-of-anglicisms-in-quebec-french/1B1BA00CA929A3F32C4235E848008223>

Dictionnaire Usito (2015). <https://usito.usherbrooke.ca/>

Office québécois de la langue française (1961). <https://www.oqlf.gouv.qc.ca/>

МОВНА ЕКОНОМІЯ У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ: РОЛЬ АБРЕВІАТУР ТА АКРОНІМІВ

Вікторія СТАРШИКОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Функціонування та розвиток мови тісно пов'язані з принципом мовної економії, згідно з яким мовці прагнуть зменшити зусилля артикуляції та пам'яті, забезпечуючи при цьому ефективність комунікації (Martinet, 1960; Bloomfield, 1933). Цей принцип проявляється, зокрема, у тенденції спрощувати засоби вираження та надавати перевагу коротшим і більш функціональним формам мовлення. У цьому контексті скорочені форми є важливим засобом збагачення лексики та демонструють адаптацію мовної системи до потреб комунікації, як показано в сучасних лінгвістичних дослідженнях (Crystal, 2003; Huddleston & Pullum, 2002).

Серед таких скорочених форм особливе місце займають аббревіатури та акроніми. Аббревіатура являє собою послідовність початкових літер, що позначає певне словосполучення, і широко використовується в різних сферах соціального та офіційного життя (Plaza, 1996; Bauer et al., 2003). Їхне

поширення відображає розвиток нових, більш коротких і функціональних засобів номінації.

У цьому контексті абрєвіатури та акроніми займають важливе місце в сучасній французькій мові, оскільки вони дозволяють швидше та економніше передавати інформацію (Granger & Paquot, 2008). Тому доцільним видається дослідити їхню роль в організації лексичної системи та внесок у розвиток сучасної французької мови, спираючись на емпіричні дослідження, присвячені економії мовних засобів.

ЛІТЕРАТУРА

- Bauer, L., Renouf, A., & Trudgill, P. (2003). *The concise Oxford dictionary of linguistics* (2nd ed.). Oxford University Press.
- Bloomfield, L. (1933). *Language*. George Allen & Unwin.
- Crystal, D. (2003). *The Cambridge encyclopedia of the English language* (2nd ed.). Cambridge University Press.
- Granger, S., & Paquot, M. (2008). *Electronic lexicography*. Oxford University Press.
- Huddleston, R., & Pullum, G. K. (2002). *The Cambridge grammar of the English language*. Cambridge University Press.
- Martinet, A. (1960). *Économie des changements phonétiques: Traité de phonologie diachronique*. Berne: Francke.
- Plaza, J. (1996). *Les sigles et acronymes en français contemporain*. Paris: L'Harmattan.

L'ÉCONOMIE LINGUISTIQUE EN FRANÇAIS : LE RÔLE DES ABRÉVIATIONS ET DES ACRONYMES

Viktoriiia STARSHKOVA

Université nationale linguistique de Kyiv

Le fonctionnement et l'évolution de la langue sont étroitement liés au principe de l'économie linguistique, selon lequel les locuteurs visent à réduire l'effort articulatoire et mémoriel tout en assurant l'efficacité de la communication (Martinet, 1960; Bloomfield, 1933). Ce principe se manifeste notamment par la tendance à simplifier les moyens d'expression et à privilégier des formes plus courtes et plus fonctionnelles dans l'usage linguistique. Dans ce

cadre, les formes abrégées constituent un procédé important d'enrichissement du lexique et témoignent de l'adaptation du système linguistique aux besoins de la communication, comme le montrent des recherches dans la linguistique contemporaine (Crystal, 2003; Huddleston & Pullum, 2002).

Parmi ces formes abrégées, une place particulière appartient aux sigles et aux acronymes. Le sigle est une série de lettres initiales représentant une expression et largement employée dans différents domaines de la vie sociale et institutionnelle (Plaza, 1996; Bauer et al., 2003). Leur diffusion reflète le développement de nouveaux moyens de désignation plus économiques et plus fonctionnels.

Dans ce contexte, les abréviations et les acronymes occupent une place importante dans le français contemporain, car ils permettent d'assurer une transmission plus rapide et plus économique de l'information (Granger & Paquot, 2008). Il paraît donc pertinent d'examiner leur rôle dans l'organisation du système lexical ainsi que leur contribution à l'évolution du français moderne, en s'appuyant sur des recherches empiriques consacrées à l'économie langagière.

LITTÉRATURE

- Bauer, L., Renouf, A., & Trudgill, P. (2003). *The concise Oxford dictionary of linguistics* (2nd ed.). Oxford University Press.
- Bloomfield, L. (1933). *Language*. George Allen & Unwin.
- Crystal, D. (2003). *The Cambridge encyclopedia of the English language* (2nd ed.). Cambridge University Press.
- Granger, S., & Paquot, M. (2008). *Electronic lexicography*. Oxford University Press.
- Huddleston, R., & Pullum, G. K. (2002). *The Cambridge grammar of the English language*. Cambridge University Press.
- Martinet, A. (1960). *Économie des changements phonétiques: Traité de phonologie diachronique*. Berne: Francke.
- Plaza, J. (1996). *Les sigles et acronymes en français contemporain*. Paris: L'Harmattan.

ФРАЗЕОЛОГІЗМИ У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ: ФУНКЦІОНУВАННЯ ТА СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ КОНТЕКСТ

Уляна СТОВЯРСЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

У лінгвістиці фразеологізми розглядаються як важливий компонент мовної системи, що відображає не лише лексичне багатство мови, а й культурні, історичні та соціальні особливості мовної спільноти. Французька мова, зі своєю розвиненою системою сталих виразів, є показовою у цьому аспекті: фразеологізми відіграють значущу роль як у повсякденному спілкуванні, так і в різних типах дискурсу. Дослідження їхнього функціонування сприяє глибшому розумінню структури мови та мовленнєвої поведінки носіїв у різних соціальних і комунікативних умовах.

Особлива увага приділяється специфіці використання фразеологічних одиниць залежно від мовного регістру та комунікативного контексту, оскільки саме ці фактори визначають частоту та способи їхнього вживання. У різних ситуаціях одні й ті самі фразеологізми можуть застосовуватися активніше, щоб надати висловлюванню емоційного забарвлення або підкреслити оцінку, тоді як у формальних або нейтральних умовах вони можуть з'являтися рідше або замінюватися більш стриманими мовними засобами.

У сучасній французькій мові фразеологізми активно функціонують у розмовному мовленні, засобах масової інформації та цифровому просторі, тоді як їхнє використання в офіційних і наукових текстах обмежене та регламентоване. Це свідчить про тісний зв'язок між вибором фразеологізмів, соціальним контекстом і комунікативною метою висловлювання.

ЛІТЕРАТУРА

Dostie G. & Tutin A. (2022) *La phraséologie dans les interactions orales et écrites*.

Université de Sherbrooke. DOI:

https://www.usherbrooke.ca/crifuq/fileadmin/sites/crifuq/autres-fichiers-v7/resumes_phioe2022.pdf

González-Rey, M. I. (2021). *La nouvelle phraséologie du français* (3e éd.). Toulouse: Presses universitaires du Midi.

Planelles, G. (2011). *Les 1001 expressions préférées des Français*. Paris: Éditions de l'Opportun.

LES PHRASEOLOGISMES EN FRANÇAIS : FONCTIONNEMENT ET CONTEXTE SOCIOCULTUREL

Uliana STOVIARSKA

Université nationale linguistique de Kyiv

En linguistique, les phraséologismes sont considérés comme un élément essentiel du système linguistique, qui ne représente pas seulement la richesse lexicale d'une langue, mais également les particularités culturelles, historiques et sociales de la communauté linguistique. La langue française, avec son système développé d'expressions figées, est révélatrice à cet égard, car les phraséologismes jouent un rôle important tant dans la communication quotidienne que dans différents types de discours. L'étude de leur fonctionnement contribue à une compréhension plus approfondie de la structure de la langue et du comportement langagier des locuteurs natifs dans de divers contextes sociaux et communicatifs.

Une attention particulière est accordée aux spécificités de l'utilisation des unités phraséologiques selon le registre linguistique et le contexte communicatif, car ce sont ces facteurs qui déterminent la fréquence et les modalités de leur emploi. Dans différentes situations, les mêmes phraséologismes peuvent être utilisés plus fréquemment afin d'apporter une coloration émotionnelle à l'expression ou de souligner une appréciation, tandis que dans des contextes formels ou neutres, ils peuvent apparaître moins souvent ou être remplacés par des moyens linguistiques plus discrets.

Dans le français contemporain, les phraséologismes sont largement utilisés dans le langage courant, les médias et l'espace numérique, tandis que leur emploi dans les textes officiels et scientifiques reste limité et réglementé. Cela témoigne du lien étroit entre le choix des phraséologismes, le contexte social et l'objectif communicatif de l'énoncé.

LITTÉRATURE

Dostie G. & Tutin A. (2022) *La phraséologie dans les interactions orales et écrites*.
Université de Sherbrooke. DOI:
https://www.usherbrooke.ca/crifuq/fileadmin/sites/crifuq/autres-fichiers-v7/resumes_phioe2022.pdf

González-Rey, M. I. (2021). *La nouvelle phraséologie du français* (3e éd.). Toulouse: Presses universitaires du Midi.

Planelles, G. (2011). *Les 1001 expressions préférées des Français*. Paris: Éditions de l'Opportun.

РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ ЗООМОРФНИХ ОБРАЗІВ У ФРАНЦУЗЬКИХ КАЗКАХ ТА ПРИСЛІВ'ЯХ: ЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТ

Тетяна УС

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасній лінгвокультурології важливим є вивчення образів тварин у фольклорі як засобу відображення національно-культурних особливостей людського характеру. Французькі казки та прислів'я дають можливість проаналізувати їхню символіку та особливості функціонування у французькій мовній картині світу. Увагу зосереджено на специфіці представлення цих образів у фольклорних текстах та їхній ролі у формуванні лінгвокультурних концептів.

Дослідження здійснюється з урахуванням лінгвокультурологічного та лінгвофольклористичного підходів, що дає змогу розкрити роль казок і прислів'їв у передачі моделей спілкування людей через дослідження образів тварин. У царині лінгвокультурології образи тварин розглядаються як носії концептуалізованих знань про світ, що відображають специфіку національного культурного мислення. Особливу увагу приділено образу тварини як засобу вираження народних уявлень про моральні якості та поведінкові моделі людини, а також як репрезентанту відповідних лінгвокультурних концептів.

У французькій традиції образи лисиці, вовка, лева та віслюка мають усталене значення та використовуються у фольклорному дискурсі, виступаючи лінгвокультурними концептами у французькій фольклорній картині світу. Образ лисиці рокривається через концепти хитрість та спритність, образ вовка – через концепти небезпека, жорстокість й агресивність, образ лева – через концепти сила, влада та шляхетність, а образ віслюка – з упертість та наївність.

Аналіз зазначених образів має сприяти виявленню особливостей їх функціонування у французьких казках і прислів'ях, а також з'ясуванню

того, яким чином через них репрезентуються поведінкові моделі та відображаються ключові культурні концепти французької лінгвокультури.

ЛІТЕРАТУРА

- Rey, A., & Chantreau, S. (2022). *Dictionnaire des expressions et locutions*. Paris: Le Robert.
- Селіванова, О. О. (2008). *Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми*. Київ: КНУ.
- Sharifian, F. (2023). *Cultural Linguistics*. Cambridge: Cambridge University Press.

REPRÉSENTATION DES IMAGES ZOOMORPHES DANS LES CONTES ET LES PROVERBES FRANÇAIS : ASPECT LINGUISTIQUE

Tetiana US

Université nationale linguistique de Kyiv

Dans la linguoculturologie contemporaine, l'étude des images d'animaux dans le folklore constitue un moyen important de refléter les particularités nationales et culturelles du caractère humain. Les contes et les proverbes français permettent d'analyser leur symbolique ainsi que les spécificités de leur fonctionnement dans le cadre de la vision linguistique du monde française. L'attention est portée sur les particularités de la représentation de ces images dans les textes folkloriques ainsi que sur leur rôle dans la formation des concepts linguoculturels.

L'étude est menée en tenant compte des approches linguoculturelle et linguo-folklorique, ce qui permet de mettre en évidence le rôle des contes et des proverbes dans la transmission des modèles de communication à travers l'analyse des images d'animaux. Dans le cadre de la linguoculturologie, les images d'animaux sont considérées comme des porteurs de connaissances conceptuelles sur le monde, reflétant les spécificités de la pensée culturelle nationale. Une attention particulière est accordée à l'image de l'animal en tant que moyen d'expression des représentations populaires des qualités morales et des modèles comportementaux de l'homme, ainsi qu'en tant que représentant des concepts linguoculturels correspondants.

Dans la tradition française, les images du renard, du loup, du lion et de l'âne ont une signification stable et sont utilisées dans le discours folklorique, en tant que concepts linguoculturels dans la vision folklorique du monde française. L'image du renard se révèle à travers les concepts de ruse et d'habileté, celle du loup – à travers les concepts de danger, de cruauté et d'agressivité, celle du lion – à travers les concepts de force, de pouvoir et de noblesse, tandis que celle de l'âne – à travers les concepts d'entêtement et de naïveté.

L'analyse de ces images vise à identifier les particularités de leur fonctionnement dans les contes et les proverbes français, ainsi qu'à déterminer de quelle manière, à travers elles, se représentent les modèles comportementaux et se reflètent les principaux concepts culturels de la linguoculture française.

LITTÉRATURE

- Rey, A., & Chantreau, S. (2022). *Dictionnaire des expressions et locutions*. Paris: Le Robert.
- Селіванова, О. О. (2008). *Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми*. Київ: КНУ.
- Sharifian, F. (2023). *Cultural Linguistics*. Cambridge: Cambridge University Press.

ЖАРГОНІЗМИ В СУЧАСНОМУ ФРАНЦУЗЬКОМУ ДИСКУРСІ

Ельза ФАРЗУЛЛАЄВА

Київський національний лінгвістичний університет

Роль жаргонізмів у сучасному французькому комунікативному просторі є достатньо різноплановою і виступає предметом дослідження чисельних наукових розвідок.

Огляд цієї теми дозволяє простежити, як під тиском глобалізації та активних соціальних рухів французьке мовлення збагачується новими формами та лексичними запозиченнями. Фокусом дослідження є розвиток та функціонування молодіжного сленгу, зокрема такого специфічного явища як «верлан», де слова утворюються шляхом інверсії складів. У роботі детально охарактеризовано сучасний стан французької мови, де через інтенсивні суспільні трансформації жаргон стає невіддільною частиною не лише повсякденного спілкування, а й медійного дискурсу.

Особливу увагу приділено аналізу англіцизмів та арабізмів, що активно інтегруються у сучасний французький дискурс. Жаргон як спосіб мовлення виступає важливим чинником формування колективної ідентичності французької молоді. Внаслідок аналізу практичного матеріалу виявлено найбільш вживані одиниці французького сленгу, які було відібрано із сучасного медіаконтенту: соціальних мереж, популярних пісень та кінематографа.

ЛІТЕРАТУРА

- Balajayeva, N. (2007). Diffusion des verlan dans Le Monde. *Scolie*, (21), 75-85.
Calvet, L.-J. (1994). *L'argot*. PUF.
Goudaillier, J.-P. (2001). *Commente tu t'chatches ! Dictionnaire du français contemporain des villes*. Maisonneuve et Larose.
Walter, H. (1997). *L'aventure des mots français venus d'ailleurs*. Robert Laffont.

LES JARGONISMES DANS LE DISCOURS FRANÇAIS CONTEMPORAIN

Elza FARZULLAIEVA

Université nationale linguistique de Kyiv

Le rôle des expressions argotiques dans l'espace de communication français contemporain est très varié et fait l'objet de nombreuses études scientifiques.

L'examen de ce sujet permet de retracer comment, sous la pression de la mondialisation et des mouvements sociaux actifs, le discours français s'enrichit de nouvelles formes et d'emprunts lexicaux. L'étude se concentre sur l'évolution et le fonctionnement de l'argot juvénile, notamment sur le phénomène spécifique du «verlan», où les mots sont formés par l'inversion des syllabes. Le travail caractérise en détail l'état actuel de la langue française, où, en raison d'intenses transformations sociétales, le jargon devient une partie intégrante non seulement de la communication quotidienne, mais aussi du discours médiatique.

Une attention particulière est accordée à l'analyse des anglicismes et des arabismes qui s'intègrent activement dans le paysage linguistique français. Le jargon, en tant que mode d'expression, constitue un vecteur essentiel de la construction identitaire au sein de la jeunesse française. À la suite de l'analyse du matériel pratique, les unités les plus usitées de l'argot français ont été

identifiées, sélectionnées à partir de contenus médiatiques contemporains : réseaux sociaux, chansons populaires et œuvres cinématographiques.

LITTÉRATURE

Balajayeva, N. (2007). Diffusion des verlangs dans Le Monde. *Scolie*, (21), 75-85.

Calvet, L.-J. (1994). *L'argot*. PUF.

Goudaillier, J.-P. (2001). *Commente tu t'chatches ! Dictionnaire du français contemporain des villes*. Maisonneuve et Larose.

Walter, H. (1997). *L'aventure des mots français venus d'ailleurs*. Robert Laffont.

ГРАМАТИЧНІ ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ГІПЕРБОЛИ В СУЧАСНОМУ ФРАНЦУЗЬКОМУ РЕКЛАМНОМУ ДИСКУРСІ

Софія ФЕОКТИСТОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Питання граматичних засобів вираження гіперболи в сучасному французькому рекламному дискурсі залишається предметом постійних дискусій. Сучасна лінгвістика в основному зосереджена на особливостях використання граматичних конструкцій, які сприяють створенню ефекту перебільшення, а також на їхній ролі у формуванні емоційного впливу на реципієнта.

Науковці і дотепер спрямовують свої наукові розвідки на основні підходи до вивчення гіперболи як стилістичної фігури, її суттєві характеристики та функції в дискурсі, приділяючи особливу увагу класифікації мовних засобів її вираження, зокрема розмежуванню лексичних і граматичних засобів, а також характеристиці рекламного дискурсу як специфічного типу комунікації.

Аналіз фактичного матеріалу дав нам змогу дослідити граматичні засоби вираження гіперболи на матеріалі сучасної французької реклами. Зокрема, ми дослідили ступені порівняння прикметників і прислівників, емпатичні конструкції, повтори та інші синтаксичні засоби, що використовуються для посилення виразності рекламних повідомлень. Аналіз прикладів дав змогу виявити найчастотніші прийоми реалізації гіперболи та визначити їхню роль у підвищенні ефективності рекламного впливу.

Результати дослідження сприяють кращому розумінню функціонування граматичних засобів у рекламному дискурсі та можуть бути використані в подальших лінгвістичних розвідках, а також у практиці викладання французької мови.

ЛІТЕРАТУРА

- Fontanier, P. (1977). *Les figures du discours*. Paris: Flammarion.
- Adam, J.-M., & Bonhomme, M. (2007). *L'argumentation publicitaire*. Paris: Armand Colin.
- Riegel, M., Pellat, J.-C., & Rioul, R. (2009). *Grammaire méthodique du français*. Paris: Presses Universitaires de France.
- Charaudeau, P. (1992). *Grammaire du sens et de l'expression*. Paris: Hachette.

LES MOYENS GRAMMATICaux D'EXPRESSION DE L'HYPERBOLE DANS LE DISCOURS PUBLICITAIRE FRANÇAIS CONTEMPORAIN

Sophie FEOKTISTOVA

Université nationale linguistique de Kyiv

La question des moyens grammaticaux d'expression de l'hyperbole dans le discours publicitaire français contemporain reste un sujet de débats permanents. La linguistique moderne s'intéresse principalement aux particularités d'emploi des constructions grammaticales qui contribuent à créer un effet d'exagération, ainsi qu'à leur rôle dans la formation de l'impact émotionnel sur le destinataire.

Les scientifiques continuent d'orienter leurs travaux vers les principales approches de l'étude de l'hyperbole en tant que figure de style, ses caractéristiques essentielles et ses fonctions dans le discours, en accordant une attention particulière à la classification des moyens linguistiques de son expression, notamment à la distinction entre les moyens lexicaux et grammaticaux, ainsi qu'à la caractérisation du discours publicitaire en tant que type de communication spécifique.

L'analyse du matériau factuel nous a permis d'étudier les moyens grammaticaux d'expression de l'hyperbole à partir du matériau de la publicité française contemporaine. Nous avons examiné, entre autres, les degrés de comparaison des adjectifs et des adverbes, les constructions emphatiques, les

répétitions ainsi que d'autres moyens syntaxiques utilisés pour renforcer l'expressivité des messages publicitaires. L'analyse des exemples a permis de dégager les procédés les plus fréquents de réalisation de l'hyperbole et de déterminer leur rôle dans l'augmentation de l'efficacité de l'impact publicitaire.

Les résultats de l'étude contribuent à une meilleure compréhension du fonctionnement des moyens grammaticaux dans le discours publicitaire et peuvent être utilisés dans de futures recherches linguistiques, ainsi que dans la pratique de l'enseignement de la langue française.

LITTÉRATURE

Fontanier, P. (1977). Les figures du discours. Paris: Flammarion.

Adam, J.-M., & Bonhomme, M. (2007). L'argumentation publicitaire. Paris: Armand Colin.

Riegel, M., Pellat, J.-C., & Rioul, R. (2009). Grammaire méthodique du français. Paris: Presses Universitaires de France.

Charaudeau, P. (1992). Grammaire du sens et de l'expression. Paris: Hachette.

ВЕРЛАН ЯК СОЦІОЛІНГВІСТИЧНЕ ЯВИЩЕ В СУЧАСНОМУ МОЛОДІЖНОМУ ФРАНЦУЗЬКОМУ АРГО

Карина ФІЛЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Верлан є визначальним соціолінгвістичним феноменом у сучасному молодіжному французькому арго. За своєю суттю верлан є особливою формою таємної мови (криптолектом), створеною для того, щоб зробити спілкування незрозумілим для непосвячених. Сама назва явища наочно ілюструє його природу, адже походить від фонетично перетвореного словосполучення "l'envers" (навпаки).

Актуальність цього явища зумовлена його вагомою роллю в процесах мовних інновацій та здатністю швидко адаптуватися до соціокультурних змін. Базовим механізмом утворення верлану виступає інверсія складів, яка часто супроводжується складними фонетичними та морфологічними трансформаціями для забезпечення природності звучання неологізмів.

У мовленнєвій практиці молоді цей специфічний код виконує низку надважливих соціальних функцій: ідентифікаційну, інтегративну,

диференційну та експресивну, дозволяючи мовцям маркувати свою належність до певної групи та виражати власну індивідуальність. Завдяки значному впливу масової культури, зокрема музичної індустрії (репу та хіп-хопу), а також активному поширенню через цифрові медіа та соціальні мережі, верлан вийшов за межі вузьких субкультурних середовищ. Сьогодні цей феномен не лише яскраво відображає специфіку молодіжної культури, а й активно впливає на загальний розвиток сучасної французької мови, збагачуючи її лексикон і стимулюючи появу нових мовних тенденцій у повсякденному спілкуванні.

ЛІТЕРАТУРА

- Бернецька, Г. (2020). Соціальні діалекти у сучасній французькій мові. *Вісник Львівського університету. Серія: Міжнародні відносини*, 48, 231–241.
- Хардіков, О. П. (2021). Верланізація у французькій мові та принципи побудови верланів. *У Філологія XXI століття*, 141–143.
- Hazman, N. A., Abdul Halim, H., & Magiman, M. M. (2020). The use of verlan in French film: A sociolinguistics study. *International Journal of Academic Research in Progressive Education and Development*, 9(2), 81–95.
- Méla, V. (1991). Verlan 2000. *Langue française*, 90(1), 16–34.
- Zucchet, E. (2022). *275 French slang words, phrases & text slang: A really big list*. Berlitz.

LE VERLAN COMME PHÉNOMÈNE SOCIOLINGUISTIQUE DANS L'ARGOT CONTEMPORAIN DES JEUNES FRANÇAIS

Karyna FILENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

Le verlan est un phénomène sociolinguistique majeur dans l'argot contemporain des jeunes Français. Par essence il s'agit d'une forme de langage secret (cryptolecte) conçue pour rendre la communication incompréhensible aux non-initiés. Le nom même du phénomène illustre parfaitement sa nature, puisqu'il dérive de la prononciation inversée de la locution "l'envers".

L'actualité de ce phénomène s'explique par son rôle essentiel dans les processus d'innovation linguistique et sa capacité à s'adapter rapidement aux

mutations socioculturelles. Le mécanisme fondamental de la formation du verlan repose sur l'inversion syllabique, souvent accompagnée de transformations phonétiques et morphologiques complexes visant à assurer le naturel sonore des néologismes.

Dans la pratique communicative des jeunes, ce code spécifique remplit une série de fonctions sociales primordiales : identitaire, intégrative, différentielle et expressive, permettant aux locuteurs de marquer leur appartenance à un groupe donné et d'exprimer leur propre individualité. Sous l'influence significative de la culture de masse, notamment de l'industrie musicale (le rap et le hip-hop), ainsi que par sa diffusion active via les médias numériques et les réseaux sociaux, le verlan a dépassé les frontières des milieux subculturels restreints. Aujourd'hui, ce phénomène ne se contente pas de refléter la spécificité de la culture juvénile, mais influence également activement le développement global du français contemporain, en enrichissant son lexique et en stimulant l'émergence de nouvelles tendances linguistiques dans la communication quotidienne.

LITTÉRATURE

- Бернецька, Г. (2020). Соціальні діалекти у сучасній французькій мові. *Вісник Львівського університету. Серія: Міжнародні відносини*, 48, 231–241.
- Хардіков, О. П. (2021). Верланізація у французькій мові та принципи побудови верланів. У *Філологія XXI століття*, 141–143.
- Hazman, N. A., Abdul Halim, H., & Magiman, M. M. (2020). The use of verlan in French film: A sociolinguistics study. *International Journal of Academic Research in Progressive Education and Development*, 9(2), 81–95.
- Méla, V. (1991). Verlan 2000. *Langue française*, 90(1), 16–34.
- Zucchet, E. (2022). *275 French slang words, phrases & text slang: A really big list*. Berlitz.

МОВНІ ЗАСОБИ МАНІПУЛЯЦІЇ У ФРАНЦУЗЬКОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

Олександр ШЛЬОМА

Київський національний лінгвістичний університет

Сучасний французький політичний дискурс є продуктивним середовищем для реалізації маніпулятивних стратегій, що здійснюються через систему спеціальних мовних засобів. Маніпуляція у цьому контексті розуміється як прихований вплив на свідомість адресата з метою формування певних переконань, оцінок або поведінкових реакцій без його усвідомленої згоди. Актуальність дослідження визначається зростаючою роллю медіакомунікації та публічних виступів у формуванні суспільних настроїв, а також необхідністю вироблення критичного підходу до аналізу політичних текстів. Метою роботи є виявлення й систематизація лінгвістичних механізмів маніпуляції у французькому політичному дискурсі. Матеріалом дослідження слугували тексти передвиборних промов, парламентських дебатів та медіавиступів французьких політиків. У роботі застосовано методи дискурс-аналізу, критичного лінгвістичного аналізу та прагмасемантичного опису. Встановлено, що до ключових засобів маніпуляції належать: лексеми з експліцитною позитивною або негативною конотацією, евфемізація та дисфемізація, риторичні запитання, повтори, пресупозиція, апеляція до авторитету й емоційна аргументація. Особливу роль відіграють метафоричні моделі, що концептуалізують суспільно-політичні явища у категоріях "свій – чужий", "загроза – захист", "криза – порятунок". Результати дослідження свідчать про системний характер використання зазначених засобів і можуть бути застосовані в лінгводидактиці, медіаграмотності та подальших компаративних студіях.

ЛІТЕРАТУРА

- Charaudeau, P. (2005). *Le discours politique: les masques du pouvoir*. Vuibert.
- Fairclough, N. (2003). *Analysing discourse: Textual analysis for social research*. Routledge.
- Lakoff, G., & Johnson, M. (1980). *Metaphors we live by*. University of Chicago Press.

- Van Dijk, T. A. (2006). Discourse and manipulation. *Discourse & Society*, 17(3), 359–383. <https://doi.org/10.1177/0957926506060250>
- Élysée. (2024, 25 avril). *Discours sur l'Europe à la Sorbonne, 25 avril 2024* [Vidéo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=URQaC22QHY8>
- Attal, G. (2026, 22 mars). *Gabriel Attal : discours après le 2nd tour des municipales 2026 – 22 mars 2026* [Vidéo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=e3K51ITeBRY>
- Bardella, J. (2026, 17 mars). *Face à la « gauche Gaza », nous en appelons à la France bleu-blanc-rouge !* [Vidéo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=nI7mUnDantE>
- LCP – Assemblée nationale. (2025, 12 novembre). *L'Intégrale des questions au Gouvernement | 12/11/2025* [Vidéo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=QywWwU2Y8Eg>

LES PROCÉDÉS LINGUISTIQUES DE MANIPULATION DANS LE DISCOURS POLITIQUE FRANÇAIS

Oleksandr SHLOMA

Université nationale linguistique de Kyiv

Le discours politique français contemporain est un milieu productif pour la mise en œuvre des stratégies de manipulation, réalisées à travers un système de moyens linguistiques spécifiques. La manipulation est ici entendue comme une influence exercée sur la conscience du destinataire à son insu, dans le but de modeler ses convictions, ses évaluations ou ses comportements. La pertinence de cette étude tient à l'importance croissante de la communication médiatique et des prises de parole publiques dans la formation de l'opinion collective, ainsi qu'à la nécessité d'adopter une approche critique vis-à-vis des textes politiques. L'objectif du travail est d'identifier et de systématiser les mécanismes linguistiques de manipulation dans le discours politique français. Le corpus se compose de textes de discours électoraux, de débats parlementaires et d'interventions médiatiques de personnalités politiques françaises de la période contemporaine. Les méthodes de l'analyse du discours, de l'analyse linguistique critique et de la description pragma-sémantique ont été appliquées. Il est établi que les principaux moyens de manipulation comprennent les lexèmes à connotation positive ou négative, l'euphémisation et la dysphémisation, les

questions rhétoriques, les répétitions, la présupposition, l'appel à l'autorité et l'argumentation émotionnelle. Les modèles métaphoriques conceptualisant les phénomènes socio-politiques dans les catégories « soi – l'autre », « menace – protection », « crise – salut » jouent un rôle particulier. Les résultats obtenus témoignent du caractère systémique de ces procédés et peuvent être appliqués en linguodidactique, en éducation aux médias et dans des études comparatives ultérieures.

LITTÉRATURE

- Charaudeau, P. (2005). *Le discours politique: les masques du pouvoir*. Vuibert.
- Fairclough, N. (2003). *Analysing discourse: Textual analysis for social research*. Routledge.
- Lakoff, G., & Johnson, M. (1980). *Metaphors we live by*. University of Chicago Press.
- Van Dijk, T. A. (2006). Discourse and manipulation. *Discourse & Society*, 17(3), 359–383. <https://doi.org/10.1177/0957926506060250>
- Élysée. (2024, 25 avril). *Discours sur l'Europe à la Sorbonne, 25 avril 2024* [Vidéo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=URQaC22QHY8>
- Attal, G. (2026, 22 mars). *Gabriel Attal : discours après le 2nd tour des municipales 2026 – 22 mars 2026* [Vidéo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=e3K51ITeBRY>
- Bardella, J. (2026, 17 mars). *Face à la « gauche Gaza », nous en appelons à la France bleu-blanc-rouge !* [Vidéo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=nI7mUnDantE>
- LCP – Assemblée nationale. (2025, 12 novembre). *L'Intégrale des questions au Gouvernement | 12/11/2025* [Vidéo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=QywWwU2Y8Eg>

24 квітня 2026 року / April 24, 2026

СЕКЦІЯ 5. / SECTION 5.

(15.00 – 17.00)

Соціокультурні та прагматичні студії французької мови

/

Sociocultural and Pragmatic Studies of the French Language

Модератор Ольга КРОМБЕТ / Moderator OLHA KROMBET

**доцент кафедри італійської і французької філології та перекладу,
КНЛУ, кандидат філологічних наук, доцент /**

**Associate Professor of the Department of Italian and French Philology
and Translation, KNLU, Candidate of Sciences (Philology), Associate
Professor**

<https://surl.li/mbzzau>

ПРАГМАТИЧНІ СТРАТЕГІЇ ВПЛИВУ У НОВИННОМУ ТЕЛЕГРАМ-ДИСКУРСІ

Катерина АНТОЩЕНКО

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Новинний телеграм-дискурс є одним із найдинамічніших сегментів сучасного медіапростору, у межах якого особливо виразно реалізуються прагматичні стратегії мовного впливу. *Telegram*-канали не лише оперативно поширюють інформацію, а й активно формують громадську думку завдяки добору мовних засобів, способам подання фактів, оцінній лексиці, заголовкам, емоційно забарвленим конструкціям та іншим інструментам впливу на адресата. Специфіку новинного телеграм-дискурсу визначають лаконічність, експресивність, висока швидкість реагування на події, а також поєднання інформативної та маніпулятивної функцій. Прагматичні стратегії в такому дискурсі привертають увагу аудиторії, інтерпретують події у вигідному для автора ракурсі, посилюють емоційний відгук і формують певне ставлення до описуваних фактів. Особливу роль у новинному телеграм-дискурсі відіграють також механізми фреймування, імпліцитності та поширення дезінформаційних наративів, які посилюють прагматичний ефект повідомлень. Отже, новинний телеграм-дискурс виступає важливим середовищем реалізації прагматичного потенціалу мови, у якому мовні засоби не лише передають інформацію, а й слугують інструментом цілеспрямованого впливу на масову свідомість.

ЛІТЕРАТУРА

- Бутиріна, М., & Темченко, Л. (2023). Телеграм як середовище просування російських дезінформаційних наративів: канали, методи, фрейми. *Communications and Communicative Technologies*, 23, 69–77. <https://doi.org/10.15421/292311>
- Величковський, Р. (2024). Війна в Україні: порівняльний аналіз емоційної тональності Telegram-каналів і традиційних ЗМІ. *Grani*, 27(6), 79–89. <https://doi.org/10.15421/1724115>

- Al-Rawi, A. (2021). News loopholing: Telegram news as portable alternative media. *Journal of Computational Social Science*, 5(1), 949–968. <https://doi.org/10.1007/s42001-021-00155-3>
- Bouvier, G., & Machin, D. (2018). Critical discourse analysis and the challenges and opportunities of social media. *Review of Communication*, 18(3), 178–192. <https://doi.org/10.1080/15358593.2018.1479881>
- Hoffmann, C. (2017). Log in: Introducing the pragmatics of social media. In C. Hoffmann & W. Bublitz (Eds.), *Pragmatics of social media* (pp. 1–28). De Gruyter Mouton. <https://doi.org/10.1515/9783110431070-001>
- Kitsa, M. (2023). Telegram news channels: Overview, audience preferences, specifics of functioning. *Bulletin of Lviv Polytechnic National University Journalism*, 2(6), 66–72. <https://doi.org/10.23939/sjs2023.02.066>
- Steblyna, N. (2023). Comparative analysis of professional mass media and Telegram channels information content news production (on the case of Dzerkalo Tyzhnya and Ukrayina Sejchas). *Bulletin of Lviv Polytechnic National University Journalism*, 2(6), 39–46. <https://doi.org/10.23939/sjs2023.02.039>
- Tymbay, A. (2024). Reading ‘between the lines’: How implicit language helps liberal media survive in authoritarian regimes. The Kommersant Telegram posts case study. *Discourse & Communication*, 18(4), 557–591. <https://doi.org/10.1177/17504813241236907>

STRATÉGIES PRAGMATIQUES D’INFLUENCE DANS LE DISCOURS INFORMATIONNEL SUR TELEGRAM

Kateryna ANTOSHCHENKO

Lessia Oukraïнка Université nationale de Volyn

Le discours informationnel sur Telegram constitue l’un des segments les plus dynamiques de l’espace médiatique contemporain, au sein duquel les stratégies pragmatiques d’influence linguistique se manifestent de manière particulièrement saillante. Les chaînes Telegram ne se contentent pas de diffuser rapidement l’information, mais participent également activement à la formation de l’opinion publique grâce au choix des moyens linguistiques, aux modes de présentation des faits, au lexique évaluatif, aux titres, aux constructions

chargées d'émotion ainsi qu'à d'autres instruments d'influence sur le destinataire.

La spécificité du discours informationnel sur Telegram se caractérise par la concision, l'expressivité, la grande rapidité de réaction aux événements, ainsi que par la combinaison des fonctions informative et manipulatrice. Les stratégies pragmatiques dans ce type de discours attirent l'attention du public, interprètent les événements selon une perspective favorable à l'auteur, renforcent la réaction émotionnelle et façonnent une certaine attitude à l'égard des faits décrits.

Un rôle particulier dans le discours informationnel sur Telegram est également joué par les mécanismes de cadrage (framing), d'implicite et de diffusion de narratifs désinformationnels, qui amplifient l'effet pragmatique des messages. Ainsi, le discours informationnel sur Telegram apparaît comme un espace important de réalisation du potentiel pragmatique de la langue, dans lequel les moyens linguistiques ne se limitent pas à transmettre l'information, mais servent également d'instrument d'influence ciblée sur la conscience collective.

BIBLIOGRAPHY

- Al-Rawi, A. (2021). News loopholing: Telegram news as portable alternative media. *Journal of Computational Social Science*, 5(1), 949–968. <https://doi.org/10.1007/s42001-021-00155-3>
- Bouvier, G., & Machin, D. (2018). Critical discourse analysis and the challenges and opportunities of social media. *Review of Communication*, 18(3), 178–192. <https://doi.org/10.1080/15358593.2018.1479881>
- Butyrina, M., & Temchenko, L. (2023). Telegram yak seredovyshe prosuvannia rosiiskykh dezinformatsiinykh naratyviv: kanaly, metody, freimy [Telegram as an environment for promoting Russian disinformation narratives: Channels, methods, frames]. *Communications and Communicative Technologies*, 23, 69–77. <https://doi.org/10.15421/292311>
- Hoffmann, C. (2017). Log in: Introducing the pragmatics of social media. In C. Hoffmann & W. Bublitz (Eds.), *Pragmatics of social media* (pp. 1–28). De Gruyter Mouton. <https://doi.org/10.1515/9783110431070-001>
- Kitsa, M. (2023). Telegram news channels: Overview, audience preferences, specifics of functioning. *Bulletin of Lviv Polytechnic National University Journalism*, 2(6), 66–72. <https://doi.org/10.23939/sjs2023.02.066>

- Steblyna, N. (2023). Comparative analysis of professional mass media and Telegram channels information content news production (on the case of Dzerkalo Tyzhnya and Ukrayina Sejchas). *Bulletin of Lviv Polytechnic National University Journalism*, 2(6), 39–46. <https://doi.org/10.23939/sjs2023.02.039>
- Tymbay, A. (2024). Reading 'between the lines': How implicit language helps liberal media survive in authoritarian regimes. The Kommersant Telegram posts case study. *Discourse & Communication*, 18(4), 557–591. <https://doi.org/10.1177/17504813241236907>
- Velychkovskyi, R. (2024). Viina v Ukraini: porivnialnyi analiz emotsiinoi tonalnosti Telegram-kanaliv i tradytsiinykh ZMI [The war in Ukraine: A comparative analysis of the emotional tone of Telegram channels and traditional media]. *Grani*, 27(6), 79–89. <https://doi.org/10.15421/1724115>

МАНІПУЛЯТИВНІ СТРАТЕГІЇ У ВІЗУАЛЬНІЙ РЕКЛАМІ ФРАНЦІЇ ТА УКРАЇНИ

Анастасія БАЛАН

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Візуальна реклама сьогодні виконує не лише інформативну функцію, а й активно впливає на свідомість споживача через маніпулятивні стратегії. Маніпуляція в рекламі полягає у прихованому впливі на емоції, потреби та поведінку людини з метою стимулювання купівлі.

Сучасні дослідження доводять, що реклама часто використовує психологічні механізми впливу, такі як емоційні тригери, авторитетні образи та соціальні норми. Наприклад, апеляція до статусу або краси формує у споживача відчуття необхідності продукту.

У французькій рекламі маніпуляція є більш витонченою та символічною. Вона реалізується через естетику, асоціації та підсвідомі образи. Часто повідомлення не є прямим, а будується на емоційному сприйнятті та культурних кодах.

Натомість українська реклама є більш прямолінійною та інформативною, але також використовує маніпулятивні прийоми: яскраві кольори, акцент на вигоді, обмежені пропозиції. Такі методи спрямовані на швидке привернення уваги та стимулювання рішення.

Основними маніпулятивними стратегіями в рекламі є емоційний вплив (страх, радість, бажання); використання авторитетів; створення штучної потреби; соціальний доказ (усі купують – і ти повинен).

Як зазначають дослідники, маніпуляція в рекламі може посилювати асиметрію між компанією та споживачем і впливати на його вибір.

Отже, хоча маніпуляція є універсальним інструментом реклами, її реалізація залежить від культурного контексту. Французька реклама більше апелює до емоцій і символів, тоді як українська – до раціональності та швидкого ефекту.

ЛІТЕРАТУРА

- Іванов, В. Ф., & Шкляр, В. І. (2012). *Основи реклами і зв'язків з громадськістю*. Київ: ВПЦ «Київський університет».
- Почепцов, Г. Г. (2008). *Теорія комунікації*. Київ: ВД «Києво-Могилянська академія».
- Armstrong, J. S. (2010). *Persuasive advertising: Evidence-based principles*. New York, NY: Palgrave Macmillan.
- Ellul, J. (1973). *Propaganda: The formation of men's attitudes*. New York, NY: Vintage Books.
- Packard, V. (1957). *The hidden persuaders*. New York, NY: McKay.

LES STRATÉGIES MANIPULATIVES DANS LA PUBLICITÉ VISUELLE EN FRANCE ET EN UKRAINE

Anastasiia BALAN

Université d'État ukrainienne Mykhailo Dragomanov

La publicité visuelle ne se limite plus à informer le consommateur, mais vise également à influencer son comportement à travers des stratégies manipulatives. La manipulation publicitaire consiste en une influence indirecte sur les émotions et les besoins afin d'orienter les décisions d'achat

Les recherches contemporaines montrent que la publicité utilise divers mécanismes psychologiques, tels que les émotions, l'autorité et les normes sociales. Ces techniques permettent de créer un désir artificiel et d'augmenter l'attractivité du produit.

En France, la manipulation publicitaire est souvent subtile et symbolique. Elle repose sur l'esthétique, les associations culturelles et les messages implicites. L'objectif principal est de susciter une réaction émotionnelle plutôt qu'une compréhension rationnelle.

En Ukraine, la publicité est généralement plus directe et informative, mais elle utilise également des techniques manipulatives, comme les couleurs vives, les offres limitées et les arguments économiques. Ces stratégies visent à capter rapidement l'attention du consommateur.

Les principales stratégies manipulatives sont : l'appel aux émotions ; l'utilisation de figures d'autorité ; la création de besoins artificiels ; la preuve sociale.

Selon les chercheurs, ces pratiques peuvent accentuer le déséquilibre entre les entreprises et les consommateurs.

En conclusion, la manipulation est un élément central de la publicité moderne, mais ses formes varient selon le contexte culturel : la publicité française privilégie l'émotion et le symbolisme, tandis que la publicité ukrainienne met l'accent sur la clarté et l'efficacité.

BIBLIOGRAPHIE

- Іванов, В. Ф., & Шкляр, В. І. (2012). *Основи реклами і зв'язків з громадськістю*. Київ: ВПЦ «Київський університет».
- Почепцов, Г. Г. (2008). *Теорія комунікації*. Київ: ВД «Києво-Могилянська академія».
- Armstrong, J. S. (2010). *Persuasive advertising: Evidence-based principles*. New York, NY: Palgrave Macmillan.
- Ellul, J. (1973). *Propaganda: The formation of men's attitudes*. New York, NY: Vintage Books.
- Packard, V. (1957). *The hidden persuaders*. New York, NY: McKay.

ЕВОЛЮЦІЯ СУЧАСНОГО ФРАНЦУЗЬКОГО СЛЕНГУ

Поліна БЕРГЕЛЬСОН

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Метою цього дослідження є аналіз того, як неформальна мова змінювалася з плином часу під впливом соціальних, культурних та історичних чинників. Особливу увагу приділено таким процесам, як

скорочення слів, запозичення – передусім з англійської мови – а також утворення нових форм, зокрема верлан.

У дослідженні акцентовано увагу на контрасті між стандартною французькою мовою, яка значною мірою регулюється такими інституціями, як Французька академія, та динамічним, швидкозмінним характером сленгу, що активно використовується у повсякденному спілкуванні, особливо серед молоді.

Також розглядається вплив глобалізації, міської культури та цифрової комунікації, які суттєво прискорюють мовні зміни.

На основі конкретних прикладів сучасних виразів та їх порівняння з традиційними відповідниками демонструється креативність і адаптивність французької мови.

Отже, можна зробити висновок, що сучасний сленг не є ознакою деградації французької мови, а радше відображає культурну ідентичність та соціальну еволюцію суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

- Baker, M. (2011). In *Other Words: A coursebook on translation*. Routledge.
- Boyer H. (1997) «Nouveau français», «parler jeune» ou «langue des cités». Paris.
- Nida, E. A. (1964). *Toward a Science of Translating*. Brill Archive.
- Vinay, J. P., J Darbelnet, & Sager, J. C. (1995). *Comparative stylistics of French and English : a methodology for translation*. Benjamins.

L'ÉVOLUTION DE L'ARGOT FRANÇAIS CONTEMPORAIN

Polina BERHELSON

Université d'État ukrainienne Mikhaïl Dragoïnov

L'objectif de cette recherche est d'analyser la manière dont la langue informelle a évolué au fil du temps sous l'influence de facteurs sociaux, culturels et historiques. Une attention particulière est accordée à des processus tels que la réduction des mots, les emprunts — notamment à l'anglais — ainsi que la formation de nouvelles formes, en particulier le verlan.

L'étude met l'accent sur le contraste entre le français standard, largement régulé par des institutions telles que l'Académie française, et le caractère

dynamique et en constante évolution de l'argot, utilisé activement dans la communication quotidienne, surtout chez les jeunes.

Elle examine également l'influence de la mondialisation, de la culture urbaine et de la communication numérique, qui accélèrent considérablement les changements linguistiques.

À partir d'exemples concrets d'expressions contemporaines et de leur comparaison avec leurs équivalents traditionnels, cette étude met en évidence la créativité et l'adaptabilité de la langue française.

Ainsi, on peut conclure que l'argot contemporain ne constitue pas une dégradation de la langue française, mais reflète plutôt l'identité culturelle et l'évolution sociale de la société.

BIBLIOGRAPHIE

Baker, M. (2011). In Other Words: A coursebook on translation. Routledge.

Boyer H. (1997) «Nouveau français», «parler jeune» ou «langue des cités». Paris.

Nida, E. A. (1964). Toward a Science of Translating. Brill Archive.

Vinay, J. P., J Darbelnet, & Sager, J. C. (1995). Comparative stylistics of French and English : a methodology for translation. Benjamins.

ЕВФЕМІЗАЦІЯ І ДИСФЕМІЗАЦІЯ В ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ: СТРАТЕГІЇ КОНСТРЮЮВАННЯ РЕАЛЬНОСТІ

Марія ГНАТЮК

Київський національний лінгвістичний університет

Політичний дискурс є ключовим інструментом формування суспільної свідомості та конструювання соціальної реальності. У ньому мова виступає не лише засобом передавання інформації, а й потужним механізмом впливу, маніпуляції та легітимізації влади. Особливе місце в цьому процесі посідають евфемізація і дисфемізація – мовні стратегії, що дозволяють модифікувати сприйняття подій, явищ та діячів.

Евфемізація визначається як стратегія мовної атенуації, що полягає у заміні прямих або семантично негативно маркованих номінацій на більш нейтральні чи позитивно забарвлені. У політичному дискурсі вона виконує функцію згладжування негативних аспектів реальності, зокрема, у разі репрезентації військових дій або кризових ситуацій. Використання у

промовах Емманюеля Макрона стосовно ситуації на Близькому сході таких номінацій, як *lancer des opérations militaires* і *frappes* сприяє зниженню емоційної напруги висловлювання та нейтралізації його впливу на адресата.

Дисфемізація, натомість, є протилежною стратегією, що передбачає свідоме використання лексичних одиниць із негативною конотацією з метою делегітимізації опонента та посилення оцінного компоненту висловлювання. Наприклад, уживання Жаном-Марі Ле Пенем номінацій на кшталт *pedophile* на адресу Данієля Кон-Бендіта під час парламентського засідання чи використання Еманюелем Макроном словосполучки *groupes terroristes* щодо організацій, підтримуваних Іраном, підсилює негативне сприйняття об'єкта висловлювання і викликає певну емоційну реакцію у реципієнта.

Таким чином, евфемізація і дисфемізація виступають не лише стилістичними засобами, а й когнітивно-прагматичними стратегіями, що забезпечують інтерпретацію політичної реальності відповідно до комунікативних намірів мовця.

ЛІТЕРАТУРА

- Павлуцька, В. О. (2008). Політичний дискурс: особливості та функції. *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка*, (39), 218–221. <https://eprints.zu.edu.ua/2446/1/218-221.pdf>
- Allan, K., & Burrridge, K. (2006). *Forbidden words: Taboo and the censoring of language*. Cambridge University Press.
- Wodak, R. (2015). *The politics of fear: What right-wing populist discourses mean*. Sage.

EUPHÉMISATION ET DYSPHÉMISATION DANS LE DISCOURS POLITIQUE :STRATÉGIES DE CONSTRUCTION DE LA RÉALITÉ

Mariia HNATIUK

Université nationale linguistique de Kyiv

Le discours politique constitue un instrument clé dans la formation de la conscience et de la réalité sociale. Dans ce cadre, la langue n'est pas seulement un moyen de transmettre de l'information, mais également un puissant mécanisme d'influence, de manipulation et de légitimation du pouvoir. Dans ce

processus, l'euphémisation et la dysphémisation occupent une place particulière en tant que stratégies linguistiques permettant de modifier la perception des événements, des phénomènes et des acteurs.

L'euphémisation se définit comme une stratégie d'atténuation linguistique consistant à remplacer des dénominations directes ou sémantiquement marquées négativement par des expressions plus neutres ou positivement évaluées. Dans le discours politique, elle remplit la fonction d'adoucir les aspects négatifs de la réalité, notamment dans le cadre de la représentation des actions militaires ou des situations de crise. L'usage des unités dénominatives tels que *lancer des opérations militaires* et *frappes* dans les allocutions d'Emmanuel Macron concernant la situation au Moyen-Orient permet de réduire la tension émotionnelle de l'énoncé et de neutraliser son impact sur le destinataire.

La dysphémisation, en revanche, constitue une stratégie opposée, qui consiste à employer consciemment des unités lexicales à connotation négative dans le but de délégitimer l'opposant et de renforcer la composante évaluative de l'énoncé. Par exemple, l'usage par Jean-Marie Le Pen de qualificatif tel que *pédophile* à l'égard de Daniel Cohn-Bendit lors d'une séance parlementaire, ou l'emploi par Emmanuel Macron de l'expression *groupes terroristes* pour désigner des organisations soutenues par l'Iran, renforce la perception négative de l'objet du discours et suscite une certaine réaction émotionnelle chez le destinataire.

Ainsi, l'euphémisation et la dysphémisation ne se limitent pas à des moyens stylistiques, mais constituent également des stratégies cognitivo-pragmatiques qui permettent d'interpréter la réalité politique conformément aux intentions communicatives de l'énonciateur.

RÉFÉRENCES

- Павлуцька, В. О. (2008). Політичний дискурс: особливості та функції. *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка*, (39), 218–221. <https://eprints.zu.edu.ua/2446/1/218-221.pdf>
- Allan, K., & Burrige, K. (2006). *Forbidden words: Taboo and the censoring of language*. Cambridge University Press.
- Wodak, R. (2015). *The politics of fear: What right-wing populist discourses mean*. Sage.

ВПЛИВ МІЖКУЛЬТУРНИХ КОНТАКТІВ НА СУЧАСНУ ФРАНЦУЗЬКУ МОВУ: АРАБІЗМИ, АНГЛІЦИЗМИ ТА МОВНА ІДЕНТИЧНІСТЬ

Аліса ГОРОВА

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасній французькій мові активно взаємодіють лексичні елементи різного культурного походження. Особливо помітним є вплив арабської та англійської мов, зумовлений історичними, міграційними та глобалізаційними процесами. Це явище відображає не лише мовні зміни, а й ширші соціокультурні трансформації у франкомовному просторі.

Метою доповіді є аналіз функціонування арабізмів і англіцизмів у сучасній французькій мові, зокрема в мовленні молоді, міських соціолектах, реп-культурі та цифровій комунікації. Увагу зосереджено на механізмах адаптації запозичень, їхніх прагматичних та експресивних функціях, а також на ролі цих мовних елементів у формуванні мовної ідентичності. Розглядаються явища кодового перемикання, гібридизації мовлення та семантичної трансформації запозичених одиниць. Матеріалом дослідження слугують зразки усного мовлення, тексти французького репу, дописи в соціальних мережах і сучасна література *banlieue*. Аналіз показує, що міжкультурні запозичення не лише збагачують лексичний склад французької мови, а й виступають важливим чинником її динамічного розвитку та переосмислення мовної ідентичності в глобалізованому світі.

ЛІТЕРАТУРА

Gadet, F. (2017). *Le français populaire*. PUF.

Goudaillier, J.-P. (2001). *Comment tu tchatches! Dictionnaire du français contemporain des cités*. Maisonneuve et Larose.

Hagège, C. (2000). *Mort et vie des langues*. Odile Jacob.

LES INFLUENCES INTERCULTURELLES DANS LE FRANÇAIS CONTEMPORAIN : ENTRE ARABISMES, ANGLICISMES ET IDENTITÉ LINGUISTIQUE

Alisa GOROVA

Université nationale linguistique de Kyiv

Dans le français contemporain, des éléments lexicaux d'origines culturelles diverses interagissent activement. L'influence de l'arabe et de l'anglais est particulièrement visible, sous l'effet de facteurs historiques, migratoires et liés à la mondialisation. Ce phénomène reflète non seulement des évolutions linguistiques, mais aussi des transformations socioculturelles plus larges dans l'espace francophone.

Cette communication a pour objectif d'analyser le fonctionnement des arabismes et des anglicismes dans le français contemporain, notamment dans le langage des jeunes, les sociolectes urbains, la culture rap et la communication numérique. L'attention est portée sur les mécanismes d'adaptation des emprunts, leurs fonctions pragmatiques et expressives, ainsi que sur le rôle de ces éléments linguistiques dans la construction de l'identité linguistique. La communication aborde également les phénomènes d'alternance codique, d'hybridation langagière et de transformation sémantique des unités empruntées. Le corpus étudié comprend des échantillons de langue orale, des textes du rap français, des publications sur les réseaux sociaux ainsi que la littérature contemporaine de banlieue. L'analyse montre que les emprunts interculturels enrichissent non seulement le lexique du français, mais constituent aussi un facteur important de sa dynamique évolutive et de la redéfinition de l'identité linguistique dans un monde globalisé.

LITTÉRATURE

Gadet, F. (2017). *Le français populaire*. PUF.

Goudaillier, J.-P. (2001). *Comment tu tchatches! Dictionnaire du français contemporain des cités*. Maisonneuve et Larose.

Hagège, C. (2000). *Mort et vie des langues*. Odile Jacob.

КУЛЬТУРНІ ВІДМІННОСТІ У ВІЗУАЛЬНІЙ РЕКЛАМІ ФРАНЦІЇ І УКРАЇНИ

Олександра ЗВОННІКОВА

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Візуальна реклама відображає культурні особливості суспільства, у якому вона створюється, тому порівняння французької та української реклами дозволяє виявити різні підходи до комунікації зі споживачем. Французька реклама тяжіє до естетичності, мінімалізму та символізму. У кампаніях таких брендів, як «Chanel» і «Dior», візуальні образи часто мають асоціативний характер і не містять прямого повідомлення. Основний акцент робиться на створенні атмосфери та емоційного враження.

Натомість українська реклама є більш динамічною та інформативною. У кампаніях «ROZETKA» і «Нова пошта» візуальні елементи спрямовані на швидке донесення змісту, із використанням яскравих кольорів, тексту та чітких акцентів. Такий підхід забезпечує ефективність комунікації в умовах високої конкуренції.

Отже, французька реклама орієнтується на емоційний вплив, тоді як українська – на зрозумілість і функціональність, що зумовлено культурними та ринковими чинниками.

ЛІТЕРАТУРА

- Hofstede, G. (2001). *Culture's consequences: Comparing values, behaviors, institutions and organizations across nations* (2nd ed.). Sage Publications.
[https://doi.org/10.1016/S0005-7967\(02\)00184-5](https://doi.org/10.1016/S0005-7967(02)00184-5)
- Hall, E. T. (1976). *Beyond culture*. Anchor Books.
https://monoskop.org/images/6/60/Hall_Edward_T_Beyond_Culture.pdf
- Messaris, P. (1997). *Visual persuasion: The role of images in advertising*. Sage Publications. DOI:[10.7146/mediekultur.v13i27.1108](https://doi.org/10.7146/mediekultur.v13i27.1108)

DIFFÉRENCES CULTURELLES DANS LA PUBLICITÉ VISUELLE DE LA FRANCE ET L'UKRAINE

Oleksandra ZVONNIKOVA

Université nationale Taras Chevtchenko de Kyiv

La publicité visuelle reflète les caractéristiques culturelles de la société dans laquelle elle est créée, de sorte qu'une comparaison de la publicité française et ukrainienne nous permet d'identifier différentes approches de communication avec le consommateur. La publicité française gravite autour de l'esthétique, du minimalisme et du symbolisme. Dans les campagnes de marque telles que *Chanel* et *Dior*, les images visuelles sont souvent de nature associative et ne contiennent pas de message direct. L'accent principal est mis sur la création d'une atmosphère et d'une impression émotionnelle.

Au lieu de cela, la publicité ukrainienne est plus dynamique et informative. Dans les sociétés «ROZETKA» et «Нова пошта», les éléments visuels visent à transmettre rapidement le contenu, en utilisant des couleurs vives, du texte et des accents clairs. Cette approche garantit l'efficacité de la communication dans des conditions de forte concurrence.

Par conséquent, la publicité française se concentre sur l'impact émotionnel, tandis que l'ukrainien – se concentre sur la compréhensibilité et la fonctionnalité, qui est déterminée par des facteurs culturels et commerciaux.

BIBLIOGRAPHIE

- Hofstede, G. (2001). *Culture's consequences: Comparing values, behaviors, institutions and organizations across nations* (2nd ed.). Sage Publications. [https://doi.org/10.1016/S0005-7967\(02\)00184-5](https://doi.org/10.1016/S0005-7967(02)00184-5)
- Hall, E. T. (1976). *Beyond culture*. Anchor Books. https://monoskop.org/images/6/60/Hall_Edward_T_Beyond_Culture.pdf
- Messariss, P. (1997). *Visual persuasion: The role of images in advertising*. Sage Publications. DOI:[10.7146/mediekultur.v13i27.1108](https://doi.org/10.7146/mediekultur.v13i27.1108)

ФРАНЦУЗЬКОМОВНИЙ РЕКЛАМНИЙ ДИСКУРС ЯК ПРОСТІР МОВНОЇ ГРИ

Катерина КІРІСЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Французькомовний рекламний дискурс є динамічним простором лінгвокреативності, що використовує ігровий потенціал мови для створення емоційного зв'язку з брендом. Його стратегічна мета виходить за межі простої референції, фокусуючись на створенні емоційного резонансу та інтелектуальної витонченості, притаманної французькій культурі.

При цьому мовна гра постає засадничим інструментом прагматичного впливу в рекламному дискурсі, реалізуючи низку ключових функцій: атрактивну – привертає увагу незвичною формою; гедоністичну – приносить інтелектуальне задоволення від розгадування лінгвістичного коду; мнемонічну – інтенсифікує запам'ятовування бренду; персуазивну – формує позитивний образ через гумор та ефект несподіванки.

Реалізація ігрового потенціалу відбувається на всіх мовних рівнях: фонетичному (парономазія, омофонія, тощо) лексико-семантичному (полісемія, антанаклаза, деструкція фразеологізмів, тощо), синтаксичному (парцеляція, еліпсис, хіазм, риторичні запитання, тощо). Показовим прикладом є слоган мережі *Monoprix* "Woody haleine" (Média Smart), де, завдяки фонетичній атракції, лексема *haleine* відсилає до прізвища *Woody Allen*, створюючи комічний ефект і апелюючи до культурного досвіду реципієнта.

Отже, мовна гра у французькомовному рекламному дискурсі постає як комплексна стратегія, що інтегрує ресурси всіх мовних рівнів для побудови діалогу з аудиторією. Вона перетворює комерційне повідомлення на складний інтелектуальний простір, залучаючи споживача-реципієнта до активного декодування сенсів.

ЛІТЕРАТУРА

- Charaudeau, P. (2005). *Le discours publicitaire: Langage, communication et persuasion*. Armand Colin.
- Feldman, J. (2010). *The power of words in advertising*. Palgrave Macmillan.
- Jucker, A. H., & Ziv, Y. (1998). *The discourse of advertising*. John Benjamins.

Média Smart. (2022, juin 22). *S'amuser avec la langue française dans la pub*.
<https://www.media-smart.fr/articles-blog/samuser-avec-la-langue-francaise-dans-la-pub>

DISCOURS PUBLICITAIRE FRANCOPHONE COMME ESPACE DE JEU LINGUISTIQUE

Kateryna KIRISENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

Le discours publicitaire francophone constitue un espace dynamique de linguocréativité, exploitant le potentiel ludique de la langue pour forger un lien émotionnel avec la marque. Sa visée stratégique dépasse la simple fonction référentielle pour se concentrer sur la création d'une résonance affective et d'une sophistication intellectuelle propres à la culture française.

À cet égard, le jeu linguistique s'impose comme un outil fondamental d'influence pragmatique au sein du discours publicitaire, remplissant une série de fonctions clés: attractive – capter l'attention par une forme inhabituelle; hédoniste – procurer un plaisir intellectuel lié au décryptage du code linguistique; mnémonique – intensifier la mémorisation de la marque; et persuasive – façonner une image positive à travers l'humour et l'effet de surprise.

L'utilisation du potentiel ludique se manifeste à tous les niveaux de la langue: phonétique (paronomase, homophonie, etc.), lexico-sémantique (polysémie, déconstruction de phraséologismes, etc.) et syntaxique (segmentation, ellipse, chiasme, questions rhétoriques, etc.). Le slogan de l'enseigne Monoprix "Woody haleine" (Média Smart) en est un exemple probant: grâce à l'attraction phonétique, le terme *haleine* renvoie au nom de *Woody Allen*, créant un effet comique tout en sollicitant le bagage culturel du récepteur.

En somme, le jeu de mots dans le discours publicitaire francophone apparaît comme une stratégie complexe qui intègre les ressources de tous les niveaux linguistiques pour instaurer un dialogue avec l'auditoire. Il transforme le message commercial en un espace intellectuel élaboré, engageant le consommateur-récepteur dans un processus actif de décodage du sens.

RÉFÉRENCES

- Charaudeau, P. (2005). *Le discours publicitaire: Langage, communication et persuasion*. Armand Colin.
- Feldman, J. (2010). *The power of words in advertising*. Palgrave Macmillan.
- Jucker, A. H., & Ziv, Y. (1998). *The discourse of advertising*. John Benjamins.
- Média Smart. (2022, juin 22). *S'amuser avec la langue française dans la pub*.
<https://www.media-smart.fr/articles-blog/samuser-avec-la-langue-francaise-dans-la-pub>

СУЧАСНА МОДА ЯК ВІДОБРАЖЕННЯ СТИЛЮ ТА ІДЕНТИЧНОСТІ: ОБРАЗИ ГЕРОЇВ СЕРІАЛУ *EMILY IN PARIS*

Дар'я НАКОНЕЧНА

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Сучасна мода є важливим соціокультурним явищем, що відображає зміни в суспільстві, цінностях та способі життя людини. Вона виступає не лише засобом самовираження, а й інструментом формування індивідуального стилю та ідентичності. У сучасному світі мода стрімко трансформується під впливом глобалізації, розвитку цифрових технологій та поширення соціальних мереж, що сприяє виникненню нових трендів і стилістичних рішень.

Однією з ключових рис сучасної моди є поєднання різних стилів і відмова від жорстких норм, що забезпечує свободу вибору та експериментування із зовнішнім виглядом. Значної популярності набуває концепція усвідомленого споживання, яка передбачає орієнтацію на екологічність, мінімалізм і повторне використання одягу. Водночас важливу роль у формуванні модних уподобань відіграють інфлюенсери та медіа, які впливають на сприйняття стилю, особливо серед молоді.

У серіалі *Emily in Paris* мода постає як естетичний елемент і важливий інструмент формування ідентичності. Через яскравий і сміливий стиль головної героїні підкреслюється її прагнення до самовираження та бажання заявити про себе в новому середовищі. Контраст між американською відкритістю та французькою стриманою елегантністю демонструє, що мода тісно пов'язана з культурними особливостями та національною ідентичністю.

З розвитком сюжету стиль героїні трансформується, поєднуючи різні культурні елементи, що символізує її особистісне зростання та адаптацію. Водночас мода у серіалі виконує функцію соціальної комунікації: зовнішній вигляд персонажів впливає на їх сприйняття в професійному та особистому житті. Використання відомих брендів і трендів підкреслює роль модної індустрії у формуванні сучасного способу життя.

Таким чином, стиль кожного персонажа стає відображенням його характеру, а мода загалом – естетичним явищем і потужним засобом вираження глибших соціальних процесів. Вона виступає динамічним інструментом комунікації, самовираження та формування культурної ідентичності в умовах сучасного суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

- Kawamura, Y. (2005). *Fashion-ology: An introduction to fashion studies*. Berg.
- Crane, D. (2012). *Fashion and its social agendas: Class, gender, and identity in clothing*. University of Chicago Press.
- Entwistle, J. (2015). *The fashioned body: Fashion, dress and modern social theory*. Polity Press.

LA MODE CONTEMPORAINE COMME REFLET DU STYLE ET DE L'IDENTITÉ : IMAGES DES PERSONNAGES DE LA SÉRIE *EMILY IN PARIS*

Daria NAKONECHNA

Université d'État d'Ukraine Mykhailo Dragomanov

La mode contemporaine est un phénomène socioculturel majeur qui reflète les mutations de la société, des valeurs et des modes de vie. Elle constitue non seulement un moyen d'expression personnelle, mais aussi un outil pour construire un style et une identité propres. Dans le monde actuel, la mode se transforme rapidement sous l'influence de la mondialisation, du développement des technologies numériques et de la diffusion des réseaux sociaux, contribuant ainsi à l'émergence de nouvelles tendances et solutions stylistiques.

L'une des caractéristiques essentielles de la mode contemporaine est la combinaison de différents styles et le rejet des normes rigides, offrant une liberté de choix et d'expérimentation en matière d'apparence. Le concept de

consommation responsable gagne en popularité, privilégiant le respect de l'environnement, le minimalisme et le réemploi des vêtements. Parallèlement, les influenceurs et les médias jouent un rôle prépondérant dans la formation des préférences vestimentaires et influencent la perception du style, notamment chez les jeunes.

Dans la série *Emily in Paris*, la mode apparaît comme un élément esthétique et un outil essentiel à la construction de l'identité. Le style audacieux et flamboyant de l'héroïne souligne son désir d'expression et d'affirmation de soi dans un nouvel environnement. Le contraste entre l'exubérance américaine et l'élégance discrète française démontre le lien étroit entre la mode, les caractéristiques culturelles et l'identité nationale.

Au fil de l'intrigue, le style de l'héroïne évolue, intégrant divers éléments culturels, symbolisant ainsi sa croissance personnelle et son adaptation. Parallèlement, la mode remplit une fonction de communication sociale : l'apparence des personnages influence leur image dans leur vie professionnelle et personnelle. Le recours aux marques et tendances phares met en lumière le rôle de l'industrie de la mode dans la définition du mode de vie contemporain.

Ainsi, le style de chaque personnage reflète sa personnalité, et la mode, de manière générale, se révèle un phénomène esthétique et un puissant vecteur d'expression des dynamiques sociales profondes. Elle constitue un outil dynamique de communication, d'expression de soi et de construction de l'identité culturelle dans la société moderne.

BIBLIOGRAPHIE

- Kawamura, Y. (2005). *Fashion-ology: An introduction to fashion studies*. Berg.
- Crane, D. (2012). *Fashion and its social agendas: Class, gender, and identity in clothing*. University of Chicago Press.
- Entwistle, J. (2015). *The fashioned body: Fashion, dress and modern social theory*. Polity Press.

ФЕНОМЕН АБРЕВІАЦІЇ В СУЧАСНІЙ ЛІНГВІСТИЦІ

Вікторія ПЛАТ

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасній лінгвістичній парадигмі абревіація трансформувалася в стратегію адаптації мови до прискореного темпу комунікації, базуючись на законі «найменшого зусилля» Джорджа Ціпфа. Для французької мови це означає перехід від традиційної аналітичної розлогості до компактних моделей, що мінімізують когнітивні та артикуляційні витрати мовців. Абревіація виступає регулятором між обмеженими ресурсами мови та вибуховим зростанням інформації, оптимізуючи комунікативний акт без втрати змісту.

Реалізація принципу економії відбувається через усічення (truncation), сиглазію та акронімію, що призводить до «повернення до монем» – створення коротких, морфологічно монолітних одиниць. Процес лексикалізації перетворює такі скорочення на автономні слова (наприклад, *laser*, *smic*), які втрачають етимологічний зв'язок із прототипом і стають повноцінними елементами лексичної системи. Це дозволяє мові швидко створювати нові номінації, забезпечуючи їхню високу частотність та структурну простоту.

Цифрова комунікація та професійні сфери стають майданчиками для мовної креативності, де абревіація слугує засобом соціального маркування та «мовою виживання» в кризових ситуаціях. Водночас вплив англіцизмів посилює глобальне «термінологічне ядро», де короткі запозичення (наприклад, *selfie*, *spot*) витісняють довші національні відповідники. Успіх таких лексем визначається їхньою когнітивною салієнтністю – здатністю до миттєвого розпізнавання та ефективного декодування в умовах інформаційного перенасичення.

ЛІТЕРАТУРА

Percebois, J. (2001). Fonctions et vie des sigles et acronymes en contextes de langues anglaise et française de spécialité. *Journal des traducteurs Translators' Journal*, 46(4), 625–645.

Szabados, L. (2024). Économie linguistique dans le français contemporain : approche lexicologique et orthographique. *Verbum – Analecta Neolatina*, 25(1), 138–152.

LE PHÉNOMÈNE DE L'ABRÉVIATION DANS LA LINGUISTIQUE CONTEMPORAINE

Viktoriia PILAT

Université Nationale Linguistique de Kyiv

Dans le paradigme linguistique contemporain, l'abréviation s'est transformée en une véritable stratégie d'adaptation de la langue au rythme accéléré de la communication, s'appuyant sur la loi du « moindre effort » de George Zipf. Pour la langue française, cela signifie une transition de l'étendue analytique traditionnelle vers des modèles compacts qui minimisent les coûts cognitifs et articulatoires des locuteurs. L'abréviation agit comme un régulateur entre les ressources lexicales limitées et la croissance exponentielle de l'information, optimisant l'acte communicatif sans perte de sens.

La mise en œuvre du principe d'économie s'effectue par la troncation, la siglaison et l'acronymie, menant à un « retour au monème » – la création d'unités courtes et morphologiquement monolithiques. Le processus de lexicalisation transforme ces abréviations en mots autonomes (par exemple, *laser*, *smic*), qui perdent leur lien étymologique avec le prototype pour devenir des éléments à part entière du système lexical. Cela permet à la langue de créer rapidement de nouvelles dénominations, garantissant leur fréquence élevée et leur simplicité structurelle.

La communication numérique et les domaines professionnels deviennent des plateformes de créativité linguistique, où l'abréviation sert de marquage social et de « langue de survie » dans les situations de crise. Parallèlement, l'influence des anglicismes renforce un « noyau terminologique » global, où les emprunts courts (tels que *selfie*, *spot*) évincent les équivalents nationaux plus longs. Le succès de ces lexèmes est déterminé par leur saillance cognitive – la capacité à être instantanément reconnus et décodés efficacement dans un contexte de surcharge informationnelle.

LITTÉRATURE

- Percebois, J. (2001). Fonctions et vie des sigles et acronymes en contextes de langues anglaise et française de spécialité. *Journal des traducteurs Translators' Journal*, 46(4), 625–645.
- Szabados, L. (2024). Économie linguistique dans le français contemporain : approche lexicologique et orthographique. *Verbum – Analecta Neolatina*, 25(1), 138–152.

ВПЛИВ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ НА ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОГО МОЛОДІЖНОГО СЛЕНГУ

Марія РОЖКОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Основним джерелом появи нової сленгової лексики є живе повсякденне спілкування людей, особливо в неформальних середовищах. Професійні та субкультурні групи – геймери, айтішники, військові створюють власний сленг, який потім може виходити за межі групи; блогери часто популяризують нові вирази; фільми, серіали, музика є осередком сучасного молодіжного сленгу. Головним його джерелом вважаємо інтернет і соціальні мережі, де дуже швидко поширюються нові слова й значення.

Соціальні мережі виступають важливим фактором формування сучасного молодіжного сленгу та впливають на розвиток мовної культури в умовах цифрового суспільства, відіграють важливу роль у вираженні індивідуальності та групової ідентичності. Вони значно прискорюють процес виникнення, популяризації та закріплення нових мовних одиниць у мовленні молоді, створюють динамічний комунікативний простір, у якому мовні інновації швидко поширюються та інтегруються у повсякденну мовну практику. Особливо помітним є вплив соціальних мереж на виникнення та поширення молодіжного сленгу, який відображає соціокультурні процеси та особливості мовлення молодого покоління.

ЛІТЕРАТУРА

- Mokdad, N. (2025). *L'impact des réseaux sociaux sur l'évolution du langage chez les jeunes : entre néologismes, abréviations et nouvelles formes de communication*. Revue RA2LC, (13), 309–320. DOI:[10.60632/ziglobitha.n013.21.vol.3.2025](https://doi.org/10.60632/ziglobitha.n013.21.vol.3.2025)
- Blog du Modérateur. (2025). *Étude : comment la Gen Z utilise les réseaux sociaux en 2025*. <https://www.blogdumoderateur.com>
- CoMarketing News. (2025). *Les réseaux sociaux impactent aussi notre façon de parler*. <https://comarketing-news.fr/les-reseaux-sociaux-impactent-aussi-notre-facon-de-parler/>
- MAE. (2026). *Guide de poche du langage des adolescents sur les réseaux sociaux*. <https://www.mae.fr/famille/guides/guide-langage-ados-reseaux-sociaux>

L'INFLUENCE DES RÉSEAUX SOCIAUX SUR LA FORMATION DE L'ARGOT CONTEMPORAIN DES JEUNES

Mariia ROZHKOVA

Université nationale linguistique de Kyiv

La principale source d'apparition de nouveaux mots d'argot réside dans les échanges quotidiens entre les gens, en particulier dans les situations informelles. Les groupes professionnels et les sous-cultures telles que les gamers, informaticiens, militaires créent leur propre argot, qui peut ensuite dépasser les limites du groupe; les blogueurs popularisent souvent de nouvelles expressions; les films, les séries et la musique restent l'espace de l'argot moderne des jeunes. Nous considérons que sa principale source est Internet et les réseaux sociaux, où les nouveaux mots et leurs significations se diffusent très rapidement.

Les réseaux sociaux constituent un facteur important dans la formation argotique des jeunes d'aujourd'hui et influencent l'évolution de la culture linguistique dans le contexte de la société numérique, ils jouent un rôle important dans l'expression de l'individualité et de l'identité collective. Ils accélèrent considérablement le processus de création, de diffusion et consolidation de nouvelles unités linguistiques dans le langage des jeunes, créent un espace de communication dynamique et les innovations linguistiques se propagent rapidement et s'intègrent dans la pratique linguistique de tous les jours. On remarque tout particulièrement l'influence des réseaux sociaux sur

l'émergence et la diffusion de l'argot des jeunes, qui illustre les processus socioculturels et les particularités linguistiques de la jeune génération.

BIBLIOGRAPHIE

- Mokdad, N. (2025). *L'impact des réseaux sociaux sur l'évolution du langage chez les jeunes : entre néologismes, abréviations et nouvelles formes de communication*. Revue RA2LC, (13), 309–320. DOI:[10.60632/ziglobitha.n013.21.vol.3.2025](https://doi.org/10.60632/ziglobitha.n013.21.vol.3.2025)
- Blog du Modérateur. (2025). *Étude : comment la Gen Z utilise les réseaux sociaux en 2025*. <https://www.blogdumoderateur.com>
- CoMarketing News. (2025). *Les réseaux sociaux impactent aussi notre façon de parler*. <https://comarketing-news.fr/les-reseaux-sociaux-impactent-aussi-notre-facon-de-parler/>
- MAE. (2026). *Guide de poche du langage des adolescents sur les réseaux sociaux*. <https://www.mae.fr/famille/guides/guide-langage-ados-reseaux-sociaux>

ЛЕКСИКА НАЦІОНАЛЬНОЇ ЄДНОСТІ В СУЧАСНОМУ ФРАНЦУЗЬКОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

Софія САВЧІНА

Київський національний лінгвістичний університет

Анотація зосереджується на теоретичному осмисленні лексики національної єдності як складника сучасного французького політичного дискурсу. У межах дискурсивного підходу, з опорою на концепції стратегій переконання П. Шародо та ідею «слів-талісманів» Ж Прюво, такі одиниці, як «національна єдність», «солідарність» і «згуртованість», інтерпретуються як семантично гнучкі маркери колективної ідентичності. Їхнє функціонування пов'язане з редукцією ідеологічних опозицій і конструюванням символічного простору консенсусу.

У світлі теорії аргументації в дискурсі Р. Амосі зазначені лексичні одиниці постають як інструменти легітимації влади, мобілізації громадян і формування уявленої спільності, особливо в умовах соціально-політичної напруженості. Семантична пластичність цього лексичного поля зумовлює його здатність адаптуватися до різних ідеологічних контекстів, зберігаючи водночас функцію інтеграції.

Таким чином, лексика національної єдності розглядається як перформативний ресурс політичного дискурсу, що забезпечує символічну трансформацію соціальної множинності в уявну єдність колективного суб'єкта.

RÉFÉRENCES

- Amossy, R. (2014). *L'argumentation dans le discours*. Armand Colin.
Charaudeau, P. (2005). *Le discours politique : Les masques du pouvoir*. Vuibert.
Pruvost, J. (2021). *Les mots de la nation*. Honoré Champion.

LE LEXIQUE DE L'UNITÉ NATIONALE DANS LE DISCOURS POLITIQUE FRANÇAIS CONTEMPORAIN

Sofia SAVCHINA

Université nationale linguistique de Kyiv

L'annotation se concentre sur une interprétation théorique du lexique de l'unité nationale en tant que composante du discours politique français contemporain. Dans le cadre de l'approche discursive, en s'appuyant sur les conceptions des stratégies de persuasion de Patrick Charaudeau et sur la notion de « mots-talismans » de Jean Pruvost, des unités telles que « unité nationale », « solidarité » et « cohésion » sont envisagées comme des marqueurs sémantiquement flexibles de l'identité collective. Leur fonctionnement est lié à la réduction des oppositions idéologiques et à la construction d'un espace symbolique de consensus.

À la lumière de la théorie de l'argumentation dans le discours de Ruth Amossy, ces unités lexicales apparaissent comme des instruments de légitimation du pouvoir, de mobilisation citoyenne et de construction d'une communauté imaginée, en particulier dans des contextes de tension sociopolitique. La plasticité sémantique de ce champ lexical explique sa capacité à s'adapter à différents cadres idéologiques tout en conservant une fonction intégratrice.

Ainsi, le lexique de l'unité nationale est envisagé comme une ressource performative du discours politique, permettant la transformation symbolique de la multiplicité sociale en une unité imaginée du sujet collectif.

RÉFÉRENCES

- Amossy, R. (2014). *L'argumentation dans le discours*. Armand Colin.
Charaudeau, P. (2005). *Le discours politique : Les masques du pouvoir*. Vuibert.
Pruvost, J. (2021). *Les mots de la nation*. Honoré Champion.

СТИЛІСТИЧНО-МАРКОВАНІ ОДИНИЦІ, ЯК ЗАСІБ ВИРАЖЕННЯ ІМПЛІЦИТНОСТІ У СУЧАСНОМУ ФРАНЦУЗЬКОМУ МЕДІА ДИСКУРСІ

Софія САЛІВОН

Київський національний лінгвістичний університет

Імпліцитність займає ключове місце в дослідженні сучасної лінгвістики, оскільки вона перетворює комунікацію на процес декодування, яке допомагає передавати приховані смисли, водночас впливаючи на інтерпретацію повідомлення адресатом. У межах французького медіадискурсу імпліцитність має важливу роль, оскільки вона дозволяє формувати громадську думку та керувати сприйняттям інформації широким загалом.

У межах французького медіадискурсу імпліцитність реалізується через систему стратегій, серед яких чільне місце посідають пресупозиції та підтексти. Згідно з Д. Менгено (2021), пресупозиція – це «інференція, вписана у висловлювання незалежно від розмаїття його можливих контекстів». Прагматичний аспект цього явища вперше розглянув Г. П. Грайс (1975), визначивши імплікатуру як нелітеральний зміст, що залежить від наміру мовця та ситуативного контексту.

Встановлено, що імпліцитність у цьому типі дискурсу реалізується через різноманітні мовні засоби, зокрема оцінну та експресивну лексику, модальні елементи, синтаксичні структури та стилістичні фігури. Використання такої лексики дозволяє журналістам формувати ставлення аудиторії до подій, не вдаючись до відкритого маніпулювання.

ЛІТЕРАТУРА

- Grice, H. P. (1975). Logic and conversation. In P. Cole & J. L. Morgan (Eds.), *Syntax and semantics: Vol. 3. Speech acts* (pp. 41–58). New York, NY: Academic Press.

Maingueneau, D. (2021). *Discours et analyse du discours: Une introduction*. Paris, France: Armand Colin.

UNITÉS STYLISTIQUEMENT MARQUÉES COMME MOYEN D'EXPRESSION DE L'IMPLICITE DANS LE DISCOURS MÉDIATIQUE FRANÇAIS CONTEMPORAIN

Sofia SALIVON

Université nationale linguistique de Kyiv

L'implicite occupe une place centrale dans la recherche linguistique contemporaine, car il transforme la communication en un processus de décodage qui permet de transmettre des sens cachés, tout en influençant l'interprétation du message par le destinataire. Dans le cadre du discours médiatique français, l'implicite joue un rôle crucial, puisqu'il permet de façonner l'opinion publique et de gérer la perception de l'information par le grand public.

Au sein du discours médiatique français, l'implicite se réalise à travers un système de stratégies, parmi lesquelles les présupposés et les sous-entendus occupent une place prépondérante. Selon D. Maingueneau (2021), le présupposé est une «inférence inscrite dans l'énoncé indépendamment de la variété de ses éventuels contextes ». L'aspect pragmatique de ce phénomène a été examiné pour la première fois par H. P. Grice (1975), qui a défini l'implicature comme un contenu non littéral dépendant de l'intention du locuteur et du contexte situationnel.

Il est établi que l'implicite dans ce type de discours se manifeste par divers moyens linguistiques, notamment le lexique évaluatif et expressif, les éléments modalisateurs, les structures syntaxiques et les figures de L'utilisation d'un tel lexique permet aux journalistes de forger l'attitude de l'audience face aux événements sans recourir à une manipulation manifeste.

BIBLIOGRAPHIE

Grice, H. P. (1975). Logic and conversation. In P. Cole & J. L. Morgan (Eds.), *Syntax and semantics: Vol. 3. Speech acts* (pp. 41–58). New York, NY: Academic Press.

Maingueneau, D. (2021). *Discours et analyse du discours: Une introduction*. Paris, France: Armand Colin

КАЛАМБУР ЯК РІЗНОВИД МОВНОЇ ГРИ У ФРАНЦУЗЬКОМУ ПІСЕННОМУ ДИСКУРСІ

Дарина ТАРАСЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Різні способи відхилення від стандартного вживання мовних засобів задля створення прагматичного ефекту прийнято називати мовною грою. Каламбур є одним із продуктивних різновидів такої гри, що ґрунтується на обігруванні різних значень певної мовної одиниці або близьких чи ідентичних за звучанням кількох мовних одиниць, свідомому використанні їхньої формально-звукової подібності (Larousse, Le Robert, Тлумачний словник української мови) з метою створення гумористичного або комічно-сатиричного ефекту.

Французький пісенний дискурс характеризується низкою особливостей, що створюють сприятливі умови для реалізації каламбуру. Поєднання вербального та музичного компонентів зумовлює підвищену увагу до звукової організації тексту пісні. Крім того, французька мова має розвинену систему омонімії та велику кількість фонетично збіжних одиниць, що пов'язано з історичними змінами звукової системи. Стислість і образність пісенного тексту також сприяють концентрації змісту та актуалізації лексико-семантичних значень мовних одиниць.

У французькому пісенному дискурсі найчастіше трапляються такі види каламбуру: омонімічний, який виникає на основі повної звукової тотожності різних за значенням одиниць; полісемантичний, що обігрує кілька значень одного слова; паронімічний, який полягає у зближенні фонетично подібних лексем, а також морфемний каламбур, що виникає через нестандартне членування слова чи словотвірну гру. У межах пісенного тексту ці типи можуть поєднуватися, створюючи багаторівневу семантичну структуру.

Для автора пісні каламбур є одним зі способів демонстрації мовної майстерності, тоді як для слухача – інтелектуальним завданням, яке спонукає його до активного пошуку прихованих значень та цілісного осмислення пісенного дискурсу.

ЛІТЕРАТУРА

- Тлумачний словник української мови. (б. д.). Каламбур. В *Інститут мовознавства ім. О.О. Потебні Національної академії наук України*. Доступ через <https://www.inmo.org.ua/sum.html?wrд=каламбур>
- Larousse. (s. d.). Calembour. Dans *Dictionnaire en ligne*. Retrieved from <https://www.larousse.fr/dictionnaires/francais/calembour/12305>
- Le Robert. (s. d.). Calembour. Dans *Dico en ligne*. Retrieved from <https://dictionnaire.lerobert.com/definition/calembour>

CALEMBOUR EN TANT QUE FORME DE JEU LINGUISTIQUE DANS LE DISCOURS DE LA CHANSON FRANÇAISE

Daryna TARASENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

On appelle généralement " le jeu linguistique " les différents modes de déviation par rapport à l'usage standard des ressources langagières afin de créer un effet pragmatique. Le calembour est l'une des variétés productives de ce jeu, fondée sur la mise en œuvre des différents sens d'une unité linguistique ou de plusieurs unités aux sonorités proches ou identiques. Il repose sur l'utilisation délibérée de leur ressemblance formelle et sonore (Larousse, Le Robert, Тлумачний словник української мови) dans le but de produire un effet humoristique, comique ou satirique.

Le discours de la chanson française se caractérise par un certain nombre de spécificités créant des conditions favorables à la réalisation du calembour. La combinaison des composantes verbale et musicale entraîne une attention accrue à l'organisation sonore du texte. De plus, la langue française possède un système d'homonymie développé et un grand nombre d'unités phonétiquement convergentes, liés aux évolutions historiques du système phonétique. La concision et le caractère imagé du texte de la chanson favorisent également la concentration du sens et l'actualisation des valeurs lexico-sémantiques des unités linguistiques.

Dans le discours chansonnier français, on rencontre le plus souvent les types de calembours suivants: homonymique, fondé sur l'identité sonore de lexèmes aux sens différents; polysémique, jouant sur plusieurs sens d'une même unité; paronymique, consistant en un voisinage de lexèmes phonétiquement

proches, ainsi que le calembour morphémique, issu d'un découpage inhabituel du mot ou d'un jeu dérivationnel. Au sein du texte de la chanson, ces types peuvent se combiner, créant ainsi une structure sémantique à plusieurs niveaux.

Pour l'auteur de la chanson, le calembour est un moyen de démontrer sa maîtrise du langage, tandis que pour l'auditeur, il constitue un défi intellectuel qui l'incite à une recherche active de sens cachés et à une interprétation globale du discours de la chanson.

RÉFÉRENCES

- Тлумачний словник української мови. (б. д.). Каламбур. В *Інститут мовознавства ім. О.О. Потебні Національної академії наук України*. Доступ через <https://www.inmo.org.ua/sum.html?wrd=каламбур>
- Larousse. (s. d.). Calembour. Dans *Dictionnaire en ligne*. Retrieved from <https://www.larousse.fr/dictionnaires/francais/calembour/12305>
- Le Robert. (s. d.). Calembour. Dans *Dico en ligne*. Retrieved from <https://dictionnaire.lerobert.com/definition/calembour>

24 квітня 2026 року / April 24, 2026

СЕКЦІЯ 6. / SECTION 6.

(14.30 – 16.00)

Сучасні філологічні студії новогрецької та англійської мов. Комунікація і освітні практики в умовах багатомовності / Contemporary Philological Studies of Modern Greek and English. Communication and Educational Practices in a Multilingual Context

**Модератор Галина ПЕТРОВА/
Moderator Halyna PETROVA**

**викладач кафедри кафедри іспанської і новогрецької філології
та перекладу, КНЛУ, кандидат філологічних наук /
Teacher of the Department of Spanish and Modern Greek Philology
and Translation, KNLU, Candidate of Sciences (Philology)**

<https://surl.li/ufshkc>

СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ ТА ПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТИ ПЕРЕКЛАДУ РЕКЛАМНИХ ТЕКСТІВ СУЧАСНИХ НОВОГРЕЦЬКИХ ЗМІ

Ірина ГАТИЦЬКА

Київський національний лінгвістичний університет

Реклама є важливим інструментом комунікації між виробником і споживачем. Рекламний текст не лише інформує, а й впливає на поведінку аудиторії та формує соціальні установки. У зв'язку з розвитком міжнародної комунікації переклад реклами набуває особливої актуальності. Переклад рекламних текстів потребує не тільки точного відтворення змісту, а й збереження емоційного та комунікативного впливу. Особливість рекламного тексту полягає у його прагматичній спрямованості та націленості на спонукання адресата до певної дії. Для реклами характерні лаконічність, експресивність і стилістична виразність. Значна увага приділяється ролі культурного контексту в процесі перекладу рекламних повідомлень. Неврахування культурних особливостей може призвести до втрати змісту або неправильного сприйняття реклами. У дослідженні розглядаються рекламні тексти сучасних новогрецьких медіа як відображення національної культури та мовних традицій.

Актуальність теми зумовлена також недостатнім рівнем вивчення саме новогрецького рекламного дискурсу в перекладознавстві. Теоретична частина присвячена рекламному тексту як об'єкту лінгвістичного та перекладознавчого аналізу. Окремо розкривається прагматичний аспект перекладу, пов'язаний із передачею комунікативного наміру автора та прагматичного ефекту тексту. Підкреслюється, що перекладач повинен орієнтуватися на особливості цільової аудиторії та її культурні очікування. Соціокультурний аспект перекладу розглядається через аналіз культурно маркованої лексики, реалій і національно специфічних образів.

Переклад таких елементів потребує адаптації, описового перекладу, транслітерації або функціонального аналога. Важливе місце у дослідженні займає аналіз перекладацьких стратегій і трансформацій, що використовуються в рекламному дискурсі.

Дослідження доводить, що адекватний переклад реклами можливий лише за умови поєднання мовної точності, культурної адаптації та прагматичної ефективності.

Наукова робота має теоретичне й практичне значення для вивчення перекладу рекламних текстів сучасних новогрецьких медіа.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Ειρήνη ΓΑΤΙΤΣΚΑ

Εθνικό Γλωσσικό Πανεπιστήμιο Κιέβου

Η διαφήμιση αποτελεί σημαντικό μέσο επικοινωνίας ανάμεσα στον παραγωγό και τον καταναλωτή. Το διαφημιστικό κείμενο δεν ενημερώνει μόνο, αλλά επηρεάζει και τη συμπεριφορά του κοινού και διαμορφώνει κοινωνικές στάσεις. Σε συνθήκες ανάπτυξης της διεθνούς επικοινωνίας, η μετάφραση της διαφήμισης αποκτά ιδιαίτερη επικαιρότητα. Η μετάφραση διαφημιστικών κειμένων απαιτεί όχι μόνο ακριβή απόδοση του περιεχομένου, αλλά και διατήρηση της συναισθηματικής και επικοινωνιακής επίδρασης. Η ιδιαιτερότητα του διαφημιστικού κειμένου έγκειται στον πραγματολογικό του προσανατολισμό και στη στόχευσή του να παρακινήσει τον αποδέκτη σε συγκεκριμένη ενέργεια. Η διαφήμιση χαρακτηρίζεται από συντομία, εκφραστικότητα και υφολογική ένταση. Ιδιαίτερη προσοχή δίνεται στον ρόλο του πολιτισμικού πλαισίου κατά τη διαδικασία μετάφρασης των διαφημιστικών μηνυμάτων. Η μη συνεκτίμηση των πολιτισμικών ιδιαιτεροτήτων μπορεί να οδηγήσει σε απώλεια νοήματος ή σε εσφαλμένη πρόσληψη της διαφήμισης. Η έρευνα εξετάζει τα διαφημιστικά κείμενα των σύγχρονων ελληνικών μέσων ως αντανάκλαση της εθνικής κουλτούρας και των γλωσσικών παραδόσεων.

Η επικαιρότητα του θέματος οφείλεται επίσης στην ανεπαρκή μελέτη του νεοελληνικού διαφημιστικού λόγου στη μεταφρασεολογία. Το θεωρητικό μέρος είναι αφιερωμένο στο διαφημιστικό κείμενο ως αντικείμενο γλωσσολογικής και μεταφρασεολογικής ανάλυσης. Ξεχωριστά αναπτύσσεται η πραγματολογική πτυχή της μετάφρασης, η οποία

сундээтаи ме те μεταφορά της επικοινωνιακής πρόθεσης του συγγραφέα και του πραγματολογικού αποτελέσματος του κειμένου.

Ο μεταφραστής πρέπει να λαμβάνει υπόψη τα χαρακτηριστικά του κοινού-στόχου και τις πολιτισμικές του προσδοκίες. Η κοινωνικοπολιτισμική πτυχή της μετάφρασης εξετάζεται μέσω της ανάλυσης πολιτισμικά φορτισμένου λεξιλογίου, πραγματολογικών στοιχείων και εθνικά ειδικών εικόνων. Στην εργασία σημειώνεται ότι η μετάφραση τέτοιων στοιχείων απαιτεί προσαρμογή, περιγραφική απόδοση, μεταγραφή ή λειτουργικό ισοδύναμο. Σημαντική θέση κατέχει η ανάλυση των μεταφραστικών στρατηγικών και μετασχηματισμών που χρησιμοποιούνται στον διαφημιστικό λόγο.

Η έρευνα αποδεικνύει ότι η επαρκής μετάφραση της διαφήμισης είναι δυνατή μόνο όταν συνδυάζονται η γλωσσική ακρίβεια, η πολιτισμική προσαρμογή και η πραγματολογική αποτελεσματικότητα.

Επομένως, η εργασία έχει θεωρητική και πρακτική σημασία για τη μελέτη της μετάφρασης διαφημιστικών κειμένων στα σύγχρονα νεοελληνικά μέσα.

ФУНКЦІЙНА ТА СЕΜΑΝΤИЧНА ΚΛΑСИΦΙΚΑЦІЯ АДВЕРБІАЛІЙ В АНГЛІЙСЬКІЙ ΜΟΒІ

Владислава ЄГОРОВА

Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова

У дослідженні розглядаються англійські адвербіалії як важливий компонент граматики, що забезпечує точність, виразність і логічну організацію усного та писемного мовлення. Підкреслюється, що адвербіалії надають додаткову інформацію про час, місце, спосіб дії, частотність, причину події, а також можуть передавати ставлення мовця до висловлювання й поєднувати окремі ідеї в тексті. Особливу увагу приділено сучасному розумінню адвербіалій, яке охоплює не лише окремі прислівники, а й словосполучення та підрядні конструкції, що виконують таку саму синтаксичну функцію. Також висвітлено значення корпусних досліджень, які показують відмінності у вживанні різних типів адвербіалій в усному та писемному англійському мовленні. У підсумку зазначається, що англійські адвербіалії становлять складну й гнучку граматичну

категорію, вивчення якої є важливим як для граматичної теорії, так і для практики навчання мови, оскільки сприяє підвищенню граматичної правильності, чіткості висловлення та зв'язності мовлення.

ЛІТЕРАТУРА

- Biber, D., Johansson, S., Leech, G., Conrad, S., & Finegan, E. (1999). *Longman grammar of spoken and written English*. London: Longman.
- Carter, R., & McCarthy, M. (2006). *Cambridge grammar of English: A comprehensive guide*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Huddleston, R., & Pullum, G. K. (2002). *The Cambridge grammar of the English language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Quirk, R., Greenbaum, S., Leech, G., & Svartvik, J. (1985). *A comprehensive grammar of the English language*. London: Longman.

A FUNCTIONAL AND SEMANTIC CLASSIFICATION OF ENGLISH ADVERBIALS

Vladyslava YEHOROVA

Odesa I.I. Mechnykov National University

The article examines English adverbials as an essential component of grammar that contributes to precision, expressiveness, and logical organization in speech and writing. It emphasizes that adverbials provide additional information about time, place, manner, frequency, reason, and speaker attitude, and may also function as connectors between ideas. Special attention is given to the modern understanding of adverbials, which includes not only single adverbs but also phrases and clauses performing the same syntactic role. The text also highlights the importance of corpus-based research, which demonstrates differences in the use of adverbials across spoken and written discourse. The study concludes that English adverbials represent a complex and flexible grammatical category whose analysis is significant both for grammatical theory and for practical language learning, as it supports grammatical accuracy, clarity, and coherence.

REFERENCES

- Biber, D., Johansson, S., Leech, G., Conrad, S., & Finegan, E. (1999). *Longman grammar of spoken and written English*. London: Longman.
- Carter, R., & McCarthy, M. (2006). *Cambridge grammar of English: A comprehensive guide*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Huddleston, R., & Pullum, G. K. (2002). *The Cambridge grammar of the English language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Quirk, R., Greenbaum, S., Leech, G., & Svartvik, J. (1985). *A comprehensive grammar of the English language*. London: Longman

РОЛЬ АНГЛІЦИЗМІВ У СУЧАСНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ МЕДІАПРОСТОРИ

Дар'я ЗАВАДЕНКО

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

У сучасному медіапросторі спостерігається активне проникнення англійської мови в українське мовлення, що зумовлює поширення англіцизмів у різних сферах комунікації. Особливо це помітно у засобах масової інформації, соціальних мережах та онлайн-платформах, де англіцизми часто використовуються як звичний елемент мовлення.

Метою дослідження є визначення ролі англіцизмів у сучасному українському медіапросторі та аналіз їхнього впливу на мовну норму і повсякденну комунікацію. У процесі роботи було використано методи аналізу наукових джерел, узагальнення та спостереження за мовними явищами.

Англіцизми виконують важливу функцію у мовленні, зокрема допомагають позначати нові явища, пов'язані з розвитком технологій, медіа та глобалізаційних процесів. У багатьох випадках вони використовуються без перекладу або лише частково адаптуються до норм української мови. Це пояснюється швидкістю розвитку інформаційного середовища та впливом англійської мови як мови міжнародного спілкування.

Разом із тим, надмірне використання англіцизмів може впливати на мовну культуру та викликати дискусії щодо збереження мовної ідентичності. Дослідники звертають увагу на те, що процес «англізації» має

як позитивні, так і негативні наслідки, оскільки з одного боку він збагачує лексику, а з іншого – може витіснити власне українські відповідники.

Отже, англіцизми є невід'ємною частиною сучасного українського медіапростору, що відображає глобалізаційні процеси та зміни в комунікації, однак їх використання потребує певного балансу для збереження мовної самобутності.

ЛІТЕРАТУРА

- Англіцизми в українських електронних ЗМІ.
<https://magistr.ua/works/28/600709/>
- Баган М. П. Англiзацiя сучасного українськомовного комунікативного простору: причини, основні вияви та наслідки. <https://ukrmova.iul-nasu.org.ua/zhurnal-ukrayinska-mova-1-73-2020/anglizatsiya-suchasnogo-ukrayinskomovnogo-komunikatyvnogo-prostoru-prychyny-osnovni-vuyavy-ta-naslidky.html>
- Присташ Х. М. Семантико-функціональний аналіз англіцизмів у сучасній мові. <https://ir.library.knu.ua/entities/publication/9bd4162e-ae30-43a9-8287-efa8e1ffb3f3>
- Чорний І. В., Чорна В. Л. Англіцизми в сучасній українській мові. <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/22020>

THE ROLE OF ANGLICISMS IN THE MODERN UKRAINIAN MEDIA SPACE

Daria ZAVADENKO

Dragomanov Ukrainian State University

In the modern media space, there is an active penetration of the English language into Ukrainian speech, which leads to the spread of anglicisms in various spheres of communication. This tendency is especially noticeable in mass media, social networks, and online platforms, where anglicisms are often used as a common element of communication.

The aim of the research is to determine the role of anglicisms in the modern Ukrainian media space and to analyze their influence on language norms and everyday communication. The study applies methods of analysis of scientific sources, generalization, and observation of linguistic phenomena.

Anglicisms perform an important function in speech, in particular, they help to denote new phenomena related to the development of technologies, media, and globalization processes. In many cases, they are used without translation or are only partially adapted to the norms of the Ukrainian language. This is explained by the rapid development of the information environment and the influence of English as a language of international communication.

At the same time, excessive use of anglicisms may affect language culture and provoke discussions about preserving linguistic identity. Researchers note that the process of «Anglicization» has both positive and negative consequences, as it enriches vocabulary on the one hand, but on the other may displace native Ukrainian equivalents.

Thus, anglicisms are an integral part of the modern Ukrainian media space, reflecting globalization processes and changes in communication, but their use requires a certain balance in order to preserve national linguistic identity.

REFERENCES

- Англiцизми в українських електронних ЗМІ.
<https://magistr.ua/works/28/600709/>
- Баган М. П. Англiзація сучасного українськомовного комунікативного простору: причини, основні вияви та наслідки. <https://ukrmoval.iul-nasu.org.ua/zhurnal-ukrayinska-mova-1-73-2020/anglizatsiya-suchasnogo-ukrayinskomovnogo-komunikatyvnogo-prostoru-prychyny-osnovni-vyyavy-ta-naslidky.html>
- Присташ Х. М. Семантико-функціональний аналіз англiцизмів у сучасній мові. <https://ir.library.knu.ua/entities/publication/9bd4162e-ae30-43a9-8287-efa8e1ffbcf3>
- Чорний І. В., Чорна В. Л. Англiцизми в сучасній українській мові. <https://dspace.univd.edu.ua/handle/123456789/22020>

МЕДІАЦІЙНІ СТРАТЕГІЇ НА ЗАНЯТТЯХ З АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Анна КОСИНСЬКА

Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова

Стратегії медіації в навчанні англійської мови дедалі більше розглядаються як важливий компонент комунікативної компетентності. На відміну від традиційних мовленнєвих видів діяльності, що зосереджуються

переважно на сприйнятті або продукуванні інформації, медіація передбачає інтерпретацію, переформулювання та адаптацію змісту з метою зробити його зрозумілим для інших. Цей процес може включати узагальнення тексту, пояснення складних ідей простішою мовою, уточнення непорозумінь або сприяння взаємодії між співрозмовниками. Таким чином, медіація поєднує мовні, когнітивні та соціальні навички. Її значущість суттєво зросла в сучасній методиці викладання мов, особливо після того, як у CEFR Companion Volume медіацію було визначено як один із ключових видів мовленнєвої діяльності поряд із рецепцією, продукцією та взаємодією. Дослідники також підкреслюють, що медіація сприяє розвитку співпраці, міжкультурної комунікації та навичок вищого рівня мислення, що робить її особливо важливою для сучасної практики викладання англійської мови

ЛІТЕРАТУРА

- Council of Europe. (2020). *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, teaching, assessment. Companion volume*. Strasbourg: Council of Europe Publishing.
- North, B., & Piccardo, E. (2016). *Developing illustrative descriptors of aspects of mediation for the CEFR*. Strasbourg: Council of Europe

MEDIATION STRATEGIES IN ENGLISH LANGUAGE CLASSES

Anna KOSYNSKA

Odesa I.I. Mechnykov National University

Mediation strategies in English language teaching are increasingly viewed as an essential component of communicative competence. Unlike traditional language activities that focus mainly on receiving or producing information, mediation involves interpreting, reformulating, and adapting meaning so that it becomes understandable to other people. This process may include summarizing a text, explaining difficult ideas in simpler language, clarifying misunderstandings, or facilitating interaction between speakers. In this sense, mediation combines linguistic, cognitive, and social skills. Its importance has grown significantly in modern language pedagogy, especially after the CEFR Companion Volume recognized mediation as a core language activity alongside

reception, production, and interaction. Researchers also emphasize that mediation supports collaborative learning, intercultural communication, and the development of higher-order thinking skills, which makes it particularly valuable in contemporary ELT practice

REFERENCES

- Council of Europe. (2020). *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, teaching, assessment. Companion volume*. Strasbourg: Council of Europe Publishing.
- North, B., & Piccardo, E. (2016). *Developing illustrative descriptors of aspects of mediation for the CEFR*. Strasbourg: Council of Europe

ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ ДІАЛЕКТІВ У НОВОГРЕЦЬКІЙ МОВІ

Іванна КУКУРЕКІНА

Київський національний лінгвістичний університет

Діалекти новогрецької мови є невід'ємною частиною культурної спадщини та мовної картини Греції. Попри існування стандартної новогрецької мови, мовна система не є однорідною: у різних регіонах збереглися власні діалектні особливості, що сформувалися внаслідок тривалого історичного розвитку.

Важливим етапом у формуванні діалектів став період після елліністичної доби, коли на основі койне розвивалася візантійська грецька мова в межах Візантійської імперії. У цей час співіснували книжна традиція, наближена до класичної норми, та жива розмовна мова населення. Розмежування між офіційною та народною мовою сприяло поступовому формуванню регіональних мовних варіантів.

Суттєвим чинником діалектного розшарування стала значна територіальна протяжність імперії та мовні контакти з латинськими, слов'янськими й тюркськими народами. Географічна ізоляція островів і гірських районів зумовила збереження архаїчних рис та формування стійких локальних традицій. Такі регіони, як Крит, Кіпр і Понтійське узбережжя, розвинули власні мовні особливості, що згодом стали основою окремих грецьких діалектів.

В умовах глобалізації та поступового зникнення локальних мовних традицій дослідження діалектів набуває особливої значущості, що сприяє глибшому розумінню історичних процесів, збереженню мовного різноманіття та усвідомленню новогрецької мови як багатогранної живої системи.

ΛΙΤΕΡΑΤΥΡΑ

- Mackridge P. (1985) *The Modern Greek language: a descriptive analysis of Standard Modern Greek*. Oxford: University Press. C.274
- Tzitzilis, C. (2001). *Νεοελληνικές διάλεκτοι*. Θεσσαλονίκη: Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών. C.425-427

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΤΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΣΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ιβαννά ΚΟΥΚΟΥΡΕΚΙΝΑ

Εθνικό Γλωσσολογικό Πανεπιστήμιο του Κιέβου

Το θέμα της εμφάνισης των διαλέκτων στη Νεοελληνική γλώσσα είναι ιδιαίτερα επίκαιρο, καθώς οι διάλεκτοι αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της πολιτιστικής κληρονομιάς και της γλωσσικής ταυτότητας της Ελλάδας. Παρά την ύπαρξη της Κοινής Νεοελληνικής ως πρότυπης μορφής, το γλωσσικό σύστημα δεν είναι ομοιογενές: σε διάφορες περιοχές της χώρας διατηρούνται ιδιαίτερα διαλεκτικά χαρακτηριστικά, τα οποία διαμορφώθηκαν μέσα από μια μακρόχρονη ιστορική εξέλιξη.

Σημαντικό στάδιο στη διαμόρφωση των διαλέκτων αποτέλεσε η περίοδος μετά την ελληνιστική εποχή, όταν με βάση την Κοινή αναπτύχθηκε η βυζαντινή ελληνική γλώσσα στο πλαίσιο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Κατά την περίοδο αυτή συνυπήρχαν η λόγια παράδοση, που ήταν πιο κοντά στην κλασική γλωσσική νόρμα, και η ζωντανή προφορική γλώσσα του λαού. Η διάκριση ανάμεσα στην επίσημη και τη λαϊκή γλώσσα συνέβαλε στη σταδιακή διαμόρφωση περιφερειακών γλωσσικών ποικιλιών.

Καθοριστικό ρόλο στον διαλεκτικό κατακερματισμό διαδραμάτισε η μεγάλη εδαφική έκταση της αυτοκρατορίας, καθώς και οι γλωσσικές επαφές με λατινόφωνους, σλαβικούς και τουρκικούς πληθυσμούς. Η γεωγραφική απομόνωση νησιωτικών και ορεινών περιοχών οδήγησε στη

διατήρηση αρχαϊκών στοιχείων και στη δημιουργία σταθερών τοπικών γλωσσικών παραδόσεων. Περιοχές όπως η Κρήτη, η Κύπρος και ο Πόντος ανέπτυξαν ιδιαίτερα γλωσσικά χαρακτηριστικά, τα οποία αποτέλεσαν τη βάση ξεχωριστών νεοελληνικών διαλέκτων.

Στις συνθήκες της παγκοσμιοποίησης και της σταδιακής υποχώρησης των τοπικών γλωσσικών παραδόσεων, η μελέτη των διαλέκτων αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Συμβάλλει στην καλύτερη κατανόηση των ιστορικών διαδικασιών, στη διατήρηση της γλωσσικής ποικιλότητας και στην αντίληψη της Νεοελληνικής ως μιας πολύπλευρης και ζωντανής γλωσσικής πραγματικότητας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Mackridge, P. (1985). *Η Νεοελληνική γλώσσα: Περιγραφική ανάλυση της Κοινής Νεοελληνικής*. Οξφόρδη: Πανεπιστημιακές Εκδόσεις. σ. 274.
- Tzitzilis, C. (2001). *Νεοελληνικές διάλεκτοι*. Θεσσαλονίκη: Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών. σ. 425–427.

ФУНКЦІОНУВАННЯ НЕНОРМАТИВНОЇ ЛЕКСИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ТА НОВОГРЕЦЬКІЙ ЛІНГВОСПІЛЬНОТАХ

Вікторія КУЧКОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Ненормативна лексика є сегментом лайливої лексики різних мов, що включає невічливі, непристойні, вульгарні, лайливі та лайливі вислови. Використання ненормативної лексики має національні, культурні та соціальні ознаки й суттєво відрізняється в різних культурах та соціальних групах.

Актуальність дослідження зумовлена широким використанням ненормативної лексики в сучасному мовленні, зокрема в інтернет-комунікації, а також потребою її наукового осмислення з позицій соціолінгвістики та прагматики, у зв'язку з чим об'єктом дослідження постає ненормативна лексика української та новогрецької мов, зокрема лайлива, вульгарна та просторічна як складова неофіційного мовлення.

З цієї ж сторони предметом дослідження є функціональні особливості її вживання в різних комунікативних ситуаціях, зокрема в побутовому спілкуванні, медіа та соціальних мережах в українській і новогрецькій лінгвospільнотах, що, своєю чергою, зумовлює мету дослідження, яка полягає у визначенні специфіки функціонування ненормативної лексики, встановленні її ролі в мовленні та аналізі особливостей використання в обох мовах, а реалізація цієї мети передбачає виконання таких завдань, як характеристика типів ненормативної лексики, аналіз її функцій (емоційно-експресивної, оцінної, контактовстановлювальної), дослідження контекстів уживання та зіставлення особливостей її використання в українській і новогрецькій мовах.

Результатом роботи сприятимуть розширенню знань про мовну картину світу носіїв української та носіїв української та новогрецької мов, що є одним з важливих аспектів для міжкультурної комунікації.

ЛІТЕРАТУРА

Бацевич, Ф. С. (2004). *Основи комунікативної лінгвістики*. Київ: Академія
Білодід, І. К. (ред.). (1973). *Сучасна українська літературна мова. Лексикологія і фразеологія*. Київ: Наукова думка.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΜΗ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ ΣΤΙΣ ΟΥΚΡΑΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

Βικτόρια ΚΟΥΤΣΚΟΒΑ

Εθνικό Γλωσσολογικό Πανεπιστήμιο Κιέβου

Η μη κανονικό λεξιλόγιο αποτελεί τμήμα του υβριστικού λεξιλογίου διαφόρων γλωσσών και περιλαμβάνει αγενείς, απρεπείς, χυδαίες και υβριστικές εκφράσεις. Η χρήση του μη κανονικού λεξιλογίου παρουσιάζει εθνικά, πολιτισμικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά και διαφέρει σημαντικά μεταξύ διαφορετικών πολιτισμών και κοινωνικών ομάδων.

Η επικαιρότητα της έρευνας οφείλεται στην ευρεία χρήση του μη κανονικού λεξιλογίου στη σύγχρονη επικοινωνία, ιδιαίτερα στην διαδικτυακή επικοινωνία, καθώς και στην ανάγκη επιστημονικής της προσέγγισης από την οπτική της κοινωνιογλωσσολογίας και τηςπραγματολογίας. Ως εκ τούτου, αντικείμενο της μελέτης αποτελεί η μη

κανονικό λεξιλόγιο της ουκρανικής και της νεοελληνικής γλώσσας, συγκεκριμένα το υβριστικό, χυδαίο και καθομιλούμενο ως μέρος της ανεπίσημης επικοινωνίας.

Από την ίδια σκοπιά, το πεδίο της έρευνας είναι τα λειτουργικά χαρακτηριστικά της χρήσης της σε διάφορες επικοινωνιακές καταστάσεις, ιδίως στην καθημερινή επικοινωνία, στα μέσα ενημέρωσης και στα κοινωνικά δίκτυα στις ουκρανικές και νεοελληνικές γλωσσικές κοινότητες. Αυτό, με τη σειρά του, καθορίζει τον σκοπό της μελέτης, ο οποίος συνίσταται στον προσδιορισμό της ιδιαιτερότητας της λειτουργίας του μη κανονικού λεξιλογίου, στον καθορισμό του ρόλου της στην επικοινωνία και στην ανάλυση των ιδιαιτεροτήτων της χρήσης της και στις δύο γλώσσες. Η υλοποίηση αυτού του σκοπού προϋποθέτει την επίτευξη των εξής στόχων: τον χαρακτηρισμό των τύπων του μη κανονικού λεξιλογίου, την ανάλυση των λειτουργιών της (συναισθηματικής-εκφραστικής, αξιολογικής, φατικής), τη μελέτη των συμφραζομένων χρήσης και τη συγκριτική ανάλυση των ιδιαιτεροτήτων της χρήσης της στην ουκρανική και τη νεοελληνική γλώσσα.

Τα αποτελέσματα της έρευνας θα συμβάλουν στη διεύρυνση της γνώσης για τη γλωσσική εικόνα του κόσμου των ομιλητών της ουκρανικής και της νεοελληνικής γλώσσας, γεγονός που αποτελεί έναν από τους σημαντικούς παράγοντες για τη διαπολιτισμική επικοινωνία.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Batsevych, F. S. (2004). *Osnovy komunikatyvnoi linhvistyky*. Kyiv: Akademiia.
Bilodid, I. K. (Ed.). (1973). *Suchasna ukrainska literaturna mova. Leksykoloheia i frazeoloheia*. Kyiv: Naukova dumka.

ВИКОРИСТАННЯ ЦИФРОВИХ ІНСТРУМЕНТІВ У ВИКЛАДАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Маргарита МЕЛЬНИЧУК

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова

Сучасна трансформація системи вищої освіти спричинила перехід від традиційних методів навчання до інтерактивного цифрового середовища. Важливість даного дослідження зумовлена необхідністю впровадження

цифрових технологій, які забезпечують гнучкість навчального процесу та сприяють підвищенню рівня іншомовної комунікативної компетенції студентів-бакалаврів. Використання цифрових платформ дозволяє реалізувати студентоорієнтований підхід, де викладач виступає у ролі посередника, у той час як студент стає активним учасником освітнього процесу.

Було проведено аналіз ефективності застосування комплексних систем управління навчальним процесом (Learning Management Systems), таких як Canvas та Google Classroom, а також інструментів гейміфікації, включаючи Kahoot!, Quizizz і Wordwall. Особливу увагу було приділено мобільним застосункам для мікронавчання, серед яких Duolingo та Busuu, а також інтеграції сервісів на основі штучного інтелекту, таких як Grammarly та ChatGPT. Ці засоби сприяють розвитку навичок академічного письма та вдосконаленню спонтанного мовлення. Крім того, використання програм візуалізації контенту, зокрема Canva та Miro, дозволяє оптимізувати структуру лексичного та граматичного матеріалу.

Результати дослідження підтверджують, що системна інтеграція цифрових технологій у навчальний процес забезпечує негайний зворотний зв'язок, тим самим підвищуючи ефективність засвоєння нових мовних одиниць. Однак було виявлено певні труднощі у контексті впровадження цих інструментів, зокрема пов'язані з проблемами академічної доброчесності та недостатньою цифровою грамотністю студентів. Впровадження цифрових технологій розглядається як необхідна умова для підготовки висококваліфікованих фахівців у глобалізованому інформаційному середовищі.

ЛІТЕРАТУРА

- Баняс, В., & Баняс, Н. (2025). Використання цифрових інструментів у процесі викладання англійської мови як іноземної. *Current Issues of Linguistics and Translation Studies*, (34), 66–71.
- Хоменко, Н. (2024). Використання інструментів цифрового середовища для ефективного викладання англійської мови. *Науковий потенціал дослідника: філологічні та методичні пошуки*, (12), 380–385.
- British Council. (2024). *Artificial intelligence and English language teaching: Preparing for the future*. British Council.

[https://www.teachingenglish.org.uk/sites/teacheng/files/2024-08/AI and ELT Jul 2024.pdf](https://www.teachingenglish.org.uk/sites/teacheng/files/2024-08/AI_and_ELT_Jul_2024.pdf)

Kukulska-Hulme, A. (2016). Mobile assistance in language learning: A critical appraisal. *The international handbook of mobile-assisted language learning* (pp. 138–160).

USE OF DIGITAL TOOLS IN TEACHING ENGLISH

Margarita MELNICHUK

Odesa I.I. Mechnikov National University

The modern transformation of the higher education system has caused a transition from traditional teaching methods to an interactive digital environment. The importance of this study is due to the need to introduce digital technologies that ensure the flexibility of the educational process and contribute to increasing the level of foreign language communicative competence of bachelor students. The use of digital platforms allows for the implementation of a student-centered approach, where the teacher acts as a mediator, while the student becomes an active participant in the educational process.

An analysis of the effectiveness of the use of complex learning management systems (LMS), such as Canvas and Google Classroom, as well as gamification tools, including Kahoot!, Quizizz and Wordwall, was conducted. Particular attention was paid to mobile applications for microlearning, including Duolingo and Busuu, as well as the integration of artificial intelligence-based services such as Grammarly and ChatGPT. These tools contribute to the development of academic writing skills and the improvement of spontaneous speech. In addition, the use of content visualization programs, in particular Canva and Miro, allows to optimize the structuring of lexical and grammatical material.

The results of the study confirm that the systematic integration of digital technologies into the educational process provides immediate feedback, thereby increasing the effectiveness of mastering new language units. However, certain difficulties were identified in the context of the implementation of these tools, in particular related to problems of academic integrity and insufficient digital literacy of students. The implementation of digital technologies is considered a

necessary condition for the training of highly qualified specialists in a globalized information environment.

REFERENCES

- Баняс, В., & Баняс, Н. (2025). Використання цифрових інструментів у процесі викладання англійської мови як іноземної. *Current Issues of Linguistics and Translation Studies*, (34), 66–71.
- Хоменко, Н. (2024). Використання інструментів цифрового середовища для ефективного викладання англійської мови. *Науковий потенціал дослідника: філологічні та методичні пошуки*, (12), 380–385.
- British Council. (2024). *Artificial intelligence and English language teaching: Preparing for the future*. British Council. https://www.teachingenglish.org.uk/sites/teacheng/files/2024-08/AI_and_ELT_Jul_2024.pdf
- Kukulska-Hulme, A. (2016). Mobile assistance in language learning: A critical appraisal. *The international handbook of mobile-assisted language learning* (pp. 138–160).

РОЛЬ ЛАТИНСЬКОЇ МОВИ У ФОРМУВАННІ СЛОВНИКОВОГО СКЛАДУ ДАВНЬОАНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ В ПЕРІОД ХРИСТІЯНІЗАЦІЇ

Альбіна ОСНЯКОВА

Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова

У цьому дослідженні розглядається роль латини у розвитку лексики давньоанглійської мови в період християнізації англосаксонської Англії. Обґрунтовується, що латина була не лише джерелом лексичних запозичень, а й мовою релігії, писемності та формальної освіти. Із поширенням християнства давньоанглійська мова засвоїла значний пласт слів, пов'язаних із церковними інституціями, доктриною, богослужінням, рукописною культурою та навчанням. Ці запозичення розширили семантичні й стилістичні можливості мови та дали змогу передавати нові релігійні, інтелектуальні й культурні поняття. Водночас багато латинських елементів були пристосовані до фонетичних і граматичних норм давньоанглійської мови, що свідчить про інтеграційний, а не механічний характер запозичення. Отже, період християнізації можна вважати

важливим етапом в історичному розвитку англійської мови, оскільки контакт із латиною сприяв перетворенню давньоанглійської на більш гнучку й концептуально розвинену мову, придатну для релігійної та наукової комунікації.

ЛІТЕРАТУРА

- Durkin, P. (2014). An overview of Latin loanwords in Old English. In *Borrowed Words: A History of Loanwords in English* (pp. 98–119). Oxford University Press.
- Wollmann, A. (1993). Early Latin loan-words in Old English. *Anglo-Saxon England*, 22, 1–26.

THE ROLE OF LATIN IN SHAPING OLD ENGLISH VOCABULARY DURING THE CHRISTIANIZATION PERIOD

Albina OSNIAKOVA

Odesa I.I. Mechnikov National University

The present study examines the role of Latin in the development of Old English vocabulary during the Christianization of Anglo-Saxon England. It argues that Latin functioned not only as a source of lexical borrowing but also as the language of religion, literacy, and formal education. With the spread of Christianity, Old English absorbed a significant layer of vocabulary related to church institutions, doctrine, worship, manuscript culture, and learning. These borrowings expanded the semantic and stylistic resources of the language and enabled speakers and writers to express new religious, intellectual, and cultural concepts. At the same time, many Latin elements were adapted to Old English phonological and grammatical patterns, which shows that lexical borrowing was a process of integration rather than mechanical imitation. Thus, the Christianization period can be regarded as a crucial stage in the historical development of English, since contact with Latin helped transform Old English into a more flexible and conceptually rich language suitable for religious and scholarly communication

REFERENCES

- Durkin, P. (2014). An overview of Latin loanwords in Old English. In *Borrowed Words: A History of Loanwords in English* (pp. 98–119). Oxford University Press.
- Wollmann, A. (1993). Early Latin loan-words in Old English. *Anglo-Saxon England*, 22, 1–26.

ОСОБЛИВОСТІ КОМУНІКАЦІЇ В КІБЕРСПОРТІ В УМОВАХ БАГАТОМОВНОСТІ

Ігор РУДИЙ

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

У роботі досліджуються особливості та структура комунікаційних процесів у сучасному кіберспорті в розрізі багатомовності. Основна увага приділяється аналізу того, як використання різних мов впливає на ефективність тімплею, стратегічне планування та формування ігрового сленгу.

Досліджено явище "лінгвістичної конвергенції", де гравці з різними національностями створюють унікальну систему термінів для миттєвої передачі інформації. Висвітлено виклики, з якими стикаються міжнародні ростери, зокрема мовні бар'єри та культурні відмінності, що можуть стати вирішальними факторами у змаганнях високого рівня. Окремий акцент зроблено на ролі англійської мови як стандарту професійної комунікації у глобальному кіберспортивному середовищі.

Окрему увагу приділено порівняльному аналізу української та англійської комунікативних моделей у кіберспорті. Встановлено, що англійська комунікація вирізняється вищим рівнем уніфікації та використанням лаконічних односкладових термінів, що мінімізує час на передачу інформації. Водночас українська кіберспортивна комунікація перебуває на етапі активної трансформації: спостерігається поступовий відхід від російської мови на користь прямої адаптації англіцизмів або створення відповідників українською. Порівняння демонструє, що попри домінування англійської як основної мови, українська стає важливим маркером ідентичності гравців, зберігаючи при цьому високу адаптивність до динамічного ігрового середовища.

ЛІТЕРАТУРА

Коцюба, А. О. (2021). *Комп'ютерний ігровий дискурс: лінгвокогнітивний та комунікативно-прагматичний аспекти.*

<https://dspace.bdpu.org.ua/server/api/core/bitstreams/5d0a0ce4-1c9d-4f4c-877d-970d3d96e251/content>

Seals, C. A. (2019). Choosing a Lingua Franca in Esports. *Journal of Multilingual and Multicultural Development.*

https://www.researchgate.net/publication/235945006_Journal_of_Multilingual_and_Multicultural_Development

Karrigan. UNCUT VOICE COMMS! Faze v Liquid Cologne 2024 (Special Edition). Youtube. <https://www.youtube.com/watch?v=erbTFzy-uN8>

MONTE ESPORTS. ВОНИ ДАВНО ТАК НЕ ГОПЛИИ! ЕМОЦІЙНИЙ ТИМСПІК МОНТЕ / MONTE TEAMSPEAK/

https://www.youtube.com/watch?v=C-VO_HxxsHM

FEATURES OF COMMUNICATION IN ESPORTS IN THE CONTEXT OF MULTILINGUALISM

Ihor RUDYI

Dragomanov Ukrainian State University

This paper explores the characteristics and structure of communication processes in modern esports through the lens of multilingualism. The study primarily focuses on analyzing how the use of different languages impacts team coordination, strategic planning, and the formation of gaming slang.

The research examines the phenomenon of "linguistic convergence," where players from diverse nationalities develop a unique system of terms for instantaneous information exchange. It highlights the challenges faced by international rosters, such as language barriers and cultural differences, which can become decisive factors in high-level competitions. Special emphasis is placed on the role of English as the standard for professional communication within the global esports environment.

Particular attention is paid to a comparative analysis of Ukrainian and English communication models in esports. It is established that English-language communication is characterized by a higher level of unification and the use of concise monosyllabic terms, which minimizes the time required for

information exchange. Meanwhile, Ukrainian esports communication is in a stage of active transformation: there is a gradual shift away from Russian-language toward the direct adaptation of Anglicisms or the creation of authentic equivalents. The comparison demonstrates that despite the dominance of English as a functional tool, the Ukrainian language is becoming a vital marker of player identity while maintaining high adaptability to the dynamic gaming environment.

REFERENCES

- Коцюба, А. О. (2021). *Комп'ютерний ігровий дискурс: лінгвокогнітивний та комунікативно-прагматичний аспекти*.
<https://dspace.bdpu.org.ua/server/api/core/bitstreams/5d0a0ce4-1c9d-4f4c-877d-970d3d96e251/content>
- Seals, C. A. (2019). Choosing a Lingua Franca in Esports. *Journal of Multilingual and Multicultural Development*.
https://www.researchgate.net/publication/235945006_Journal_of_Multilingual_and_Multicultural_Development
- Karrigan. UNCUT VOICE COMMS! Faze v Liquid Cologne 2024 (Special Edition). Youtube. <https://www.youtube.com/watch?v=erbTFzy-uN8>
- MONTE ESPORTS. ВОНИ ДАВНО ТАК НЕ ГОРІЛИ! ЕМОЦІЙНИЙ ТИМСПІК МОНТЕ / MONTE TEAMSPEAK/
https://www.youtube.com/watch?v=C-VO_HxxsHM

ХАРАКТЕРИСТИКА І КЛАСИФІКАЦІЯ ЗАПОЗИЧЕНЬ В НОВОГРЕЦЬКІЙ МОВІ

Ірина СКОРОХОД

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження присвячене висвітленню запозичень у новогрецькій мові та їхнього поділу на основні типи як ключового чинника оновлення та розширення словникового складу. Предметом дослідження є запозичення, що виникли в результаті культурних, суспільних і комунікативних взаємодій, а також контактів новогрецької з іншими мовами в різні епохи та сучасному світі.

Запозичена лексика новогрецької мови не лише називає нові предмети чи явища, але й відображає більш широкі культурні, соціальні та мовні зміни. Поширення іншомовних елементів зумовлене великою кількістю мовних контактів, авторитетом мов-джерел, науково-технічним прогресом, медіа та глобалізацією. Запозичення трактуються як системний механізм, що впливає на загальні напрями мовного розвитку.

Окремий розділ дослідження узагальнює класифікацію за походженням, шляхами входження та пристосуванням до норм мови: частина запозичень асимілюється, інші зберігають іншомовність чи обмежуються.

У висновках акцентовано значення запозичень для сучасної новогрецької лексики, класифіковано мовні зміни та визначено закономірності поповнення словника та роль іншомовних елементів у мовленні.

ЛІТЕРАТУРА

- A Comprehensive Grammar of the Modern Language (1997). Geoffrey Horrocks / Peter Mackridge / Irene Philippaki-Warbuton. С. 315
Ιστορία της Ελληνικής Γλώσσας: Από τις απαρχές ως τις μέρες μας (2010). Francisco R. Adrados. С. 743

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΩΝ ΔΑΝΕΙΣΜΩΝ ΣΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ειρήνη ΣΚΟΡΟΧΟΝΤ

Εθνικό Γλωσσικό Πανεπιστήμιο Κιέβου

Η εργασία είναι αφιερωμένη στην ανάλυση των δανείων στη νεοελληνική γλώσσα και στην ταξινόμησή τους σε βασικούς τύπους ως κρίσιμου παράγοντα ανανέωσης και επέκτασης του λεξιλογικού αποθέματος. Βάση της έρευνας αποτελούν τα δάνεια που προέκυψαν από πολιτιστικές, κοινωνικές και επικοινωνιακές αλληλεπιδράσεις, καθώς και από επαφές της νεοελληνικής με άλλες γλώσσες σε διαφορετικές εποχές και στον σύγχρονο κόσμο.

Τονίζεται ότι η δανεική λεξική δεν περιορίζεται στην ονοματοδοσία νέων αντικειμένων ή φαινομένων, αλλά αντανακλά ευρύτερες πολιτιστικές,

κοινωνικές και γλωσσικές αλλαγές. Η εξάπλωση ξενόφωνων στοιχείων καθορίζεται από την ένταση και συχνότητα γλωσσικών επαφών, το κύρος των γλωσσών-πηγών, την επιστημονικοτεχνολογική πρόοδο, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τη γλωσσική παγκοσμιοποίηση· τα δάνεια αντιμετωπίζονται ως συστηματικός μηχανισμός που επηρεάζει τις γενικές κατευθύνσεις γλωσσικής εξέλιξης.

Ένας ειδικός ενότητα της εργασίας συνοψίζει την ταξινόμηση κατά προέλευση, οδού εισαγωγής και προσαρμογή στους κανόνες της γλώσσας: μέρος των δανείων αφομοιώνεται πλήρως, ενώ άλλα διατηρούν ξενοφάνεια ή περιορίζονται σε ειδικούς τομείς.

Στα συμπεράσματα τονίζεται η σημασία των δανείων για τη σύγχρονη νεοελληνική λεξική, ταξινομούνται οι γλωσσικές αλλαγές και προσδιορίζονται οι τακτικές ανανέωσης του λεξιλογίου και ο ρόλος των ξενόφωνων στοιχείων στο σύγχρονο λόγο.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Greek: A Comprehensive Grammar of the Modern Language* (1997). Geoffrey Horrocks / Peter Mackridgе / Irene Philippaki-Warburton. σ. 315.
- Ιστορία της Ελληνικής Γλώσσας: Από τις απαρχές ως τις μέρες μας* (2010). Francisco R. Adrados. σ. 743.

ОСОБЛИВОСТІ СЛОВОТВОРЕННЯ І ТРАНСФОРМАЦІЙ СЛЕНГУ В ІГРОВОМУ ДИСКУРСІ (НА МАТЕРІАЛІ *CYBERPUNK 2077*)

Марія ХИЖНЯК

Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова

Відеоігри є важливим середовищем для розвитку мовних явищ, зокрема сленгу та неологізмів. Одним з таких прикладів є відеогра *Cyberpunk 2077* (2020), яка містить розвинену лінгвістичну систему, натхненну всесвітом, створеним Mike Pondsmith.

Ігровий сленг і моделювання можливих змін мови в майбутньому, відображають процеси еволюції мови, що відбуваються у сучасній англійській мові. Такі як скорочення слів (clipping), семантична зміна (semantic shift) спостерігаються протягом історії мови та відтворюються у відеоіграх із футуристичною тематикою.

Гра Cyberpunk 2077 включає скорочення, неологізми та переосмисленні слова. За словами її автора вона була створена з урахуванням того, що сленг формується відповідно до того, що він має описувати: "A lot develops out of what the slang is supposed to describe...". Це підкреслює, що сленг визначається своїм функціональним призначенням і контекстом використання.

Одним із прикладів скорочення слова є іменник "Preem", що є короткою формою від прикметника "Premium". У контексті гри значення також було змінено з "високої якості" на більш узагальнене позитивне значення – "крутий" / "відмінний".

Прикладом семантичної зміни із збереженням початкового значення слова є іменник "biz" (від "business") та іменник "detes" (від "details"), що вже увійшли до повсякденного вжитку в розмовній та писемній англійській мові.

"Choom", що позначає друга або близьку людину, – приклад повноцінної сленгової лексики. Множина утворюється шляхом додавання закінчення "-s". Це слово походить від "chombatta" та є неологізмом, сформованим у межах вигаданої мовної системи гри. Створення цього слова було спробою передати мультикультурний характер середовища гри та сформувати природне звучання сленгу. Це демонструє прагнення створити лінгвістично правдоподібну та органічну систему.

Таким чином, сленг у відеоіграх може мати природне звучання та не сприйматися як штучне, завдяки мовним процесам, таким як скорочення чи семантична зміна. Наведенні приклади демонструють як мова адаптується до вигаданого технологічного середовища. Ігровий сленг не тільки спрощує комунікацію, але й відображає взаємодію процесів словотворення та семантичних змін у межах ігрового дискурсу. Отже, сленг "Cyberpunk 2077" є прикладом динамічного розвитку мови, де активно взаємодіють процеси словотвору, сленгу та семантичних змін.

ЛІТЕРАТУРА

- Cyberpunk 2077 Slang Explained: Dictionary of Night City Street Talk. (n.d.).
Game8. <https://game8.co/games/Cyberpunk-2077/archives/Slang-Explained-Street-Talk-Dictionary>
- Semantically Informed Slang Interpretation. (2022). arXiv.
<https://arxiv.org/abs/2205.00616>

A Cyberpunk 2077 perspective on the prediction and understanding of future technology. (2023). arXiv. <https://arxiv.org/abs/2309.13970>
SLANG: Fast Structured Covariance Approximations for Bayesian Deep Learning with Natural Gradient. (2018). arXiv. <https://arxiv.org/abs/1811.04504>

PECULIARITIES OF SLANG WORD FORMATION AND TRANSFORMATIONS IN GAMING DISCOURSE (BASED ON THE MATERIAL OF *CYBERPUNK 2077*)

Mariia KHYZHNIAK

Dragomanov Ukrainian State University

Video games serve as an important environment for the development of linguistic phenomena, particularly slang and neologisms. One such example is *Cyberpunk 2077* (2020), which features a developed linguistic system inspired by the universe created by Mike Pondsmith.

The relevance of this topic lies in the fact that in-game slang and the modeling of possible future language changes reflect ongoing processes of language evolution in modern English. Processes such as word clipping and semantic shift have been observed throughout the history of language and are reproduced in video games with a futuristic setting.

The object of the study is English-language gaming slang, while the subject is the ways of its formation and semantic transformation.

The game *Cyberpunk 2077* includes word clipping, neologisms, and semantic reinterpretations. According to the creator, the game was designed with the idea that slang develops based on what it is meant to describe: "A lot develops out of what the slang is supposed to describe...". This emphasizes that slang is shaped by its communicative function and context of use.

One example of clipping and semantic change is the word "preem", which is a shortened form of "premium". In the context of the game, its meaning shifts from "of high quality" to a more generalized positive meaning such as "cool" or "excellent".

Another group of words follows the process of clipping while retaining their original meaning. Examples include "biz" (from "business") and "detes"

(from "details"), which illustrate how in-game slang reflects tendencies already present in both spoken and written English prior to the game's release.

Another example of slang vocabulary is "choom," a noun used to refer to a friend or a close person. The plural form is formed by adding the suffix "-s". This word originates from "chombatta" and represents a neologism formed within the fictional linguistic system of the game. According to the creator, the formation of this word was an attempt to convey the multicultural nature of the game's environment and to create a natural-sounding slang system. This demonstrates an effort to construct a linguistically plausible and organic system.

Thus, it has been demonstrated that slang in video games can sound natural and not appear artificial due to the use of linguistic processes such as clipping and semantic shift. The provided examples, along with many others, illustrate how language adapts to a fictional technological environment. Gaming slang not only simplifies communication but also reflects the interaction of word formation processes and semantic change within a game discourse context.

Therefore, the slang of *Cyberpunk 2077* serves as an example of dynamic language development, where processes of word formation and semantic transformation actively interact.

REFERENCES

- Cyberpunk 2077 Slang Explained: Dictionary of Night City Street Talk. (n.d.). Game8. <https://game8.co/games/Cyberpunk-2077/archives/Slang-Explained-Street-Talk-Dictionary>
- Semantically Informed Slang Interpretation. (2022). arXiv. <https://arxiv.org/abs/2205.00616>
- A Cyberpunk 2077 perspective on the prediction and understanding of future technology. (2023). arXiv. <https://arxiv.org/abs/2309.13970>
- SLANG: Fast Structured Covariance Approximations for Bayesian Deep Learning with Natural Gradient. (2018). arXiv. <https://arxiv.org/abs/1811.04504>

ЦИФРОВІЗАЦІЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ДОСВІДУ УКРАЇНИ ТА НІМЕЧЧИНИ

Софія ЦЕМА

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Візуальна презентація сучасних освітніх систем відображає технологічний прогрес суспільства, тому порівняння українського та німецького підходів до цифровізації дозволяє виявити різні стратегії адаптації до вимог цифрової епохи. В Україні процес цифровізації став відповіддю на екстремальні зовнішні виклики, такі як пандемія та воєнний стан, що зумовило високу динаміку впровадження хмарних сервісів, мобільних застосунків та платформ на кшталт "Дія. Освіта". Основний акцент в українській моделі робиться на швидкості доступу до контенту, мобільності студентів та гнучкості навчальних планів. Використання комерційних рішень, як-от Google Workspace та Zoom, дозволило забезпечити безперервність навчання навіть за умов відсутності доступу до фізичних аудиторій.

Натомість німецька модель вищої освіти орієнтується на системність, правову точність та інформаційну безпеку. У німецьких університетах цифрові інструменти інтегруються з урахуванням суворих протоколів захисту даних згідно з регламентом GDPR. На відміну від України, де домінує адаптивність, у Німеччині велика увага приділяється "цифровому суверенітету", що проявляється у використанні власних серверів та Open Source платформ (Moodle, Ilias). Кожен інструмент проходить ретельну методичну перевірку, що забезпечує стабільність та академічну глибину освітнього процесу, хоча й дещо сповільнює швидкість впровадження інновацій.

Отже, українська модель цифровізації орієнтується на швидкість та максимальну адаптивність до кризових умов, тоді як німецька – на конфіденційність, інфраструктурну незалежність та методологічну точність. Обидва підходи демонструють ефективність у своїх соціокультурних та правових контекстах, забезпечуючи конкурентоспроможність вищої освіти в глобальному цифровому просторі.

ЛІТЕРАТУРА

- Bates, A. W. (2019). *Teaching in a digital age: Guidelines for designing teaching and learning*. Tony Bates Associates Ltd.
<https://doi.org/10.21100/compass.v13i1.1025>
- Hattie, J. (2009). *Visible learning: A synthesis of over 800 meta-analyses relating to achievement*. Routledge.
- Selwyn, N. (2016). *Education and technology: Key issues and debates*. Bloomsbury Publishing.

NUMÉRISATION DE L'ENSEIGNEMENT SUPÉRIEUR : ANALYSE COMPARATIVE DE L'EXPÉRIENCE DE L'UKRAINE ET DE L'ALLEMAGNE

Sofia TSEMA

Université d'État d'Ukraine Mykhailo Dragomanov

La présentation visuelle des systèmes éducatifs modernes reflète le progrès technologique de la société, de sorte qu'une comparaison des approches ukrainienne et allemande de la numérisation nous permet d'identifier différentes stratégies d'adaptation aux exigences de l'ère numérique. En Ukraine, le processus de numérisation est devenu une réponse à des défis externes extrêmes, tels que la pandémie et l'état de guerre, ce qui a conduit à une dynamique élevée dans la mise en œuvre des services cloud, des applications mobiles et des plateformes telles que "Diia. Education". L'accent principal du modèle ukrainien est mis sur la rapidité d'accès au contenu, la mobilité des étudiants et la flexibilité des programmes. L'utilisation de solutions commerciales, telles que Google Workspace et Zoom, a permis d'assurer la continuité de l'apprentissage même en l'absence d'accès aux salles de classe physiques. Au lieu de cela, le modèle allemand d'enseignement supérieur s'oriente vers la systématité, la précision juridique et la sécurité de l'information. Dans les universités allemandes, les outils numériques sont intégrés en tenant compte de protocoles stricts de protection des données conformément au règlement RGPD.

Contrairement à l'Ukraine, où l'adaptabilité domine, l'Allemagne accorde une grande attention à la "souveraineté numérique", qui se manifeste par l'utilisation de serveurs propres et de plateformes Open Source (Moodle, Ilias). Chaque outil fait l'objet d'un contrôle méthodologique approfondi, ce qui

garantit la stabilité et la profondeur académique du processus éducatif, bien que cela ralentisse quelque peu la rapidité de mise en œuvre des innovations. Par conséquent, le modèle ukrainien de numérisation se concentre sur la rapidité et

L'adaptabilité maximale aux conditions de crise, tandis que le modèle allemand se concentre sur la confidentialité, l'indépendance infrastructurelle et la précision méthodologique. Les deux approches démontrent leur efficacité dans leurs contextes socioculturels et juridiques respectifs, assurant la compétitivité de l'enseignement supérieur dans l'espace numérique mondial.

BIBLIOGRAPHIE

- Bates, A. W. (2019). *Teaching in a digital age: Guidelines for designing teaching and learning*. Tony Bates Associates Ltd.
<https://doi.org/10.21100/compass.v13i1.1025>
- Hattie, J. (2009). *Visible learning: A synthesis of over 800 meta-analyses relating to achievement*. Routledge.
- Selwyn, N. (2016). *Education and technology: Key issues and debates*. Bloomsbury Publishing.

23 квітня 2026 року / April 23, 2026

СЕКЦІЯ 7 / SECTION 7
(15.00 – 17.00)

Теорія і практика перекладу: стратегії, трансформації, виклики
/
Theory and Practice of Translation: Strategies, Transformations, Challenges

Модератор Наталія ФІЛОНЕНКО /
Moderator Nataliia FILONENKO

завідувачка кафедри італійської і французької філології та перекладу,
КНЛУ, доктор філологічних наук, професор /
Head of the Department of Italian and French Philology and Translation, KNLU,
Doctor of Sciences (Philology), Professor

<https://surl.li/vxpxro>

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ У КОНТЕКСТІ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Богдана АДАМЕНКО

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Фразеологічні одиниці є важливим складником мовної системи, оскільки вони відображають культурні, історичні та національні особливості певного народу. Фразеологія виступає своєрідним «дзеркалом культури», що ускладнює процес їх перекладу.

Переклад фразеологізмів є складним завданням, оскільки їх значення часто не впливає із значень окремих компонентів і має образний характер. Основною проблемою є необхідність передати не лише зміст, а й стилістичне та емоційне забарвлення виразу. Крім того, значну роль відіграє контекст, у якому використовується фразеологічна одиниця.

Науковці виділяють різні способи перекладу фразеологізмів, зокрема використання повних або часткових еквівалентів, калькування, описовий переклад та адаптацію. Вибір стратегії залежить від наявності відповідників у мові перекладу та культурних особливостей.

Переклад фразеологічних одиниць потребує високого рівня мовної та культурної компетенції перекладача, а також уміння обирати адекватні перекладацькі стратегії для збереження змісту та прагматичного ефекту висловлювання.

ЛІТЕРАТУРА

- Akhrorova, D. (2025). The use of phraseological units in literature and ways of translating them. *Advances in Science and Sustainability*.
- Barushkova, S. (2019). Les particularités de la traduction des unités (ou locutions) phraséologiques. *Revue du Centre Européen d'Études Slaves*.
- Golda, P. (2022). Unités phraséologiques au pays de la traduction : transfert des collocations nomino-adjectivales. *Linguistica Silesiana*, 43, 173–193.
- Hajiyeva, B. (2025). Translating idioms and slang: Problems, strategies, and cultural implications. *Acta Globalis Humanitatis et Linguarum*, 284–293.
- Jumayeva, D. K. (2024). Translating idioms and phraseological units while maintaining the emotional impact of the original text. *International Journal of Artificial Intelligence*

- Khasawneh, R. R., & Alsharif, B. I. (2025). Translating idiomatic expressions: A systematic review. *Frontiers in Language Studies*.
- Stoika, O. & Bohdan, V. (2023). Basic approaches and techniques for translating phraseological units. *Закарпатські філологічні студії*, 24, 153–164. <https://doi.org/10.32782/2617-3921.2023.24.153-164>
- Subbotina, V. (2013). Challenges of translating phraseological units. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, 70, 1487–1492. <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2013.01.216>

LES PARTICULARITÉS DE LA TRADUCTION DES UNITÉS PHRASÉOLOGIQUES DANS LE CONTEXTE DE LA COMMUNICATION INTERCULTURELLE

Bohdana ADAMENKO

Université d'État d'Ukraine Mykhailo Dragomanov

Les unités phraséologiques sont une partie importante de la langue, parce qu'elles montrent la culture, l'histoire et les particularités nationales d'un peuple. On peut dire que la phraséologie est comme un « miroir de la culture », ce qui rend leur traduction plus difficile.

La traduction des unités phraséologiques n'est pas facile, parce que leur sens n'est pas toujours clair à partir des mots séparés. Très souvent, elles ont un sens figuré. Le traducteur doit transmettre non seulement le sens, mais aussi le style et l'émotion de l'expression. Le contexte est aussi très important pour bien comprendre le sens.

Il existe différentes méthodes de traduction des unités phraséologiques. Par exemple, on peut utiliser des équivalents complets ou partiels, faire un calque, utiliser une traduction descriptive ou adapter l'expression. Le choix dépend de la langue et de la culture.

La traduction des unités phraséologiques demande de bonnes connaissances de la langue et de la culture. Le traducteur doit choisir la bonne méthode pour garder le sens et l'effet du texte.

BIBLIOGRAPHIE

- Akhrorova, D. (2025). The use of phraseological units in literature and ways of translating them. *Advances in Science and Sustainability*.

- Barushkova, S. (2019). Les particularités de la traduction des unités (ou locutions) phraséologiques. *Revue du Centre Européen d'Études Slaves*.
- Golda, P. (2022). Unités phraséologiques au pays de la traduction : transfert des collocations nomino-adjectivales. *Linguistica Silesiana*, 43, 173–193.
- Hajiyeva, B. (2025). Translating idioms and slang: Problems, strategies, and cultural implications. *Acta Globalis Humanitatis et Linguarum*, 284–293.
- Jumayeva, D. K. (2024). Translating idioms and phraseological units while maintaining the emotional impact of the original text. *International Journal of Artificial Intelligence*
- Khasawneh, R. R., & Alsharif, B. I. (2025). Translating idiomatic expressions: A systematic review. *Frontiers in Language Studies*.
- Stoika, O. & Bohdan, V. (2023). Basic approaches and techniques for translating phraseological units. *Закарпатські філологічні студії*, 24, 153–164. <https://doi.org/10.32782/2617-3921.2023.24.153-164>
- Subbotina, V. (2013). Challenges of translating phraseological units. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, 70, 1487–1492. <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2013.01.216>

ФРАЗЕОЛОГІЧНИЙ ОБРАЗ ТА СПОСОБИ ЙОГО ПЕРЕДАЧІ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ З ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ НА УКРАЇНСЬКУ

Глафіра АТАЄВА

Київський національний лінгвістичний університет

Фразеологічний образ у структурі приказок і прислів'їв постає як результат метафоричного осмислення дійсності та вербалізації колективного досвіду мовної спільноти. Йому притаманні семантична цілісність, відтворюваність і виразна образність, що зумовлює його особливу роль у мовній картині світу. Французькі паремії вирізняються лаконічністю форми, афористичністю та глибокою культурною маркованістю.

У процесі перекладу з французької мови на українську фразеологічний образ зазнає трансформацій, пов'язаних із розбіжностями мовних і культурних систем. Відтворення таких одиниць передбачає не лише передачу змісту, а й збереження внутрішньої форми та експресивно-стилістичного потенціалу.

Серед основних способів перекладу виокремлюються повний і частковий еквіваленти, калькування та описовий переклад. Повний еквівалент забезпечує максимальну відповідність як на семантичному, так і на образному рівнях. Частковий еквівалент допускає варіативність образу за умови збереження змісту вислову. Калькування відтворює структурну модель оригіналу, однак потребує прозорості образу для реципієнта. Описовий переклад спрямований на передачу значення у випадку відсутності усталеного відповідника.

Вибір перекладацької стратегії зумовлюється контекстом, функціональним навантаженням і культурною релевантністю фразеологічної одиниці.

ЛІТЕРАТУРА

- Баран, Я. А., Білоус, О. М., Зимомря, І. М., та ін. (2008). *Фразеологія: знакові величини*. Вінниця: Нова Книга.
- Mauris, R. (2014). *Larousse des expressions françaises*. Paris: Larousse.

L'IMAGE PHRASEOLOGIQUE ET LES MOYENS DE SA TRANSMISSION LORS DE LA TRADUCTION DU FRANÇAIS VERS L'UKRAINIEN

Hlafira ATAIEVA

Université nationale linguistique de Kyiv

L'image phraseologique dans la structure des proverbes et dictons apparaît comme le résultat d'une interprétation métaphorique de la réalité et de la verbalisation de l'expérience collective de la communauté linguistique. Elle se caractérise par une intégrité sémantique, une reproductibilité et une expressivité marquée, ce qui détermine son rôle particulier dans la vision linguistique du monde. Les parémies françaises se distinguent par la concision de leur forme, leur caractère aphoristique et une forte coloration culturelle.

Dans le processus de traduction du français vers l'ukrainien, l'image phraseologique subit des transformations liées aux divergences des systèmes linguistiques et culturels. La restitution de telles unités suppose non seulement la transmission du sens, mais aussi la préservation de la forme interne ainsi que du potentiel expressif et stylistique.

Parmi les principales méthodes de traduction, on distingue l'équivalence totale et partielle, le calque et la traduction descriptive. L'équivalent total assure une correspondance maximale tant au niveau sémantique qu'au niveau de l'image. L'équivalent partiel admet une variabilité de l'image tout en conservant le sens de l'énoncé. Le calque reproduit le modèle structurel de l'original, mais exige la transparence de l'image pour le récepteur. La traduction descriptive vise à transmettre le sens en l'absence d'un équivalent établi.

Le choix de la stratégie de traduction est déterminé par le contexte, la charge fonctionnelle et la pertinence culturelle de l'unité phraseologique.

RÉFÉRENCES

Баран, Я. А., Білоус, О. М., Зимомря, І. М., та ін. (2008). *Фразеологія: знакові величини*. Вінниця: Нова Книга.

Mauris, R. (2014). *Larousse des expressions françaises*. Paris: Larousse.

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ІСПАНСЬКИХ НЕОЛОГІЗМІВ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Анастасія БАУКОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Процес перекладу неологізмів з іспанської мови на українську в межах сучасного мас-медійного дискурсу є складним багатограним завданням, що потребує від перекладача не лише глибоких лінгвістичних знань, а й розуміння актуальних соціокультурних контекстів. Стрімка поява нових лексичних одиниць, зумовлена розвитком технологій (наприклад: *selfie, streaming, hashtag*) та соціальними змінами (*aporofobia, gentrificación, desescalada*), ставить перед фахівцем виклик пошуку адекватних засобів відтворення їхнього значення. Оскільки неологізми часто виникають на перетині різних культур та мов (зокрема, через активний вплив англіцизмів в іспанській мові), їхній переклад вимагає застосування цілої низки трансформацій, від прямого запозичення до розлогіх описових конструкцій.

Таким чином, успішна передача іспанських неологізмів залежить від гнучкого поєднання лексико-граматичних трансформацій, що дозволяють

зберегти як інформативність, так і прагматичний вплив медійного повідомлення.

ЛІТЕРАТУРА

- Волченко, О. (2018). Індивідуально-авторські неологізми як перекладознавча проблема. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія "Філологія"*, (27), 116–124.
- Estornell Pons, M^a. (2009). Neologismos en la prensa: criterios para reconocer y caracterizar las unidades neológicas. *Quaderns de Filologia de la Universitat de València*. Valencia: Universitat de València.
- Gerding, C., Fuentes, M., Gomez, L. E., & Kotz, G. (2014). Anglicisms: An active word-formation mechanism in Spanish. *Colombian Applied Linguistic Journal*.

PARTICULARIDADES DE LA TRADUCCIÓN DE NEOLOGISMOS ESPAÑÓLES AL UCRANIANO

Anastasiia BAUKOVA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El proceso de traducción de neologismos del español al ucraniano en el marco del discurso mediático contemporáneo es una tarea compleja y polifacética que requiere del traductor no solo profundos conocimientos lingüísticos, sino también una comprensión de los contextos socioculturales actuales. La rápida aparición de nuevas unidades léxicas, impulsada por el desarrollo tecnológico (por ejemplo: *selfie, streaming, hashtag*) y los cambios sociales (*aporofobia, gentrificación, desescalada*), plantea al especialista el reto de encontrar medios adecuados para reproducir su significado.

Dado que los neologismos surgen a menudo en la intersección de diferentes culturas e idiomas (en particular, debido a la activa influencia de los anglicismos en el español), su traducción exige la aplicación de toda una serie de transformaciones, desde el préstamo directo hasta construcciones descriptivas extensas.

De este modo, la transferencia exitosa de los neologismos españoles depende de la combinación flexible de transformaciones léxico-gramaticales que

permitan preservar tanto la informatividad como el impacto pragmático del mensaje mediático.

LITERATURA

- Volchenko, O. (2018). Indyvidualno-avtorski neolohizmy yak perekladoznavcha problema. *Naukovi zapysky Vinnytskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Mykhaila Kotsiubynskoho. Serii "Filolohiia"*, (27), 116–124.
- Estornell Pons, M^a. (2009). Neologismos en la prensa: criterios para reconocer y caracterizar las unidades neológicas. *Quaderns de Filologia de la Universitat de València*. Valencia: Universitat de València.
- Gerding, C., Fuentes, M., Gomez, L. E., & Kotz, G. (2014). Anglicisms: An active word-formation mechanism in Spanish. *Colombian Applied Linguistic Journal*.

ФРАНЦУЗЬКІ ФРАЗЕОЛОГІЗМИ НА ПОЗНАЧЕННЯ ЕМОЦІЙ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЇХ ПЕРЕКЛАДУ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Світлана БЕРЕГОВА

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження присвячене аналізу фразеологічних одиниць французької мови, що вербалізують емоційний стан людини, а також способам їх адекватної передачі українською мовою. Його актуальність обумовлена зосередженням сучасної лінгвістики на людині. Дослідження емоційного коду в мові дає змогу краще зрозуміти ментальність та культурні особливості носіїв мови. Природа фразеологізмів визначається їхніми ключовими характеристиками: цілісністю значення, стабільністю та ідіоматичністю. Особливу увагу приділено класифікаціям Ш. Баллі, Ч. Фернандо та Р. Флавелла, що дозволило структурувати матеріал за ступенем семантичної прозорості (від прозорих ідіом до абсолютно непрозорих “зрощень”). Основною базою дослідження стали фразеологізми, що описують шість базових емоцій за класифікацією П. Екмана: радість, сум, гнів, страх, здивування та огиду. У сучасній перекладознавчій науці виокремлюють чотири основні стратегії відтворення фразеологічних одиниць, вибір яких залежить від ступеня семантичної близькості. Перша стратегія – використання фразеологічних

еквівалентів – передбачає повну відповідність значення, структури та метафоричного образу. Другою стратегією є пошук фразеологічних аналогів, де ідентичне значення передається за допомогою іншого образу, притаманного мові перекладу. Третя стратегія – калькування – є доречною для збереження специфічного національного колориту за умови зрозумілості внутрішньої форми виразу. У випадках абсолютної безеквівалентності, коли неможливо підібрати сталу сполуку, застосовується дескриптивний (описовий) переклад, що розкриває зміст ідіоми через вільне словосполучення. Наприклад, вираз “Verser des larmes de crocodile” (буквально: Лити крокодилячі сльози) має повний відповідник в українській мові, що пояснюється спільним античним походженням образу удаваного смутку. Натомість розмовна одиниця “Avoir la patate” (буквально: мати картоплю) не має прямого ідіоматичного відповідника в українській мові й тому перекладається описово – “бути в доброму настрої, відчувати приплив енергії”.

ЛІТЕРАТУРА

Смуцинська, І. В. (2015). Французька Лексикологія
Селіванова, О. О. (2010). Лінгвістична енциклопедія

LES EXPRESSIONS PHRASÉOLOGIQUES FRANÇAISES DÉSIGNANT LES ÉMOTIONS ET LES PARTICULARITÉS DE LEUR TRADUCTION EN UKRAINIEN

Svietlana BEREGOVA

Université nationale linguistique de Kyiv

La recherche est consacré à l'analyse des unités phraséologiques de la langue française qui verbalisent l'état émotionnel de l'être humain, ainsi qu'aux moyens de leur transmission adéquate en langue ukrainienne. Son actualité est déterminée par la focalisation de la linguistique contemporaine sur l'être humain. L'étude du code émotionnel dans la langue permet de mieux comprendre la mentalité et les particularités culturelles des locuteurs natifs. La nature des expressions idiomatiques se définit par leurs caractéristiques essentielles : l'unité de sens, la stabilité et le caractère idiomatique. Une attention particulière a été accordée aux classifications de Ch. Bally, de Ch. Fernando et

de R. Flavell, ce qui a permis de structurer le matériau selon le degré de transparence sémantique (des idiomes transparents aux “amalgames” absolument opaques). La base principale de la recherche est constituée de phraséologismes décrivant les six émotions fondamentales selon la classification de P. Ekman : la joie, la tristesse, la colère, la peur, la surprise et le dégoût. Dans la traductologie contemporaine, on distingue quatre stratégies principales de reproduction des unités phraséologiques, dont le choix dépend du degré de proximité sémantique. La première stratégie – le recours aux équivalents phraséologiques – implique une correspondance totale du sens, de la structure et de l'image métaphorique. La deuxième stratégie consiste à rechercher des analogues phraséologiques, où un sens identique est transmis à l'aide d'une image différente, propre à la langue cible. La troisième stratégie – le calque – est appropriée pour préserver la couleur nationale spécifique, à condition que la forme interne de l'expression soit compréhensible. Dans les cas d'inéquivalence absolue, lorsqu'il est impossible de trouver une locution figée correspondante, on recourt à la traduction descriptive (explicative), qui révèle le contenu de l'idiome à travers un groupe de mots libre. Par exemple, l'expression “Verser des larmes de crocodile” trouve un reflet complet dans l'équivalent ukrainien “Лити крокодилячі сльози”, ce qui s'explique par l'origine antique commune de l'image de la tristesse feinte. Ou encore, l'unité familière “Avoir la patate” (littéralement : avoir la pomme de terre) ne possède pas d'équivalent idiomatique direct en langue ukrainienne et se traduit donc de manière descriptive comme “être de bonne humeur, ressentir un regain d'énergie”.

LITTÉRATURE

Smouchtchynska I. V. (2015). Lexicologie Française

Selivanova, O. O. (2010). Lihvistychna entsyklopediia

СТРАТЕГІЇ ЗБЕРЕЖЕННЯ СТИЛЮ ТА КУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ В УКРАЇНСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ ІТАЛІЙСЬКИХ НАРОДНИХ ТА АВТОРСЬКИХ КАЗОК

Вікторія ГАВРИЛЬЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Італійська казкова традиція — унікальний пласт європейської культури, що базується на розмежуванні дидактичної байки (*favola*) та фантастичної казки (*fiaba*). Її розвиток позначений переходом від

архаїчного фольклору до вишуканих літературних канонів Дж. Страпароли та Дж. Базіле. Фундаментальний внесок у збереження цієї спадщини зробили Дж. Пітре та І. Кальвіно, перетворивши регіональні діалектні записи на цілісне національне надбання.

Жанрово-стилістична специфіка італійської казки полягає у концепції “події-розповіді”, де магічне нерозривно переплетене з побутовим реалізмом, промовистими іменами та локальним колоритом. Тексти відображають унікальну соціокультурну ідентичність італійських регіонів через живу народну мову та метафорику.

Завдання перекладача полягає у дотриманні балансу між стратегіями одомашнення та очуження. Головним викликом є адекватне відтворення лінгвокультурних реалій та емоційної енергетики діалектної говірки. Успішний переклад має адаптувати твір для нового реципієнта, зберігаючи при цьому автентичний стиль та національну ідентичність оригіналу.

ЛІТЕРАТУРА

- Aristodemo, D., & de Meijer, P. (1979). LE FIABE POPOLARI FRA CULTURA REGIONALE E CULTURA NAZIONALE. *Belfagor*, 34(6), 711–716.
<http://www.jstor.org/stable/26144512>
- Detti, E. Fiaba. *Enciclopedia dei ragazzi*. Retrieved from https://www.treccani.it/enciclopedia/fiaba_%28Enciclopedia-dei-ragazzi%29/.

STRATEGIE DI CONSERVAZIONE DELLO STILE E DELL'IDENTITÀ CULTURALE NELLA TRADUZIONE UCRAINA DI FIABE POPOLARI E D'AUTORE ITALIANE

Viktoriia HAVRYLCHENKO

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

La tradizione fiabesca italiana si fonda sulla distinzione tra favola didattica e fiaba fantastica. Il suo sviluppo muove dal folklore arcaico verso i canoni letterari di G. Straparola e G. Basile. Il merito della conservazione di tale patrimonio spetta a G. Pitre e I. Calvino, che hanno trasformato le narrazioni dialettali in un'eredità nazionale unitaria.

La specificità stilistica risiede nel concetto di “avvenimento-racconto”, dove il magico si intreccia al realismo quotidiano, agli onimi parlanti e al colore locale. I testi riflettono l'identità socioculturale delle regioni italiane attraverso una lingua popolare viva.

Il compito del traduttore è bilanciare addomesticamento ed estraniamento. La sfida principale risiede nella resa dei realia linguo-culturali e dell'energia emotiva del parlato. Una traduzione efficace deve adattare il testo al nuovo destinatario, preservando lo stile autentico e l'identità nazionale dell'originale.

BIBLIOGRAFIA

- Aristodemo, D., & de Meijer, P. (1979). LE FIABE POPOLARI FRA CULTURA REGIONALE E CULTURA NAZIONALE. *Belfagor*, 34(6), 711–716.
<http://www.jstor.org/stable/26144512>
- Detti, E. Fiaba. *Enciclopedia dei ragazzi*. Retrieved from https://www.treccani.it/enciclopedia/fiaba_%28Enciclopedia-dei-ragazzi%29/.

ФРАЗЕОЛОГІЗМИ З ВИКОРИСТАННЯМ ТВАРИН ТА РОСЛИН В ПЕРЕКЛАДАЦЬКОМУ АСПЕКТІ

Аліна ГРИЦАЧЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження присвячене аналізу особливостей перекладу фразеологічних одиниць з компонентами назв тварин та рослин з французької мови на українську. Такі фразеологізми становлять важливу частину мовної картини світу, оскільки вони відображають культурні, історичні та національні особливості носіїв мови. Вони часто містять образні елементи, що базуються на асоціаціях із представниками фауни та флори, що ускладнює їх адекватне відтворення в іншій мові. Однією з ключових проблем перекладу є невідповідність між образною основою фразеологізмів у різних мовах. Буквальний переклад у більшості випадків призводить до втрати змісту або комічного ефекту, тоді як пошук функціонального відповідника вимагає врахування контексту та прагматичного значення вислову. Крім того, у багатьох випадках відсутні прямі еквіваленти, що змушує перекладача використовувати різні

стратегії, такі як описовий переклад, заміна або адаптація. Особливу роль у процесі перекладу відіграє культурний компонент, оскільки значення фразеологізмів часто пов'язане з національними традиціями, символікою тварин і рослин, а також особливостями світосприйняття. Це вимагає від перекладача не лише мовної компетенції, а й глибокого розуміння культурного контексту обох мов. Таким чином, адекватний переклад фразеологічних одиниць можливий лише за умови комплексного підходу, який поєднує лінгвістичний і культурологічний аналіз.

ЛІТЕРАТУРА

Теліга, О. І. (2010). Фразеологія французької мови: структурно-семантичний аспект. Київ: Видавництво Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

LES UNITÉS PHRASÉOLOGIQUES AVEC DES NOMS D'ANIMAUX ET DE PLANTES DANS L'ASPECT DE LA TRADUCTION

Alina HRYTSACHENKO

Université nationale linguistique de Kyiv

L'étude est consacrée à l'analyse des particularités de la traduction des unités phraséologiques comportant des noms d'animaux et de plantes du français vers l'ukrainien. Ces unités constituent une partie importante de la vision linguistique du monde, car elles reflètent les spécificités culturelles, historiques et nationales des locuteurs. Elles reposent souvent sur des images liées à la faune et à la flore, ce qui complique leur restitution adéquate dans une autre langue. L'une des principales difficultés réside dans la divergence des images sous-jacentes aux expressions idiomatiques dans différentes langues. Une traduction littérale entraîne souvent une perte de sens ou d'expressivité, tandis que la recherche d'un équivalent fonctionnel exige la prise en compte du contexte et de la valeur pragmatique de l'expression. De plus, l'absence d'équivalents directs oblige le traducteur à recourir à diverses stratégies, telles que la traduction descriptive, la substitution ou l'adaptation. Le facteur culturel joue également un rôle essentiel, car la signification des unités phraséologiques est souvent liée aux traditions nationales, au symbolisme des animaux et des plantes, ainsi qu'aux particularités de la perception du monde. Cela nécessite

non seulement une compétence linguistique, mais aussi une compréhension approfondie du contexte culturel des deux langues. Ainsi, une traduction adéquate n'est possible qu'à travers une approche complexe combinant l'analyse linguistique et culturelle.

LITTÉRATURE

Теліга, О. І. (2010). Фразеологія французької мови: структурно-семантичний аспект. Київ: Видавництво Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ЛЕКСИЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ЯК ЗАСІБ ДОСЯГНЕННЯ АДЕКВАТНОСТІ ПЕРЕКЛАДІВ

Данило ДАЙНЕКО

Київський національний лінгвістичний університет

В умовах активізації контактів між Україною та іспаномовним світом зростає потреба в точному й функціонально адекватному перекладі. У сучасному перекладознавстві адекватність пов'язують із виконанням текстом його комунікативної функції в новому культурному середовищі, а лексичні трансформації розглядають як один із головних засобів досягнення цього результату (Nord, 1997, pp. 123–125; Albir & Molina, 2002, pp. 498–512). В іспансько-українській мовній парі ця проблема набуває особливої ваги через типологічні розбіжності між мовами, історично різний розвиток латинізмів і відмінності в лексико-семантичній організації окремих понять.

О. Волченко визначає конкретизацію як вибір у мові перекладу одиниці з вузьким і точнішим значенням, а генералізацію як заміну вузького значення ширшим відповідником, якщо цього потребує норма мови перекладу або комунікативна ситуація (Volchenko, 2024, p. 53). Це виразно простежується в таких прикладах, як *pasar la noche* → «ночувати», *visitantes* → «туристи» або «відвідувачі», *empujar* → «змушувати».

Окрему складність становлять «хибні друзі перекладача», зумовлені семантичними змінами в історичному розвитку слова, що виявляється в парах *compromiso* / компроміс, *caballero* / кавалер, *reclamar* / рекламувати (Verba, 2019, pp. 189, 193, 195). Аналіз ілюстративного матеріалу з Загальної

декларації прав людини та ділової документації показує високу частотність нелітеральних рішень і підтверджує, що вибір трансформації визначається жанром тексту, напрямом перекладу й семантичною структурою одиниці.

ЛІТЕРАТУРА:

- Верба, Г. (2019). *Семантична зміна як джерело «хибних друзів перекладача*. *Mundo Eslavo*, 18, 188–201.
- Волченко, О. М. (2024). *Класифікація перекладацьких трансформацій з перспективи навчання майбутніх перекладачів*. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Серія: Філологія, 65, 51–56.
- Albir, A. H., & Molina, L. (2002). *Translation techniques revisited: A dynamic and functional approach*. *Meta: Translators' Journal*, 47(4), 498–512. <https://doi.org/10.7202/008033ar>.
- Nord, C. (1997). *Translating as a purposeful activity: Functionalist approaches explained*. St. Jerome Publishing.

TRANSFORMACIONES LÉXICAS COMO MEDIO PARA LOGRAR LA ADECUACIÓN DE TRADUCCIONES

Danylo DAINKO

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

En el contexto de la intensificación de los contactos entre Ucrania y el mundo hispanohablante, aumenta la necesidad de una traducción precisa y funcionalmente adecuada. En la traductología contemporánea, la adecuación se vincula con la capacidad del texto para cumplir su función comunicativa en un nuevo entorno cultural, y las transformaciones léxicas se consideran uno de los principales medios para alcanzar este resultado (Nord, 1997, pp. 123–125; Albir & Molina, 2002, pp. 498–512). En el par lingüístico español-ucraniano, este problema adquiere una relevancia especial debido a las divergencias tipológicas entre ambas lenguas, al desarrollo históricamente distinto de los latinismos y a las diferencias en la organización léxico-semántica de determinados conceptos.

O. Volchenko define la concretización como la elección, en la lengua meta, de una unidad con un significado más restringido y preciso, y la generalización como la sustitución de un significado más específico por un equivalente más amplio, cuando así lo exigen la norma de la lengua meta o la situación

comunicativa (Volchenko, 2024, p. 53). Esto se observa con claridad en ejemplos como *pasar la noche* → «ночувати», *visitantes* → «туристи» о «відвідувачі», *empujar* → «змушувати».

Una dificultad particular la constituyen los «falsos amigos del traductor», originados por cambios semánticos en el desarrollo histórico de la palabra, lo que se manifiesta en pares como *compromiso* / *компроміс*, *caballero* / *кавалер*, *reclamar* / *рекламувати* (Verba, 2019, pp. 189, 193, 195). El análisis del material ilustrativo procedente de la Declaración Universal de los Derechos Humanos y de la documentación administrativa muestra una alta frecuencia de soluciones no literales y confirma que la elección de una transformación está determinada por el género del texto, la dirección de la traducción y la estructura semántica de la unidad.

LITERATURA:

- Verba, H. (2019). *Semantyczna zmiana jak dzherelo «khybnykh druziv perekladacha*. *Mundo Eslavo*, 18, 188–201.
- Volchenko, O. M. (2024). *Klasyfikatsiia perekladatskykh transformatsii z perspektyvy navchannia maibutnykh perekladachiv*. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Serii: Filolohiia*, 65, 51–56.
- Albir, A. H., & Molina, L. (2002). *Translation techniques revisited: A dynamic and functional approach*. *Meta: Translators' Journal*, 47(4), 498–512. <https://doi.org/10.7202/008033ar>.
- Nord, C. (1997). *Translating as a purposeful activity: Functionalist approaches explained*. St. Jerome Publishing.

ПЕРЕКЛАДАЦЬКІ ТРАНСФОРМАЦІЇ У РОМАНІ СЕРГІЯ ЖАДАНА "ВОРОШИЛОВГРАД" (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРУ З УКРАЇНСЬКОЇ НА ІСПАНСЬКУ, ВИКОНАНОГО ПРОФЕСІЙНИМ ПЕРЕКЛАДАЧЕМ ТА ШІ)

Валерія ЄРМОЛАЄВА

Київський національний лінгвістичний університет

Постійний розвиток штучного інтелекту сприяє новим науковим відкриттям і водночас впливає на розвиток перекладацької діяльності. Це зумовлює зміни в мові та її адаптацію з боку перекладачів. Перекладацькі

трансформації є важливим інструментом оцінювання якості та адекватності перекладу, що має суттєве значення в процесі перекладу. У сучасному науковому контексті штучний інтелект розглядається як одна з найактуальніших тем у перекладознавстві, оскільки він забезпечує швидкість та сприяє ефективному використанню часу.

У цьому контексті перекладацькі трансформації набувають особливого значення, бо вони дозволяють адаптувати результати автоматизованого перекладу до норм і вимог цільової аудиторії. Використання штучного інтелекту часто потребує подальшого редагування, де професійний перекладач застосовує лексичні, граматичні та стилістичні трансформації через буквальність перекладу. Особливо різниця між ШІ та професійним перекладачем помітна саме у художніх творах, де ШІ важче зберегти те, що хотів лінгвістично донести автор.

ЛІТЕРАТУРА

- Grivé, F. (2026). *El impacto de la inteligencia artificial en la traducción profesional*. iDISC. <https://www.idisc.com/es/blog/impacto-de-ia-en-traduccion-profesional>
- Журавель, Т. В., Хайдарі, Н. І. (2015). Поняття перекладацьких трансформацій та проблема їх класифікації. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*, 19 (2), 148–150.

LAS TRANSFORMACIONES TRADUCTOLÓGICAS EN LA NOVELA DE SERHIY ZHADAN "VOROSHILOVGRAD" (A PARTIR DEL ANÁLISIS DE LA TRADUCCIÓN DEL UCRANIANO AL ESPAÑOL REALIZADA POR UN TRADUCTOR Y POR IA)

Valeriia YERMOLAIEVA

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

El desarrollo constante de la inteligencia artificial contribuye a nuevos avances científicos y, al mismo tiempo, influye en la evolución de la actividad traductora. Esto provoca cambios en la lengua y adaptación por parte de los traductores. Las transformaciones traductológicas constituyen una herramienta fundamental para evaluar la calidad y adecuación de la traducción, lo cual

resulta esencial en el proceso de la traducción. En el contexto científico contemporáneo, la inteligencia artificial se considera uno de los temas más relevantes en los estudios de la traducción ya que garantiza rapidez y favorece en uso eficiente del tiempo.

En este contexto, las transformaciones traductológicas adquieren una importancia especial, puesto que permiten adaptar los resultados de la traducción automatizada a las normas y exigencias del público meta. El uso de la inteligencia artificial a menudo requiere una posterior revisión, en la que el traductor profesional aplica transformaciones léxicas, gramaticales, estilísticas debido a la tendencia y la literalidad en la traducción automática. La diferencia entre la inteligencia artificial y el traductor profesional se hace especialmente evidente en los textos literarios, donde a la IA le resulta más difícil preservar aquello que el autor pretende transmitir desde el punto de vista lingüístico.

LITERATURA

- Grivé, F. (2026). *El impacto de la inteligencia artificial en la traducción profesional*. iDISC. <https://www.idisc.com/es/blog/impacto-de-ia-en-traducccion-profesional>.
- Zhuravel, T. V, Khaidari, N. I. (2015). Poniattia perekladatskykh transformatsii ta problema yikh klasyfikatsii. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Serii: Filolohiia*, 19 (2), 148–150.

ІТАЛІЙСЬКА ПОЛІТИЧНА РИТОРИКА: ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ

Дар'я ЗАВІЗІОН

Київський національний лінгвістичний університет

Політична риторика виступає ключовим інструментарієм переконання та боротьби за владу, де кожне слово, метафора чи стилістична фігура спрямовані на формування суспільної думки. Як зазначає І. В. Соколова, такий вплив «у масовій комунікації здійснюється за допомогою широкого асортименту засобів: лексико-семантичних, синтаксичних, структурно-композиційних, стилістичних, використання яких завдає прагматичного впливу на реципієнта з метою зміни його свідомості» (Соколова). Відтак, переклад італійського політичного мовлення на українську мову вимагає від

фахівця глибокого розуміння не лише змісту, а також форми — тобто специфічного мовного інструменту, за допомогою якого політик впливає на емоції слухачів.

Особливої уваги в цьому контексті заслуговує переклад метафор.

Хрестоматійним прикладом є знаменитий вираз Сільвіо Берлусконі «*scendere in campo*» (вийти на поле). Ця фраза пролунала в січні 1994 року під час його телезвернення до нації. Метою Берлусконі, який на той час був власником футбольного клубу «Мілан», було оголосити про своє бажання піти в політику і створити партію «Forza Italia». Використавши спортивну термінологію, політик зміг привернути увагу глядача, асоціювавши політичну боротьбу з футбольною грою, а себе капітаном команди.

ЛІТЕРАТУРА

Соколова, І. В. (2015). Мовні засоби впливу у масовій комунікації. У *Тези доповіді XIV наукової конференції з міжнародною участю* (с. 215–216). Харків: ХНУ ім. В. Н. Каразіна.

<https://www.youtube.com/watch?v=aStF2b5ryJg>

LA RETORICA POLITICA ITALIANA: PECULIARITÀ DELLA TRADUZIONE IN UCRAINO

Daria ZAVIZION

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

La retorica politica rappresenta uno strumento chiave di persuasione e di lotta per il potere, dove ogni parola, metafora o figura stilistica è mirata a plasmare l'opinione pubblica. Come osserva I. V. Sokolova, tale influenza "nella comunicazione di massa si realizza attraverso un ampio assortimento di mezzi: lessico-semantici, sintattici, struttural-compositivi e stilistici, il cui utilizzo esercita un impatto pragmatico sul destinatario al fine di alterarne la coscienza" (). Pertanto, la traduzione del discorso politico italiano in lingua ucraina richiede allo specialista una profonda comprensione non solo del contenuto, ma anche della forma, ovvero dello specifico strumento linguistico attraverso il quale il politico fa leva sulle emozioni degli ascoltatori.

In questo contesto, la traduzione delle metafore merita un'attenzione particolare. Un esempio da manuale è la celebre espressione di Silvio Berlusconi

"scendere in campo". Questa frase fu pronunciata nel gennaio 1994 durante il suo discorso televisivo alla nazione. L'obiettivo di Berlusconi, che all'epoca era proprietario della squadra di calcio del Milan, era quello di annunciare la sua volontà di entrare in politica e fondare il partito "Forza Italia". Utilizzando la terminologia sportiva, il politico è riuscito ad attirare l'attenzione dello spettatore, associando la lotta politica a una partita di calcio e se stesso al capitano della squadra.

BIBLIOGRAFIA

Соколова, І. В. (2015). Мовні засоби впливу у масовій комунікації. У *Тези доповіді XIV наукової конференції з міжнародною участю* (с. 215–216). Харків: ХНУ ім. В. Н. Каразіна.

<https://www.youtube.com/watch?v=aStF2b5ryI>

СУЧАСНИЙ ПІДХІД ДО ПЕРЕКЛАДУ ДАВНЬОГРЕЦЬКИХ ТЕКСТІВ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

Данііл КЛИМЕНКО

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Сучасний етап перекладу давньогрецьких текстів є дуже цікавим явищем, яке сильно контрастує з підходом по перекладу більш давніх перекладачів.

Якщо раніше перекладачі намагалися зробити текст монументальним і віддаленим, то сьогоднішні майстри прагнуть зробити його прозорим, гострим та соціально релевантним. Раніше перекладачі намагалися передати старину перекладених книг за допомогою використання архаїчної лексики. У XVIII столітті А. Поуп використовував витончені римовані куплети, які перетворювали Гомера на англійського джентльмена. Сучасні перекладачі, до прикладу Е. Вілсон чи Е. Карсон, пишуть свої тексти більш прозорою мовою. Замість високих слів на кшталт "скакун" вони пишуть "кінь". Їхня мета – зробити текст таким самим живим і швидким для нас, яким він був для давнього грека.

Сучасна англійська класика змінила підхід з "прикрашання минулого" на "чесну розмову з ним". Переклад перестав бути фільтром, що

пом'якшує гострі кути, і перетворився на дзеркало, в якому античність постає живою, жорстокою та актуальною для сучасного читача.

ЛІТЕРАТУРА

- Pope A. (2010). *The Works of Alexander Pope, Volume 1*.
<https://www.gutenberg.org/files/32190/32190-h/32190-h.htm>
- Phillips E. (2017). *The Odyssey by Emily Wilson*.
https://www.academia.edu/164500509/The_Odyssey_by_Emily_Wilson#outer_page_9

A MODERN APPROACH TO TRANSLATING ANCIENT GREEK TEXTS INTO ENGLISH

Danil KLYMENKO

Dragomanov Ukrainian State University

The current phase of translating ancient Greek texts is a fascinating phenomenon that stands in stark contrast to the approach taken by earlier translators.

Whereas translators of the past sought to render the text monumental and distant, today's masters strive to make it transparent, incisive, and socially relevant. In the past, translators sought to convey the antiquity of the translated works through the use of archaic vocabulary. In the 18th century, A. Pope employed elegant rhyming couplets that transformed Homer into an English gentleman. Contemporary translators, such as E. Wilson or E. Carson, write their texts in a more transparent language. Instead of cocky words like "steed", they write "horse". Their goal is to make the text as vivid and immediate for us as it was for the ancient Greeks.

Modern English classics have shifted their approach from "embellishing the past" to "having an honest conversation with it". Translation is no longer a filter that smooths out rough edges; it has become a mirror in which antiquity appears vivid, brutal, and relevant to the modern reader.

REFERENCES

- Pope A. (2010). *The Works of Alexander Pope, Volume 1*.
<https://www.gutenberg.org/files/32190/32190-h/32190-h.htm>

Phillips E. (2017). *The Odyssey by Emily Wilson*.
[https://www.academia.edu/164500509/The Odyssey by Emily Wilson#outer page 9](https://www.academia.edu/164500509/The_Odyssey_by_Emily_Wilson#outer_page_9)

ПРОБЛЕМИ ПЕРЕКЛАДУ ІСПАНСЬКОМОВНОГО СЛЕНГУ В ІНТЕРНЕТ-КОМУНІКАЦІЇ

Мілана КОЛОМІЄЦЬ

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному цифровому середовищі інтернет-комунікація відіграє важливу роль у розвитку мовних процесів. Соціальні мережі та онлайн-форуми стали простором активного використання неформальної лексики, зокрема сленгу, який відображає культурні та соціальні особливості мовців. Іспаномовний сленг характеризується динамічністю, варіативністю та швидким поширенням у віртуальному середовищі.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю адекватного перекладу сленгових одиниць у міжкультурній комунікації. Складність перекладу полягає в тому, що такі одиниці часто мають культурно зумовлене значення, не мають прямих відповідників у мові перекладу або швидко змінюють своє семантичне наповнення.

Метою дослідження є аналіз особливостей функціонування іспаномовного сленгу в інтернет-комунікації та визначення основних труднощів його перекладу українською мовою. Матеріалом дослідження стали приклади сленгової лексики, відібрані з іспаномовних інтернет-форумів та соціальних мереж.

ЛІТЕРАТУРА

- Бокова, П. (2021). Молодіжний сленг як лінгвістичний та перекладацький феномен. *Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики*. Вип. 40, 158–167.
- Mahler, M. D. (2000). *Dictionary of Spanish Slang and Colloquial Expressions*. Barron's Educational Series.
- Pérez Gaztelu, E., & Zulaika Ijurko, E. (2013). *Comunicarse escribiendo en las redes*. *Revista de la Asociación Española de Investigación de la Comunicación*.

Slunka Urzúa, J. D., & De Luxán Hernández, L. (2022). *Las redes sociales y el ciberlenguaje: la comunicación a través de Instagram*. Revista Inclusiones.

PROBLEMAS DE LA TRADUCCIÓN DE LA JERGA HISPANOHABLANTE EN LA COMUNICACIÓN EN INTERNET

Milana KOLOMIETS

Universidad Nacional Lingüística de Kyiv

En el entorno digital contemporáneo, la comunicación en Internet desempeña un papel importante en el desarrollo de los procesos lingüísticos. Las redes sociales y los foros en línea se han convertido en un espacio de uso activo del léxico informal, especialmente de la jerga, que refleja características culturales y sociales de los hablantes. La jerga del español se caracteriza por su dinamismo, variabilidad y rápida difusión en el entorno virtual.

La relevancia del estudio se debe a la necesidad de una traducción adecuada de las unidades de la jerga en la comunicación intercultural. La traducción de este tipo de léxico presenta dificultades, ya que muchas expresiones poseen significados culturalmente marcados o no tienen equivalentes directos en la lengua meta.

El objetivo del estudio es analizar las características del uso de la jerga en la comunicación en Internet y determinar las principales dificultades de su traducción al ucraniano. El material de investigación incluye ejemplos de unidades léxicas extraídas de foros y redes sociales en español.

LITERATURA

Bokova, P. (2021). Molodizhnyi slenkh yak linhvistychnyi ta perekladatskyi fenomen. Problemy semantyky, prahmatyky ta kohnityvnoi linhvistyky. Vyp. 40, 158–167.

Mahler, M. D. (2000). *Dictionary of Spanish Slang and Colloquial Expressions*. Barron's Educational Series.

Pérez Gaztelu, E., & Zulaika Ijurko, E. (2013). *Comunicarse escribiendo en las redes*. Revista de la Asociación Española de Investigación de la Comunicación.

Slunka Urzúa, J. D., & De Luxán Hernández, L. (2022). *Las redes sociales y el ciberlenguaje: la comunicación a través de Instagram*. Revista Inclusiones.

СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВІДТВОРЕННЯ МЕТАФОР В ІТАЛІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ ПУБЛІЦИСТИЧНИХ ТЕКСТІВ

Ксенія ЛИСИЦЯ

Київський національний лінгвістичний університет

Одним із основних засобів образності в сучасному публіцистичному дискурсі є метафора, адже саме вона забезпечує виразність, емоційність і впливовість журналістського тексту. Такі конструкції в італійській публіцистиці широко використовуються для інтерпретації політичних і соціальних текстів з метою спрощення складних явищ та роблять їх зрозумілими для більшої аудиторії.

Передача даних образних одиниць українською мовою потребує не лише мовної, а й культурної адаптації, оскільки метафора базується або на спільних, або ж навпаки – відмінних асоціаціях та порівняннях. Наприклад, у фразі “Ugo Grassi fa cadere la maschera del premier...” (видання *Liberoquotidiano.it*) – “Уго Грассі зриває маску з прем’єр-міністра...” – відтворюється метафора, що має схоже значення і дозволяє зберегти як зміст, так і експресивність оригіналу. Водночас у багатьох випадках перекладач змушений вдаватися до певних трансформацій, щоб досягти адекватності перекладу, а подеколи – до повноцінної заміни метафори зі збереженням емотивного впливу на читача, якщо вже не вдаватися до нейтрального перекладу.

Італійський публіцистичний стиль вирізняється особливо високим рівнем метафоризації, адже він сформований під впливом історичних, культурних і медійних чинників, а це робить переклад таких текстів складним. Аналіз способів відтворення метафор дозволяє глибше зрозуміти механізми міжмовної передачі образного значення.

ЛІТЕРАТУРА

- Pastucha-Blin, A. (2022). *L'espressività del linguaggio giornalistico in base all'analisi dei lead*. *Revue Roumaine de Linguistique*, 67(4), 333–344.
- Овсієнко, А. С. (2018). Класифікації метафори в сучасному мовознавстві. *Соціум. Документ. Комунікація. Серія: Філологічні науки*, (5), 70-84.

CARATTERISTICHE STILISTICHE DELLA RIPRODUZIONE DELLE METAFORE NELLA TRADUZIONE ITALIANO-UCRAINO DI TESTI GIORNALISTICI

Kseniia LYSYTSIA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Uno dei principali strumenti figurativi nel discorso giornalistico contemporaneo è la metafora, perché è proprio quella che rende il testo giornalistico espressivo, emozionante e efficace. Nella giornalistica italiana, queste costruzioni sono ampiamente usate per interpretare testi politici e sociali, con l'obiettivo di semplificare fenomeni complessi e renderli comprensibili a un pubblico più ampio.

La traduzione di queste figure retoriche in lingua ucraina richiede non solo un adattamento linguistico, ma anche culturale, poiché la metafora si basa su associazioni e confronti comuni o, al contrario, distinti. Ad esempio, nella frase "Ugo Grassi fa cadere la maschera del premier..." (pubblicata su *Liberquotidiano.it*) – "Ugo Grassi strappa la maschera al primo ministro..." – viene riprodotta una metafora che ha un significato simile e permette di conservare sia il contenuto che l'espressività dell'originale. Allo stesso tempo, in molti casi il traduttore è costretto a ricorrere a determinate trasformazioni per ottenere un risultato adeguato, e talvolta a una sostituzione completa della metafora, preservando l'impatto emotivo sul lettore, se non si ricorre a una traduzione neutra.

Lo stile giornalistico italiano si distingue per un livello particolarmente elevato di uso delle metafore, in quanto è stato influenzato da fattori storici, culturali e mediatici, il che rende complessa la traduzione di tali testi. L'analisi dei mezzi di traduzione delle metafore permette di comprendere più a fondo i meccanismi di trasmissione interlinguistica del significato figurativo.

BIBLIOGRAFIA

Pastucha-Blin, A. (2022). *L'espressività del linguaggio giornalistico in base all'analisi dei lead*. *Revue Roumaine de Linguistique*, 67(4), 333–344.

Овсієнко, А. С. (2018). Класифікації метафори в сучасному мовознавстві. *Соціум. Документ. Комунікація. Серія: Філологічні науки*, (5), 70-84.

ПРАКТИКА СИНХРОННОГО ПЕРЕКЛАДУ: ОСНОВНІ ВИКЛИКИ

Анастасія МАРЧЕНКО

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Синхронний переклад є особливим видом усного перекладу, що здійснюється одночасно зі сприйняттям мовлення оратора і характеризується високим рівнем складності через поєднання кількох когнітивних процесів у реальному часі. Його специфіка полягає у паралельному виконанні трьох основних дій: сприйняття вихідного мовлення, обробки інформації та породження висловлювання мовою перекладу. Така синхронність процесів реалізується завдяки механізму координації та автоматизації мовленнєвих навичок, що формується у процесі тривалого професійного навчання.

Основними викликами синхронного перекладу є гострий дефіцит часу, необхідність швидкого прийняття перекладацьких рішень і високе когнітивне навантаження. Перекладач змушений працювати з мінімальною затримкою (у межах кількох секунд), що унеможливорює виправлення помилок і потребує максимальної точності та концентрації. Додатковими труднощами виступають мовна інтерференція, обмеженість контексту, а також необхідність здійснення лексико-граматичних трансформацій і мовної компресії.

Ефективність синхронного перекладу значною мірою залежить від сформованості механізму синхронізації, який забезпечує раціональний розподіл уваги між різними компонентами діяльності перекладача. Важливу роль відіграють також навички антиципації, наявність «перекладацьких заготівок» та глибоке розуміння комунікативної ситуації. У процесі навчання майбутніх перекладачів особлива увага приділяється розвитку автоматизованих мовленнєвих навичок, тренуванню психологічної стійкості та виконанню спеціальних вправ, спрямованих на роботу в умовах часових обмежень.

ЛІТЕРАТУРА

Статівка, А. О. (2024). Практичний аспект навчання синхронного перекладу. *Закарпатські філологічні студії*, 2(34), 114–117.
<https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2024.34.2.19>

Кіщенко, Ю. (2010). Головні особливості синхронного перекладу. *Наукові записки Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка. Серія: Філологічні науки*, 89(1), 70–73.
<https://ekhsuir.kspu.edu/server/api/core/bitstreams/1e2cf1e0-4012-4600-ae82-260d23945dcc/content>

LA PRATIQUE DE L'INTERPRÉTATION SIMULTANÉE : PRINCIPAUX DÉFIS

Anastasiia MARCHENKO

Université d'État d'Ukraine Mykhailo Dragomanov

L'interprétation simultanée est un type particulier d'interprétation orale qui s'effectue en même temps que la perception du discours de l'orateur et se caractérise par un haut niveau de complexité en raison de la combinaison de plusieurs processus cognitifs en temps réel. Sa spécificité réside dans l'exécution parallèle de trois actions principales : la perception du discours source, le traitement de l'information et la production de l'énoncé dans la langue cible. Une telle simultanéité des processus est rendue possible grâce à un mécanisme de coordination et d'automatisation des compétences langagières, qui se forme au cours d'une formation professionnelle prolongée.

Les principaux défis de l'interprétation simultanée sont le manque aigu de temps, la nécessité de prendre rapidement des décisions traductives et la forte charge cognitive. L'interprète est contraint de travailler avec un décalage minimal (de quelques secondes), ce qui rend impossible la correction des erreurs et exige une précision et une concentration maximales. Parmi les difficultés supplémentaires figurent l'interférence linguistique, la limitation du contexte, ainsi que la nécessité d'effectuer des transformations lexico-grammaticales et une compression linguistique.

L'efficacité de l'interprétation simultanée dépend en grande partie du développement du mécanisme de synchronisation, qui assure une répartition rationnelle de l'attention entre les différentes composantes de l'activité de l'interprète. Les compétences d'anticipation, la disponibilité de « solutions traductives préétablies » ainsi qu'une compréhension approfondie de la situation communicative jouent également un rôle important. Dans le processus de formation des futurs interprètes, une attention particulière est accordée au

développement des compétences langagières automatisées, à l'entraînement de la résistance psychologique et à la réalisation d'exercices spécifiques visant à travailler dans des conditions de contraintes temporelles.

BIBLIOGRAPHIE

- Статівка, А. О. (2024). Практичний аспект навчання синхронного перекладу. *Закарпатські філологічні студії*, 2(34), 114–117.
<https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2024.34.2.19>
- Кіщенко, Ю. (2010). Головні особливості синхронного перекладу. *Наукові записки Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка. Серія: Філологічні науки*, 89(1), 70–73.
<https://ekhsuir.kspu.edu/server/api/core/bitstreams/1e2cf1e0-4012-4600-ae82-260d23945dcc/content>

ЛЕКСИЧНІ ТА ГРАМАТИЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ У ПЕРЕКЛАДІ НАУКОВИХ І ТЕХНІЧНИХ ТЕКСТІВ: СПЕЦИФІКА ТА ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ

Єлизавета НІКОЛАЄВА

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

У роботі досліджено особливості застосування лексичних і граматичних трансформацій у процесі перекладу наукових і технічних текстів. Актуальність теми зумовлена необхідністю забезпечення точності, однозначності та адекватності передачі спеціалізованої інформації в умовах стрімкого розвитку науки і техніки, а також зростання ролі міжмовної комунікації у професійній сфері.

Об'єктом дослідження є наукові й технічні тексти як специфічний тип дискурсу, що характеризується термінологічною насиченістю, логічною структурованістю та стандартизованістю мовних засобів. Метою роботи є визначення основних видів лексичних (конкретизація, генералізація, калькування, транслітерація, описовий переклад) і граматичних трансформацій (перестановка, заміна, додавання, опущення), а також аналіз особливостей їх застосування для досягнення адекватності перекладу. У ході дослідження використано описовий, порівняльно-зіставний та функціональний методи аналізу.

Доведено, що переклад науково-технічних текстів потребує чіткого дотримання норм термінології та синтаксичних моделей мови перекладу, а також уміння гнучко застосовувати перекладацькі трансформації залежно від контексту. Результати дослідження засвідчують, що оптимальне поєднання лексичних і граматичних трансформацій сприяє збереженню змістової точності, логічності викладу та стилістичної відповідності перекладеного тексту.

ЛІТЕРАТУРА

- Карабан, В. І. (2004). *Переклад англійської наукової і технічної літератури*. Вінниця: Нова книга.
- Корунець, І. В. (2003). *Теорія і практика перекладу (аспектний переклад)*. Вінниця: Нова книга.
- Newmark, P. (1988). *A textbook of translation*. London: Prentice Hall.

LEXICAL AND GRAMMATICAL TRANSFORMATIONS IN THE TRANSLATION OF SCIENTIFIC AND TECHNICAL TEXTS: SPECIFICITY AND FEATURES OF APPLICATION

Elizaveta NIKOLAIEVA

Mykhailo Drahomanov Ukrainian State University

The paper explores the specifics of the application of lexical and grammatical transformations in the process of translating scientific and technical texts. The relevance of the topic is due to the need to ensure the accuracy, unambiguousness and adequacy of the transmission of specialized information in the conditions of the rapid development of science and technology, as well as the growing role of interlingual communication in the professional sphere.

The object of the study is scientific and technical texts as a specific type of discourse, characterized by terminological richness, logical structuring and standardization of linguistic means. The aim of the work is to determine the main types of lexical (concretization, generalization, tracing, transliteration, descriptive translation) and grammatical transformations (permutation, replacement, addition, omission), as well as to analyze the features of their

application to achieve the adequacy of the translation. The study used descriptive, comparative and functional methods of analysis.

It has been proven that the translation of scientific and technical texts requires strict adherence to the norms of terminology and syntactic models of the target language, as well as the ability to flexibly apply translation transformations depending on the context. The results of the study show that the optimal combination of lexical and grammatical transformations contributes to the preservation of semantic accuracy, logical presentation and stylistic correspondence of the translated text.

REFERENCES

- Карабан, В. І. (2004). *Переклад англійської наукової і технічної літератури*.
Вінниця: Нова книга.
- Корунець, І. В. (2003). *Теорія і практика перекладу (аспектний переклад)*.
Вінниця: Нова книга.
- Newmark, P. (1988). *A textbook of translation*. London: Prentice Hall.

24 квітня 2026 року / April 24, 2026

СЕКЦІЯ 8 / SECTION 8

(15.00 – 17.00)

**Переклад у міжкультурному контексті: дискурс, інструменти,
адаптація / Translation in a Cross-Cultural Context: Discourse, Tools,
Adaptation**

**Модератор Наталя МИРОНОВА /
Moderator Natalya MYRONOVA**

**доцент кафедри італійської і французької філології та перекладу, КНЛУ,
кандидат філологічних наук, доцент /**

**Associate Professor of the Department of Italian and French Philology
and Translation, KNLU, Candidate of Sciences (Philology), Associate Professor**

<https://surl.li/arqtaz>

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РОМАНСЬКОГО ПЕРЕКЛАДОЗНАВСТВА: ПЕРЕКЛАД І МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ

Єва ГАВРІЛЯК

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Сучасний переклад не визначається як проста заміна одного лінгвістичного коду іншим, а як акт складної міжкультурної медіації. У межах романських студій ця перспектива є істотною, оскільки вона торкається ідентичності народів, чії мови мають спільний корінь, але розходяться через свої соціокультурні еволюції.

Сучасне перекладознавство підкреслює, що переклад означає інтерпретацію тексту з урахуванням не тільки мовної структури, але й культурного та соціального контексту. У цьому контексті переклад розглядається як багато дисциплінарна діяльність, яка знаходиться на перетині лінгвістики, літератури та культурних досліджень. Він включає в себе взаємодію між різними культурами, що називається дослідниками «міжкультурним поворотом» у перекладознавстві. Для романських мов цей аспект є особливо важливим. Хоч вони і мають спільне походження, між ними існують значні культурні та прагматичні відмінності. Тому перекладач повинен вміти визначати і передавати приховані культурні значення, щоб уникнути непорозумінь у спілкуванні. Комунікативний підхід до перекладу зосереджений на тому, як текст сприймається в цільовій культурі. Йдеться не лише про переклад слів, а й про створення того ж самого ефекту для читача.

Отже, переклад має важливу роль у глобалізації, оскільки дозволяє поширювати ідеї, цінності та літературні твори. Таким чином він сприяє взаєморозумінню і створенню спільного культурного простору.

ЛІТЕРАТУРА

Au croisement des cultures, des discours et des langues. Cent ans d'études romanes a l'Université de Varsovie (1919–2019). Tome II: Linguistique et Didactique du FLE – EBOOK. (2021). Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego. <https://doi.org/10.31338/uw.9788323553021>

ÉTAT ACTUEL DE LA TRADUCTOLOGIE ROMANE : TRADUCTION ET COMMUNICATION INTERCULTURELLE

Yeva HAVRILIAK

Université d'État d'Ukraine Mykhailo Dragomanov

La traduction contemporaine ne se définit plus comme un simple passage d'un code linguistique à un autre, mais comme un acte de médiation interculturelle complexe. Dans le cadre des études romanes, cette perspective est essentielle car elle touche à l'identité même des peuples dont les langues partagent une racine commune mais divergent par leurs évolutions socioculturelles. Selon les théories de la traductologie moderne, le traducteur doit agir en tant qu'expert de la communication. Il ne traduit pas des mots, mais des contextes. Comme le souligne la recherche académique, «le texte est un système de signes qui s'inscrit dans une culture donnée». Dès lors, l'enjeu majeur réside dans la gestion de l'implicite culturel. Pour les langues romanes, la proximité structurelle peut parfois masquer des divergences pragmatiques profondes, créant ce que les spécialistes appellent des «zones d'ombre» dans la communication. L'approche communicative de la traduction met l'accent sur la fonction du texte dans la culture cible. Il s'agit de garantir que le message produit le même effet sur le lecteur français que le texte original sur le lecteur de la langue source.

Ainsi, la traduction devient un outil de dialogue entre les nations, permettant de dépasser les barrières linguistiques pour atteindre une compréhension mutuelle globale.

BIBLIOGRAPHIE

Au croisement des cultures, des discours et des langues. Cent ans d'études romanes à l'Université de Varsovie (1919–2019). Tome II: Linguistique et Didactique du FLE – EBOOK. (2021). Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego. <https://doi.org/10.31338/uw.9788323553021>

ВИКОРИСТАННЯ ЦИФРОВИХ ІНСТРУМЕНТІВ У ПІДГОТОВЦІ ПЕРЕКЛАДАЧІВ

Анастасія МОСТОВА

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

У сучасних умовах цифровізації освіти підготовка перекладачів зазнає суттєвих змін, що зумовлено активним впровадженням інноваційних технологій у навчальний процес. Використання цифрових інструментів сприяє формуванню професійних компетентностей майбутніх перекладачів, зокрема розвитку навичок роботи з текстами різних жанрів, підвищенню швидкості перекладу та якості кінцевого продукту.

Одним із ключових елементів сучасної перекладацької підготовки є застосування CAT tools (Computer-Assisted Translation tools), таких як SDL Trados Studio, MemoQ, Wordfast. Ці програми дозволяють оптимізувати процес перекладу завдяки використанню перекладацької пам'яті (translation memory), глосаріїв та автоматизованих підказок. У процесі навчання студенти опановують принципи сегментації тексту, повторного використання перекладених фрагментів та уніфікації термінології, що значно підвищує ефективність їхньої роботи.

Важливу роль також відіграють інструменти штучного інтелекту, зокрема системи машинного перекладу, такі як Google Translate або DeepL. Хоча такі сервіси не забезпечують ідеальної якості перекладу, вони є корисними для попереднього аналізу тексту та можуть використовуватися як допоміжний засіб за умови критичного редагування результату. У навчальному процесі це сприяє розвитку навичок постредагування (post-editing), що є актуальною компетенцією сучасного перекладача.

Окрім цього, значне місце посідають онлайн-словники та корпуси текстів (наприклад, Linguee, Reverso Context), які забезпечують доступ до актуальної лексики, прикладів уживання слів у контексті та сприяють глибшому розумінню мовних особливостей. Використання таких ресурсів допомагає студентам формувати навички самостійного пошуку інформації та критичного аналізу джерел.

ЛІТЕРАТУРА

Офіційний сайт DeepL. <https://www.deepl.com>

Офіційний сайт MemoQ. <https://www.memoq.com>

Kenny, D. (2022). *Machine translation for everyone*. Language Science Press.

Рум, А. (2014). *Exploring translation theories*. Routledge.

L'UTILISATION DES OUTILS NUMÉRIQUES DANS LA FORMATION DES TRADUCTEURS

Anastasiia MOSTOVA

Université nationale ukrainienne Mykhailo Dragomanov

Dans le contexte actuel de la numérisation de l'éducation, la formation des traducteurs subit des transformations significatives liées à l'intégration active des technologies innovantes dans le processus d'apprentissage. L'utilisation des outils numériques contribue au développement des compétences professionnelles des futurs traducteurs, notamment à l'amélioration des aptitudes à travailler avec des textes de différents genres, à l'augmentation de la vitesse de traduction ainsi qu'à la qualité du produit final.

L'un des éléments clés de la formation moderne des traducteurs est l'utilisation des outils de TAO (traduction assistée par ordinateur), tels que SDL Trados Studio, MemoQ, Wordfast. Ces logiciels permettent d'optimiser le processus de traduction grâce à l'emploi de mémoires de traduction, de glossaires et de suggestions automatisées. Au cours de leur formation, les étudiants maîtrisent les principes de segmentation du texte, de réutilisation des segments traduits et d'unification de la terminologie, ce qui améliore considérablement l'efficacité de leur travail.

Les outils d'intelligence artificielle jouent également un rôle important, en particulier les systèmes de traduction automatique tels que Google Translate ou DeepL. Bien que ces services ne garantissent pas une qualité parfaite, ils sont utiles pour l'analyse préliminaire des textes et peuvent être utilisés comme outil complémentaire à condition d'un post-édition critique. Dans le cadre de l'apprentissage, cela favorise le développement des compétences en post-édition, qui constituent une compétence essentielle du traducteur moderne.

En outre, les dictionnaires en ligne et les corpus de textes (par exemple Linguee, Reverso Context) occupent une place importante, car ils donnent accès

à un lexique actuel ainsi qu'à des exemples d'usage en contexte, favorisant une meilleure compréhension des particularités linguistiques. L'utilisation de ces ressources permet aux étudiants de développer leur autonomie ainsi que leurs capacités d'analyse critique des sources.

BIBLIOGRAPHIE

Офіційний сайт DeepL. <https://www.deepl.com>

Офіційний сайт MemoQ. <https://www.memoq.com>

Kenny, D. (2022). *Machine translation for everyone*. Language Science Press.

Рум, А. (2014). *Exploring translation theories*. Routledge.

ПЕРЕКЛАДАЦЬКІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ЯК ЗАСІБ ВІДТВОРЕННЯ МЕДІАТЕКСТУ

Дар'я ПЕТРИЧЕНКО

Волинський національний університет імені Лесі Українки

У дослідженні розглянуто перекладацькі трансформації як один із ключових механізмів адекватного відтворення медіатексту в міжмовній та міжкультурній комунікації. Актуальність теми зумовлена тим, що медіатекст поєднує інформативну, впливову та інтерпретаційну функції, а відтак потребує від перекладача не лише формальної передачі змісту, а й збереження прагматичного потенціалу, жанрово-стильових характеристик і комунікативного ефекту оригіналу. Особливу увагу зосереджено на лексичних, граматичних і стилістичних трансформаціях, зокрема конкретизації, генералізації, модуляції, перестановці, додаванні, вилученні, компенсації та антонімічному перекладі. Застосування таких трансформацій уможливорює адаптацію медіатексту до норм мови перекладу, культурного контексту цільової аудиторії та специфіки медійного дискурсу. Установлено, що в процесі перекладу новинних повідомлень, заголовків, аналітичних і публіцистичних матеріалів перекладацькі трансформації забезпечують досягнення функціональної еквівалентності, сприяють точнішому відтворенню смислових акцентів і допомагають зберегти впливовий ресурс тексту. Отже, перекладацькі трансформації постають необхідним інструментом відтворення

медіатексту, що забезпечує його змістову, стилістичну та прагматичну адекватність.

ЛІТЕРАТУРА

- Банніков, Д. О. (2020, 28–29 квітня). Лексичні особливості перекладу заголовків. У Т. І. Домброван (ред.), *Міжкультурна комунікація в науковому і освітньому просторі: Матеріали I-ої Міжнародної науково-практичної конференції* (с. 220–223). Одеський національний політехнічний університет.
- Головенко, К. В. (2024). Лінгвістичні особливості українських заголовків інформаційно-новинних текстів та способи їх перекладу англійською мовою. *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*, (209), 93–99.
- Карпенко, Н., & Полюк, І. (2019). Лексико-стилістичні трансформації та їх особливості при перекладі текстів офіційно-ділового стилю (двосторонні угоди між Францією та Україною). *Молодий вчений*, (10), 155–160. <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2019-10-74-37>
- Чубай, В. І. (2025, 7–8 листопада). *Лексико-стилістичні особливості перекладу екологічного дискурсу* [Тези доповіді]. Науково-практична конференція, Полтава, Україна.
- Чурсінова, О. (2019). Граматичні трансформації в текстах французької газетної преси. *Теоретичні й прикладні проблеми сучасної філології*, (8, частина II), 33–39.
- O'keeffe, A. (2006). *Investigating media discourse*. Routledge.

LES TRANSFORMATIONS TRADUCTOLOGIQUES COMME MOYEN DE RESTITUTION DU TEXTE MÉDIATIQUE

Daria PETRYCHENKO

Lessia Oukraïнка Université nationale de Volyn

La présente étude examine les transformations traductologiques en tant que l'un des mécanismes clés pour une restitution adéquate du texte médiatique dans la communication interlinguale et interculturelle. L'actualité de ce sujet s'explique par le fait que le texte médiatique combine les fonctions informatives, persuasive et interprétative. Par conséquent, il exige du traducteur non seulement une transmission formelle du contenu, mais aussi la préservation du

potentiel pragmatique, des caractéristiques génériques et stylistiques, ainsi que de l'effet communicatif de l'original. Une attention particulière est accordée aux transformations lexicales, grammaticales et stylistiques, notamment la concrétisation, la généralisation, la modulation, la transposition, l'amplification, l'omission, la compensation et la traduction antonymique. L'application de telles transformations permet d'adapter le texte médiatique aux normes de la langue cible, au contexte culturel du public visé et aux spécificités du discours médiatique. Il a été établi que, lors de la traduction des messages d'information, des titres, des articles analytiques et journalistiques, les transformations traductologiques permettent d'atteindre une équivalence fonctionnelle, favorisent une restitution plus précise des accents sémantiques et contribuent à préserver la force d'impact du texte. Ainsi, les transformations traductologiques s'avèrent être un outil indispensable à la reproduction du texte médiatique, garantissant son adéquation sémantique, stylistique et pragmatique.

BIBLIOGRAPHIE

- Bannikov, D. O. (2020, 28–29 avril). *Leksychni osoblyvosti perekladu zaholovkiv* [Les particularités lexicales de la traduction des titres]. Dans T. I. Dombrovan (dir.), *La communication interculturelle dans l'espace scientifique et éducatif : Actes de la Ire Conférence scientifique et pratique internationale* (pp. 220–223). Université nationale polytechnique d'Odessa.
- Chubai, V. I. (2025, 7–8 novembre). *Leksyko-stylistychni osoblyvosti perekladu ekolohichnoho dyskursu* [Les particularités lexico-stylistiques de la traduction du discours écologique] [Résumé de communication]. Conférence scientifique et pratique, Poltava, Ukraine.
- Holovenko, K. V. (2024). *Linhvistychni osoblyvosti ukrainskykh zaholovkiv informatsiino-novynnykh tekstiv ta sposoby yikh perekladu anhliiskoiu movoiu* [Les particularités linguistiques des titres ukrainiens des textes d'information et de presse et les méthodes de leur traduction en anglais]. *Naukovi zapysky. Serii: Filolohichni nauky*, (209), 93–99. <https://doi.org/10.32782/2522-4077-2024-209-14>
- Karpenko, N., & Poliuk, I. (2019). *Leksyko-stylistychni transformatsii ta yikh osoblyvosti pry perekladi tekstiv ofitsiino-dilovoho styliu (dvostoronni uhody mizh Frantsiieiu ta Ukrainoiu)* [Les transformations lexico-stylistiques et leurs particularités lors de la traduction de textes de style officiel (accords

bilatéraux entre la France et l'Ukraine)]. *Molodyi vchenyi*, (10), 155–160.
<https://doi.org/10.32839/2304-5809/2019-10-74-37>

O’Keeffe, A. (2006). *Investigating media discourse* [L’investigation du discours médiatique]. Routledge.

Tchoursinova, H. (2019). *Hramatychni transformatsii v tekstakh frantsuzkoi hazetnoi presy* [Les transformations grammaticales dans les textes de la presse périodique française]. *Teoretychni i prykladni problemy suchasnoi filolohii*, (8, partie II), 33–39.

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ МИСТЕЦЬКИХ КОДІВ У ХУДОЖНЬОМУ ТВОРІ

Анастасія ПЕТРУЧИК

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Мистецький код у художньому тексті виступає як складна знакова структура, що об’єднує візуальні, музичні та архітектурні образи в єдине семіотичне ціле. Завдяки цьому текст набуває багатошаровості сенсів, використовуючи екфразис, міжмистецькі алюзії та символіку. Така інтеграція перетворює літературний твір на простір для взаємодії різноманітних культурних парадигм і видів мистецтва. Одночасно мистецький код слугує інструментом ідентифікації певної епохи чи стилю, створюючи основу для діалогу автора з читачем на рівні глибоких естетичних смислів.

Переклад подібних кодів вимагає точного інтерпретування прихованих значень та їхнього адекватного передавання засобами іншої мови. При цьому варто враховувати когнітивний досвід нової аудиторії. Перекладач стає своєрідним посередником, який має знайти баланс між збереженням автентичної культурної форми тексту та створенням функціональних еквівалентів, зрозумілих для іншомовного читача. Вибір між стратегіями форенізації та доместикації визначає ступінь передачі естетичного впливу оригіналу, а також впливає на збереження цілісності авторської концепції у процесі мовного перекладу.

ЛІТЕРАТУРА

- Герчанівська, П. Е. (2011). Мистецький код і подвійне кодування у символіці культури. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*, (4), 3–7.
- Северінова, О. Б. (n.d.). Діалогізм культурних кодів у структурі мистецького твору. *Новий Акрополь: філософія, психологія, культура. Тези доповідей*.
- НАН України, Український мовно-інформаційний фонд. (n.d.). Екфразис. *Словник української мови у 20 т.*
<https://goroh.pp.ua/Словозміна/екфразис>
- Що таке екфрастичне мистецтво? (n.d.). *ПОЛЕ: онлайн-журнал про культуру та мистецтво.* <https://pole.liberty.cx.ua/maysternist/shho-take-ekfrastichne-mistectvo.html>
- Кравченко, М. П. (2023). Особливості перекладу термінології та лексики у сфері мистецтва. *Актуальні питання гуманітарних наук*, 64(2), 257–262.
- Коваль, Р. А. (n.d.). Музичний код як засіб інтермедіальної організації художнього тексту. У *Порівняльне літературознавство: теорія і практика* (матеріали всеукраїнської інтернет-конференції). Дрогобич: ДДПУ ім. І. Франка.

PARTICULARITÉS DE LA TRADUCTION DES CODES ARTISTIQUES DANS L'ŒUVRE LITTÉRAIRE

Anastasiia PETROUTCHYK

Lessia Oukraïnka Université nationale de Volyn

Le code artistique dans le texte littéraire se présente comme une structure sémiotique complexe qui réunit des images visuelles, musicales et architecturales en un tout cohérent. Grâce à cela, le texte acquiert une pluralité de niveaux de sens, en recourant à l'ekphrasis, aux allusions interartistiques et au symbolisme. Une telle intégration transforme l'œuvre littéraire en un espace d'interaction entre divers paradigmes culturels et différentes formes d'art. En même temps, le code artistique sert d'instrument d'identification d'une époque ou d'un style donné, créant ainsi la base d'un dialogue entre l'auteur et le lecteur au niveau de significations esthétiques profondes.

La traduction de tels codes exige une interprétation précise des sens implicites ainsi que leur transmission adéquate au moyen d'une autre langue. Il

convient en outre de prendre en compte l'expérience cognitive du nouveau public. Le traducteur devient une sorte de médiateur chargé de trouver un équilibre entre la préservation de la forme culturelle authentique du texte et la création d'équivalents fonctionnels compréhensibles pour le lecteur d'une autre langue. Le choix entre les stratégies de foreignisation et de domestication détermine le degré de transmission de l'effet esthétique de l'original et influence également sur la préservation de l'intégrité de la conception de l'auteur dans le processus de traduction.

BIBLIOGRAPHIE

- Herchanivska, P. E. (2011). Mystetskyi kod i podviine koduvannia u symvolitsi kultury. *Visnyk Natsionalnoi akademii kerivnykh kadrov kultury i mystetstv*, (4), 3–7.
- Sievierinova, O. B. (n.d.). Dialohizm kulturnykh kodiv u strukturi mystetskoho tvor. *Novyi Akropol: filosofii, psykhologii, kultura. Tezy dopovidei*.
- NAN Ukrainy, Ukrainskyi movno-informatsiinyi fond. (n.d.). Ekfrazys. *Slovnnyk ukrainskoi movy u 20 t*. <https://goroh.pp.ua/Словозміна/екфразис>
- Shcho take ekfrastychno mystetstvo? (n.d.). *POLE: onlain-zhurnal pro kulturu ta mystetstvo*. <https://pole.liberty.cx.ua/maysternist/shho-take-ekfrastichne-mistectvo.html>
- Kravchenko, M. P. (2023). Osoblyvosti perekladu terminolohii ta leksyky u sferi mystetstva. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk*, 64(2), 257–262. https://www.aphn-journal.in.ua/archive/64_2023/part_2/40.pdf
- Koval, R. A. (n.d.). Muzychnyi kod yak zasib intermedialnoi orhanizatsii khudozhnogo tekstu. U *Porivnialne literaturoznavstvo: teoriia i praktyka* (materialy vseukrainskoi internet-konferentsii). Drohobych: DDPU im. I. Franka.

СТРАТЕГІЇ ПЕРЕКЛАДАЦЬКОГО ВІДТВОРЕННЯ МУЛЬТИКУЛЬТУРНИХ МАРКЕРІВ СУЧАСНОГО ІТАЛІЙСЬКОГО ХУДОЖНЬОГО ДИСКУРСУ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРУ ФАБІО ГЕДИ “NEL MARE CI SONO I COCCODRILLI”)

Ярослава ПОДОЛИННА

Київський національний лінгвістичний університет

Мультикультурність є важливою рисою сучасного художнього дискурсу, зокрема в італійській літературі, яка розвивається під впливом міграційних процесів і взаємодії різних культур. У художніх текстах це проявляється через використання кількох мов, змішування мовних елементів, наявність культурно маркованої лексики та особливості нарації, що передають досвід життя між різними культурами.

Такі тексти поєднують різні культурні й мовні коди, відображаючи ідентичність персонажів і їхній досвід адаптації в новому середовищі. Мультикультурні елементи відіграють важливу роль у створенні змісту твору та його культурного контексту.

Таким чином, переклад виступає як спосіб передачі не лише змісту, а й культурної специфіки тексту. Особливо труднощі виникають під час відтворення мультикультурних маркерів, оскільки вони не завжди мають прямі відповідники і потребують різних перекладацьких підходів. Від вибору перекладацької стратегії залежить, наскільки повно буде збережено культурний зміст твору та його сприйняття читачем іншої мовної спільноти.

ЛІТЕРАТУРА

- Orton, M., & Parati, G. (2007). *Multicultural literature in contemporary Italy*. Fairleigh Dickinson University Press.
- Куліш, В. С., & Гарах, О. М. (2020). Труднощі перекладу культурно маркованої лексики. *Молодий вчений*, (12), 88–91.
- Гольтер, І. М. (2019). Мультикультуралізм у літературі: сучасний погляд на проблему. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*, 30(2-2), 76–80.

**STRATEGIE TRADUTTIVE PER LA RIPRODUZIONE DEI RIFERIMENTI
MULTICULTURALI DEL DISCORSO LETTERARIO ITALIANO
CONTEMPORANEO (SULLA BASE DELL'OPERA DI FABIO GEDA
"NEL MARE CI SONO I COCCODRILLI")**

Yaroslava PODOLYNNA

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

Il multiculturalismo è una caratteristica fondamentale del discorso letterario contemporaneo, in particolare nella letteratura italiana, che si evolve sotto l'influenza dei processi migratori e dell'interazione tra culture diverse. Nei testi artistici ciò si manifesta attraverso l'uso di più lingue, la combinazione di elementi linguistici, la presenza di un lessico culturalmente marcato e le peculiarità della narrazione, che trasmettono l'esperienza di vita tra culture diverse.

Tali testi combinano diversi codici culturali e linguistici, riflettendo l'identità dei personaggi e la loro esperienza di adattamento al nuovo ambiente. Gli elementi multiculturali svolgono un ruolo importante nella creazione del contenuto dell'opera e del suo contesto culturale.

Così la traduzione serve a trasmettere non solo il contenuto, ma anche le specificità culturali del testo. Soprattutto difficoltà emergono durante la riproduzione dei riferimenti multiculturali, poiché essi non hanno sempre corrispondenti diretti e richiedono approcci traduttivi diversi. Dalla scelta della strategia traduttiva dipende quanto pienamente sarà mantenuto il contenuto culturale dell'opera e la sua percezione da parte del lettore di un'altra comunità linguistica.

BIBLIOGRAFIA

Orton, M., & Parati, G. (2007). *Multicultural literature in contemporary Italy*. Fairleigh Dickinson University Press.

Куліш, В. С., & Гарах, О. М. (2020). Труднощі перекладу культурно маркованої лексики. *Молодий вчений*, (12), 88–91.

Гольтер, І. М. (2019). Мультикультуралізм у літературі: сучасний погляд на проблему. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*, 30(2-2), 76–80.

СТАНДАРТИЗАЦІЯ МОВИ ТА ПЕРЕКЛАДУ В ДОКУМЕНТАХ МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Карина ПРИХОДЬКО

*Навчально-науковий інститут філології
Київський національний університет імені Тараса Шевченка*

Стандартизація мови та перекладу в документах міжнародних організацій відіграє дуже важливу роль у забезпеченні точності, однозначності та ефективності міжмовної комунікації. У діяльності таких організацій, як Європейський Союз, ООН чи Рада Європи, тексти створюються в умовах багатомовності, що, відповідно, висуває високі вимоги до їхньої мовної уніфікації. Саме тому стандартизацію можна розглядати не тільки як технічний аспект, але і як один із ключових принципів перекладацької діяльності.

Особливість перекладу документів міжнародних організацій полягає в необхідності чіткого дотримання термінологічної послідовності, жанрових і стилістичних норм, а також офіційних вимог конкретної інституції. У цьому процесі перекладач виступає не просто як інтерпретатор тексту, а як посередник стандартизованого дискурсу, що передбачає зменшення варіативності та уникнення суб'єктивності. Важливу роль у цьому відіграють термінологічні бази, глосарії та системи автоматизованого перекладу (CAT-tools), які допомагають забезпечити єдність оформлення текстів.

Водночас стандартизація не є простим процесом, оскільки вона пов'язана з певними труднощами, зокрема міжмовними відмінностями, різними правовими системами та культурними особливостями. У таких умовах перекладач повинен знаходити баланс між точністю перекладу та його функціональною відповідністю, дотримуючись норм мови перекладу. Важливо також зберігати нейтральність викладу, логічність і уникати стилістично забарвлених елементів.

Отже, для успішної реалізації стандартизації перекладач повинен мати ґрунтовні професійні знання, вміти працювати зі спеціалізованими інструментами та добре орієнтуватися в інституційному контексті.

ЛІТЕРАТУРА

- Translation services – Requirements for translation services*. Geneva: International Organization for Standardization.
- Fédération Internationale des Traducteurs (FIT). (2021). *ISO 17100 – FAQs for freelance translators*.
- European Commission. *Interinstitutional Style Guide*. Luxembourg: Publications Office of the European Union.
- Steinberger, R., Eisele, A., Klocek, S., Pilos, S. & Schlüter, P. (2013). *DGT-TM: A freely available translation memory in 22 languages*.
- Ben Henda, M., Hudrisier, H. (2024). *Normalisation de terminologies multilingues pour les TICE : techniques et enjeux*.
- Suchowolec, K. (2014). *Are Style Guides Controlled Languages?*
- Pym, A. (2010). *Exploring Translation Theories*. London: Routledge
- Gambier, Y., van Doorslaer, L. (eds.) (2010). *Handbook of Translation Studies*. Amsterdam: John Benjamins.

NORMALISATION DE LA LANGUE ET DE LA TRADUCTION DANS LES DOCUMENTS DES ORGANISATIONS INTERNATIONALES

Karyna PRYKHODKO

*Institut éducatif et scientifique de philologie
Université nationale Taras Chevtchenko de Kyiv*

La normalisation linguistique et la traduction dans les documents des organisations internationales jouent un rôle essentiel pour garantir la précision, l'univocité et l'efficacité de la communication intralinguistique. Dans le cadre des activités d'organisations telles que l'Union européenne, l'ONU ou le Conseil de l'Europe, les textes sont rédigés dans un contexte multilingue, ce qui impose par conséquent des exigences élevées en matière d'uniformisation linguistique. C'est précisément pour cette raison que la normalisation peut être considérée non seulement comme un aspect technique, mais aussi comme l'un des principes clés de l'activité de traduction.

La particularité de la traduction des documents des organisations internationales réside dans la nécessité de respecter scrupuleusement la cohérence terminologique, les normes de genre et de style, ainsi que les exigences officielles de l'institution concernée. Dans ce processus, le traducteur

n'agit pas simplement en tant qu'interprète du texte, mais en tant qu'intermédiaire d'un discours standardisé, ce qui implique de réduire la variabilité et d'éviter toute subjectivité. Les bases terminologiques, les glossaires et les outils de traduction assistée par ordinateur (TAO – un outil de traduction assistée par ordinateur) jouent un rôle important à cet égard, car ils contribuent à garantir l'uniformité de la présentation des textes.

Dans le même temps, la normalisation n'est pas un processus simple, car elle est liée à certaines difficultés, notamment les différences intralinguistiques, les divers systèmes juridiques et les particularités culturelles. Dans ces conditions, le traducteur doit trouver un équilibre entre la précision de la traduction et son adéquation fonctionnelle, tout en respectant les normes de la langue cible. Il est également important de préserver la neutralité du texte, sa cohérence et d'éviter les éléments stylistiques. Ainsi, pour mener à bien la normalisation, le traducteur doit posséder de solides connaissances professionnelles, savoir utiliser des outils spécialisés et bien s'y retrouver dans le contexte institutionnel.

BIBLIOGRAPHIE

- Translation services – Requirements for translation services*. Geneva: International Organization for Standardization.
- Fédération Internationale des Traducteurs (FIT). (2021). *ISO 17100 – FAQs for freelance translators*.
- European Commission. *Interinstitutional Style Guide*. Luxembourg: Publications Office of the European Union.
- Steinberger, R., Eisele, A., Klocek, S., Pilos, S. & Schlüter, P. (2013). *DGT-TM: A freely available translation memory in 22 languages*.
- Ben Henda, M., Hudrisier, H. (2024). *Normalisation de terminologies multilingues pour les TICE : techniques et enjeux*.
- Suchowolec, K. (2014). *Are Style Guides Controlled Languages?*
- Pym, A. (2010). *Exploring Translation Theories*. London: Routledge
- Gambier, Y., van Doorslaer, L. (eds.) (2010). *Handbook of Translation Studies*. Amsterdam: John Benjamins.

ФРАНЦУЗЬКІ УРБАНОНІМИ В УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕКЛАДАХ

Ярослав РИБАК

Київський національний лінгвістичний університет

Французькі урбаноніми становлять важливу групу власних назв, що потребують особливої уваги під час перекладу. Їх передавання пов'язане не лише з мовними нормами, а й із культурно-історичними особливостями, адже такі назви часто відображають історію, видатних осіб або подій.

Основним принципом перекладу урбанонімів є поєднання транслітерації та часткового перекладу. Загальна назва об'єкта (наприклад, rue, avenue, boulevard, place) зазвичай перекладається українською мовою як «вулиця», «проспект», «бульвар», «площа». Важливу роль відіграє також традиція. Деякі урбаноніми мають усталені відповідники в українській мові, які можуть відрізнитися від прямої транслітерації чи перекладу.

Складність перекладу зумовлена також наявністю артиклів і прийменників у назвах, які можуть опускатися або передаватися залежно від контексту. Крім того, необхідно враховувати фонетичні особливості, щоб уникнути спотворення звучання назв.

ЛІТЕРАТУРА

Український правопис. (2019) Київ: Наукова думка.

Пономарів О. Д. (2000) *Стилістика сучасної української мови*. Київ.

Караванський С. (2010) *Практичний словник синонімів української мови*. Київ.

Кочерган М. П. (2010) *Вступ до мовознавства*. Київ.

Інститут української мови НАН України. (n.d.). *Рекомендації щодо передавання іноземних власних назв*.

LES URBANONYMES FRANÇAIS DANS LES TRADUCTIONS UKRAINIENNES

Yaroslav RYBAK

Université nationale linguistique de Kyiv

Les urbanonymes français constituent un groupe de noms propres qui requièrent une attention particulière lors de la traduction. Leur transmission est liée non seulement aux normes linguistiques, mais aussi à des particularités culturelles et historiques, car ces noms reflètent souvent l'histoire, des personnalités ou des événements marquants.

Le principe principal de la traduction des urbanonymes repose sur une combinaison de translittération et de traduction partielle. Le nom générique d'un lieu (par exemple, rue, avenue, boulevard, place) est généralement traduit en ukrainien par «вулиця», «проспект», «бульвар», «площа». La tradition joue également un rôle important. Certains urbanonymes ont des équivalents établis en ukrainien, qui peuvent différer d'une translittération ou d'une traduction littérale.

La complexité de la traduction tient aussi à la présence d'articles et de prépositions dans les noms, qui peuvent être omis ou conservés selon le contexte. De plus, il est nécessaire de tenir compte des caractéristiques phonétiques afin d'éviter toute déformation de la prononciation des noms.

BIBLIOGRAPHIE

Український правопис. (2019) Київ: Наукова думка.

Пономарів О. Д. (2000) *Стилістика сучасної української мови*. Київ.

Караванський С. (2010) *Практичний словник синонімів української мови*. Київ.

Кочерган М. П. (2010) *Вступ до мовознавства*. Київ.

Інститут української мови НАН України. (n.d.). *Рекомендації щодо передавання іношомовних власних назв*.

АДАПТАЦІЯ ГУМОРУ ТА САТИРИ В ІТАЛІЙСЬКИХ ФІЛЬМАХ І ЛІТЕРАТУРІ: ПЕРЕКЛАДАЦЬКІ СТРАТЕГІЇ

Ксенія СКРИННИК

Київський національний лінгвістичний університет

Гумор та сатира в Італії є багатограним явищем, яке глибоко інтегроване в соціальний та історичний контекст країни. Переклад гумору та сатири є одним із найскладніших завдань у галузі лінгвістики та міжкультурної комунікації, оскільки ці категорії глибоко вкорінені в національний менталітет, історичний контекст та мовну гру. В італійському контексті, де художня виразність традиційно поєднується з регіональними діалектами та специфічною невербальною комунікацією, проблема перекладацької адаптації набуває особливої гостроти.

Італійський гумор нерозривно пов'язаний із концепцією *campanilismo* – глибокою прив'язаністю до рідного міста чи регіону, що часто супроводжується іронічним ставленням до сусідів. Це створює величезні труднощі для перекладу, оскільки гумор часто базується на знанні специфічних місцевих реалій, діалектів та історичних контекстів. Наприклад, різниця між римським сарказмом, неаполітанською експресивністю та тосканською грою слів є фундаментальною для італійського глядача, але майже невидимою для іноземця.

ЛІТЕРАТУРА

Rollo, Alessandra (2017). *Linguistic and ideological-cultural aspects in the translation of humour. A case study of the comic series, Agrippine*. In: Martínez Sierra, Juan José & Patrick Zabalbeascoa Terran (eds.) 2017. *The Translation of Humour / La traducción del humor*. MonTI 9trans, pp. 1-37.

Hagon, James (2014). *The concept of Campanilismo*. Repubblica Italiana. Word Press.

ADATTAMENTO DELL'UMORISMO E DELLA SATIRA NEI FILM E NELLA LETTERATURA ITALIANA: STRATEGIE DI TRADUZIONE

Kseniia SKRYNNYK

Università Linguistica Nazionale di Kyiv

L'umorismo e la satira in Italia rappresentano un fenomeno poliedrico, profondamente integrato nel contesto sociale e storico del Paese. La traduzione dell'umorismo e della satira costituisce una delle sfide più complesse nel campo della linguistica e della comunicazione interculturale, poiché queste categorie sono radicate nel DNA del patrimonio nazionale, nel contesto storico e nei giochi di parole. Nel panorama italiano, dove l'espressività artistica si fonde tradizionalmente con i dialetti regionali e con una specifica comunicazione non verbale, il problema dell'adattamento traduttivo diventa particolarmente acuto.

L'umorismo italiano è indissolubilmente legato al concetto di campanilismo – il profondo attaccamento alla propria città o regione, spesso accompagnato da un atteggiamento ironico verso i vicini. Ciò crea enormi difficoltà di traduzione, poiché la comicità si basa sovente sulla conoscenza di specifiche realtà locali, dialetti e contesti storici. Ad esempio, la differenza tra il sarcasmo romano, l'espressività napoletana e i giochi di parole toscani è fondamentale per lo spettatore italiano, ma risulta quasi invisibile per uno straniero.

BIBLIOGRAFIA

- Rollo, Alessandra (2017). Linguistic and ideological-cultural aspects in the translation of humour. A case study of the comic series, Agrippine. In: Martínez Sierra, Juan José & Patrick Zabalbeascoa Terran (eds.) 2017. The Translation of Humour / La traducción del humor. MonTI 9trans, pp. 1-37.
- Hagon, James (2014). The concept of Campanilismo. Repubblica Italiana. Word Press.

ПЕРЕКЛАД ЛЕКСИКИ ІТАЛІЙСЬКОЇ МОДНОЇ ІНДУСТРІЇ: ВИКЛИКИ ТА СТРАТЕГІЇ

Ярослава СТЕЦЕНКО

Київський національний лінгвістичний університет

Мова моди є особливим різновидом професійної комунікації, у якій поєднуються естетика, комерція та культурна символіка. Італійська модна індустрія, як одна з провідних у світі, формує не лише тенденції одягу, а й специфічний лексичний пласт, що активно поширюється в міжнародному дискурсі. Проблема перекладу модної лексики полягає у її багатошаровості: вона поєднує терміни вузькопрофесійного характеру, маркетингові неологізми та емоційно забарвлені одиниці. Наприклад, слово *artigianale* може мати перекладатися як «ремісничий», «ручної роботи» або навіть «ексклюзивний», залежно від контексту та комунікативної мети. Водночас такі поняття, як *Made in Italy*, виходять за межі буквального перекладу і функціонують як культурний бренд, що асоціюється з якістю, традицією та престижем.

Складність перекладу посилюється також під впливом глобалізації: з італійською термінологією часто взаємодіють англіцизми (*fashion week, trend, outfit*), створюючи гібридний мовний простір. У цьому контексті перекладач постає не лише як мовний посередник, а як інтерпретатор культурних кодів, який обирає між стратегіями калькування, адаптації або пояснювального перекладу.

Отже, переклад лексики італійської модної індустрії є складним і багатовимірним процесом, який вимагає врахування мовних, культурних і прагматичних чинників.

ЛІТЕРАТУРА

- Berruto, G., & Cerruti, M. (2017). *La linguistica: Un corso introduttivo*. UTET.
- Calefato, P. (2002). *La moda e il corpo*. Laterza.
- Eco, U. (2003). *Dire quasi la stessa cosa: Esperienze di traduzione*. Bompiani.
- Steele, V. (Ed.). (n.d.). *Fashion theory: The journal of dress, body & culture*. Routledge.
- Treccani. (n.d.). *Vocabolario della lingua italiana*. <https://www.treccani.it/>

TRADUZIONE DEL LESSICO DELL'INDUSTRIA DELLA MODA ITALIANA: SFIDE E STRATEGIE

Yaroslava STETSENKO

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

Il linguaggio della moda rappresenta una varietà particolare della comunicazione professionale, in cui si intrecciano estetica, commercio e simbolismo culturale. L'industria della moda italiana, una delle più influenti a livello mondiale, non solo definisce le tendenze dell'abbigliamento, ma genera anche uno specifico strato lessicale che si diffonde attivamente nel discorso internazionale. La difficoltà della traduzione del lessico della moda risiede nella sua natura stratificata: esso comprende termini altamente specialistici, neologismi di marketing e unità con forte carica espressiva. Ad esempio, il termine artigianale può essere tradotto come "artigianale", "fatto a mano" oppure, in alcuni contesti, come "esclusivo", a seconda del contesto e dell'intento comunicativo. Allo stesso tempo, espressioni come Made in Italy superano i limiti della traduzione letterale e funzionano come un vero e proprio marchio culturale, associato a qualità, tradizione e prestigio.

La complessità della traduzione è ulteriormente accentuata dall'influenza della globalizzazione: la terminologia italiana interagisce frequentemente con anglicismi (fashion week, trend, outfit), dando origine a uno spazio linguistico ibrido. In questo contesto, il traduttore non è soltanto un mediatore linguistico, ma anche un interprete di codici culturali, chiamato a scegliere tra strategie quali il calco, l'adattamento o la traduzione esplicativa.

Pertanto, la traduzione del lessico dell'industria della moda italiana si configura come un processo complesso e multidimensionale, che richiede la considerazione di fattori linguistici, culturali e pragmatici.

BIBLIOGRAFIA

- Berruto, G., & Cerruti, M. (2017). *La linguistica: Un corso introduttivo*. UTET.
- Calefato, P. (2002). *La moda e il corpo*. Laterza.
- Eco, U. (2003). *Dire quasi la stessa cosa: Esperienze di traduzione*. Bompiani.
- Steele, V. (Ed.). (n.d.). *Fashion theory: The journal of dress, body & culture*. Routledge.
- Treccani. (n.d.). *Vocabolario della lingua italiana*. <https://www.treccani.it/>

ПРОБЛЕМИ ПЕРЕКЛАДУ ІТАЛІЙСЬКИХ ІДИОМ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ

Дмитро ФАРЕНЮК

Київський Національний лінгвістичний університет

Ідіоми як різновид фразеологічних одиниць становлять одну з найскладніших проблем сучасного перекладознавства, оскільки їхня семантика характеризується цілісністю, ідіоматичністю та невивідністю зі значень окремих компонентів. Додаткову складність зумовлює їхня глибока закоріненість у національно-культурному контексті, що актуалізує питання еквівалентності при перекладі.

Особливого значення набуває проблема відтворення італійських ідіоматичних одиниць українською мовою, яка пов'язана з асиметрією мовних картин світу, розбіжностями у концептуалізації дійсності та специфікою мислення носіїв обох мов. У цьому контексті постає питання вибору серед різних перекладацьких стратегій, зокрема функціонального відповідника, описового перекладу, калькування та різних видів перекладацьких трансформацій.

Окремої уваги потребують явища повної, часткової та нульової еквівалентності, а також проблематика відтворення конотативного, стилістичного й прагматичного потенціалу ідіоми. Важливим аспектом є залежність перекладацьких рішень від дискурсивних параметрів, зокрема жанрової належності тексту, комунікативної ситуації та інтенції автора.

ЛІТЕРАТУРА

- Koesters Gensini, S. E., & Berardini, A. (2020). Si dice in molti modi. Fraseologia e traduzioni nel Visconte dimezzato di Italo Calvino. Посилання: https://books.google.it/books?id=5zoQEAAAQBAJ&pg=PA689&hl=it&source=gbs_selected_pages&cad=1#v=onepage&q&f=false
- Sorge, P. (2001). Dizionario dei modi di dire della lingua italiana: origine e significato delle frasi idiomatiche e delle forme proverbiali rare e comuni. Посилання: <https://archive.org/details/dizionariodeimod0000paol>
- Bianco, F. (2000). Sulle espressioni idiomatiche (nella lingua italiana). Посилання: <https://www.francescobianco.net/linguistica/idioms.pdf>

PROBLEMI RIGUARDANTI LA TRADUZIONE DEGLI IDIOMI ITALIANI IN LINGUA UCRAINA

Dmytro FARENIUK

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

Le espressioni idiomatiche, in quanto varietà di unità fraseologiche, rappresentano una delle sfide più complesse della moderna traduttologia, poiché la loro semantica è caratterizzata da integrità, idiomaticità e impossibilità di ricavarne il significato dai singoli componenti. Un'ulteriore complessità è determinata dal loro profondo radicamento nel contesto nazionale e culturale, il che rende attuale la questione dell'equivalenza nella traduzione.

Assume particolare importanza il problema della riproduzione delle unità idiomatiche italiane in lingua ucraina, legato all'asimmetria delle visioni linguistiche del mondo, alle divergenze nella concettualizzazione della realtà e alle specificità del pensiero dei parlanti di entrambe le lingue. In questo contesto si pone la questione della scelta tra diverse strategie di traduzione, in particolare l'equivalente funzionale, la traduzione descrittiva, il calco e i vari tipi di trasformazioni traduttive.

Meritano un'attenzione particolare i fenomeni di equivalenza totale, parziale e nulla, nonché la questione della riproduzione del potenziale connotativo, stilistico e pragmatico dell'idioma. Un aspetto importante è la dipendenza delle scelte traduttive dai parametri discorsivi, in particolare dall'appartenenza di genere del testo, dalla situazione comunicativa e dall'intenzione dell'autore.

BIBLIOGRAFIA

- Koesters Gensini, S. E., & Berardini, A. (2020). Si dice in molti modi. Fraseologia e traduzioni nel Visconte dimezzato di Italo Calvino. URL:https://books.google.it/books?id=5zoQEAAAQBAJ&pg=PA689&hl=it&source=gb_s_selected_pages&cad=1#v=onepage&q&f=false
- Sorge, P. (2001). Dizionario dei modi di dire della lingua italiana: origine e significato delle frasi idiomatiche e delle forme proverbiali rare e comuni. URL:<https://archive.org/details/dizionariodeimod0000paol>
- Bianco, F. (2000). Sulle espressioni idiomatiche (nella lingua italiana). URL:<https://www.francescobianco.net/linguistica/idioms.pdf>

НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНА СПЕЦИФІКА ІТАЛІЙСЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ ТА ЇЇ ВІДТВОРЕННЯ В УКРАЇНСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ

Михайло ФУШТЕЙ

Київський національний лінгвістичний університет

У роботі досліджено національно-культурну специфіку італійських фразеологічних одиниць як засіб відображення національної картини світу. Актуальність теми зумовлена необхідністю глибшого вивчення лінгвокультурних кодів, що містяться в італійській фразеології, а також пошуку адекватних способів їх відтворення в українському перекладі.

Об'єктом дослідження є фразеологічна система італійської мови, що містить культурно марковані компоненти, пов'язані з гастрономією, релігією та історичними реаліями. Метою роботи є систематизація перекладацьких підходів (використання функціональних аналогів, описового перекладу, калькування) для збереження образного потенціалу ідіом. У ході дослідження застосовано описовий та порівняльно-зіставний методи аналізу.

Доведено, що успішне відтворення італійських фразеологізмів вимагає від перекладача не лише лінгвістичної компетенції, а й глибоких фонових знань про італійську культуру, побут і традиції. Результати дослідження засвідчують, що гнучке поєднання перекладацьких трансформацій дозволяє мінімізувати втрату культурного колориту під час адаптації тексту українською мовою.

ЛІТЕРАТУРА

- Baker, M. (2018). *In other words: A coursebook on translation* (3rd ed.). Routledge.
- Eco, U. (2003). *Dire quasi la stessa cosa: Esperienze di traduzione*. Bompiani.
- Osimo, V. (2004). *Manuale del traduttore* (2nd ed.). Hoepli.
- Quartu, B. M. (2012). *Dizionario della fraseologia italiana*. BUR.
- Зорівчак, Р. П. (1989). *Реалія і переклад*. Видавництво при Львівському державному університеті.
- Кочерган, М. П. (2008). *Вступ до мовознавства*. Академія.
- Селіванова, О. О. (2012). *Світ свідомості в мові*. Ю Компані.

SPECIFICITÀ NAZIONALE-CULTURALE DEI FRASEOLOGISMI ITALIANI E LA SUA RESA NELLA TRADUZIONE IN UCRAINO

Mykhailo FUSHTEI

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

Il presente lavoro analizza la specificità nazionale-culturale delle unità fraseologiche italiane come mezzo di rappresentazione della visione del mondo di un determinato popolo. L'attualità del tema è determinata dalla necessità di un'analisi più approfondita dei codici linguoculturali presenti nella fraseologia italiana, nonché dalla ricerca di modalità adeguate per la loro resa nella traduzione in ucraino.

L'oggetto dello studio è il sistema fraseologico della lingua italiana, che include componenti culturalmente marcati legati alla gastronomia, alla religione e alle realtà storico-culturali. Lo scopo del lavoro consiste nella sistematizzazione degli approcci traduttivi (uso di equivalenti funzionali, parafrasi descrittiva e calco) finalizzati alla conservazione del potenziale figurativo delle espressioni idiomatiche. Nel corso della ricerca sono stati applicati i metodi descrittivo e comparativo-contrastivo.

È stato dimostrato che una resa adeguata dei fraseologismi italiani richiede non solo competenze linguistiche, ma anche una conoscenza approfondita della cultura, della vita quotidiana e delle tradizioni italiane. I risultati dello studio evidenziano che una combinazione flessibile di diverse trasformazioni traduttive consente di ridurre al minimo la perdita del colore culturale nel processo di adattamento del testo in lingua ucraina.

BIBLIOGRAFIA

- Baker, M. (2018). *In other words: A coursebook on translation* (3rd ed.). Routledge.
- Eco, U. (2003). *Dire quasi la stessa cosa: Esperienze di traduzione*. Bompiani.
- Osimo, B. (2004). *Manuale del traduttore* (2nd ed.). Hoepli.
- Quartu, B. M. (2012). *Dizionario della fraseologia italiana*. BUR.
- Зорівчак, Р. П. (1989). *Реалія і переклад*. Видавництво при Львівському державному університеті.
- Кочерган, М. П. (2008). *Вступ до мовознавства*. Академія.
- Селіванова, О. О. (2012). *Світ свідомості в мові*. Ю Компані.

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ДАВНЬОФЛОРЕНТІЙСЬКОГО ТЕКСТУ НА ОСНОВІ ЗБІРКИ ДЖОРДЖО ВАЗАРІ “LE VITE DE’ RIÚ ECCELLENTI PITTORI, SCULTORI E ARCHITETTI”

Анна ШВЕЦЬ

Київський національний лінгвістичний університет

Дослідження присвячене аналізу перекладацьких стратегій, спрямованих на відтворення стилістичної своєрідності мови італійського Ренесансу на прикладі твору Джорджо Вазарі “Життєписи найславетніших живописців, скульпторів та архітекторів”. Актуальність роботи полягає у висвітленні комплексних завдань, що постають перед перекладачем канонічного тексту з історії мистецтва, де точність передачі фактів має поєднуватися зі збереженням унікальної авторської інтонації та історичного колориту оригіналу.

Центральною проблемою дослідження є передача “часової дистанції” засобами сучасної української мови, зокрема через свідому стилістичну архаїзацію. Увага фокусується на методах відтворення тональності оповіді Вазарі, яка поєднує риси різних стилів: піднесений панегіричний тон у біографіях видатних майстрів, елементи розмовної мови в анекдотичних епізодах та фахову термінологію в описах мистецьких технік. Аналізуються лексичні та синтаксичні рішення, спрямовані на збереження ритміки та урочистості ренесансної прози, а також на уникнення модернізмів, що могли б порушити історичну автентичність тексту.

Робота базується на практичному аналізі фрагментів власного перекладу, що дозволяє продемонструвати конкретні прийоми стилізації. Також проводиться обґрунтування перекладацьких рішень, що забезпечують баланс між філологічною відповідністю оригіналу та його естетичною повноцінністю для сучасного українського читача, відтворюючи “Життєписи” не лише як історичне джерело, але і як видатну літературну пам’ятку своєї епохи.

ЛІТЕРАТУРА

Руднева, О. (2018). Стилістичні особливості тексту в аспекті перекладу [Дипломна магістерська робота *Стилістичні особливості тексту в аспекті перекладу*].

PECULIARITÀ DELLA TRADUZIONE DI UN TESTO FIORENTINO ANTICO BASATA SULLA RACCOLTA DI GIORGIO VASARI “LE VITE DE’ PIÙ ECCELLENTI PITTORI, SCULTORI E ARCHITETTI”

Anna SHVETS

Università nazionale linguistica di Kyiv

La presente ricerca è dedicata all’analisi delle strategie traduttive volte a riprodurre la peculiarità stilistica della lingua del Rinascimento italiano, sull’esempio dell’opera di Giorgio Vasari “Le Vite de’ più eccellenti Pittori, Scultori e Architetti”. La rilevanza del lavoro consiste nell’evidenziare le complesse sfide che il traduttore di un testo canonico della storia dell’arte si trova ad affrontare, dove l’accuratezza fattuale deve combinarsi con la conservazione dell’intonazione unica dell’autore e del colore storico dell’originale.

Il problema centrale dello studio è la resa della “distanza temporale” attraverso i mezzi della lingua ucraina moderna, in particolare tramite una consapevole arcaizzazione stilistica. L’attenzione si concentra sui metodi per riprodurre la tonalità narrativa del Vasari, che unisce tratti di stili diversi: il tono elevato e panegiristico nelle biografie dei grandi maestri, elementi del linguaggio colloquiale negli episodi aneddotici e la terminologia specialistica nelle descrizioni delle tecniche artistiche. Vengono analizzate le soluzioni lessicali e sintattiche mirate a preservare il ritmo e la solennità della prosa rinascimentale, nonché a evitare modernismi che potrebbero compromettere l’autenticità storica del testo.

Il lavoro si basa sull’analisi pratica di frammenti di una traduzione propria, che permette di dimostrare tecniche di stilizzazione concrete. Vengono inoltre argomentate le scelte traduttive che assicurano un equilibrio tra la corrispondenza filologica all’originale e la sua validità estetica per il lettore ucraino contemporaneo, riproducendo “Le Vite” non solo come fonte storica, ma anche come un monumento letterario di spicco della sua epoca.

BIBLIOGRAFIA

Rudnieva, O. (2018). *Le peculiarità stilistiche del testo in una prospettiva traduttiva* [Tesi di laurea magistrale].

СПОСОБИ ПЕРЕКЛАДУ РЕАЛІЙ ІТАЛІЙСЬКОГО ГАСТРОНОМІЧНОГО КОНТЕКСТУ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Анастасія ШУЛЬГА

Київський національний лінгвістичний університет

У сучасному перекладознавстві особливої актуальності набуває проблема відтворення реалій, що відображають національно-культурну специфіку різних мовних спільнот. У курсовій роботі здійснено комплексне дослідження способів перекладу реалій італійського гастрономічного контексту українською мовою. Проаналізовано особливості відтворення лексичних одиниць, що репрезентують італійську кулінарну традицію та характеризуються відсутністю прямих відповідників у мові перекладу. У роботі особливу увагу приділено аналізу та узагальненню основних способів перекладу гастрономічних реалій, зокрема транскрипції, транслітерації, калькування, описового перекладу, культурної адаптації та інших. Розглянуто специфіку їх застосування залежно від типу тексту, приміром кулінарного, туристичного чи художнього, та комунікативних завдань перекладу. Передача гастрономічних реалій потребує не лише мовної точності, а й урахування культурного контексту та фонових знань цільової аудиторії. Вибір перекладацької стратегії обумовлений прагненням зберегти національний колорит оригіналу, водночас забезпечуючи зрозумілість тексту для українського читача. Отримані результати можуть бути застосовані як у практиці перекладу, так і в подальших наукових дослідженнях у галузі перекладознавства.

ЛІТЕРАТУРА

Федоренко, С. В. (2012). Міжкультурна комунікація і переклад реалій.

Наукові записки Національного університету "Острозька академія".

Серія: Філологічна, (25), 110–112.

Подорожна, К. (2015). Роль і місце історичних реалій в перекладознавстві.

Мова і культура, 18(1), 492–496.

LE MODALITÀ DI TRADUZIONE DELLE REALIA DEL CONTESTO GASTRONOMICO ITALIANO NELLA LINGUA UCRAINA

Anastasiia SHULHA

Università Nazionale Linguistica di Kyiv

Nel campo della traduttologia contemporanea, particolare rilevanza assume il problema della resa delle realia che riflettono la specificità culturale e nazionale delle diverse comunità linguistiche. Nel presente lavoro di ricerca viene effettuato uno studio complesso delle modalità di traduzione delle realia del contesto gastronomico italiano nella lingua ucraina. Vengono analizzate le peculiarità della resa delle unità lessicali che rappresentano la tradizione culinaria italiana e che sono caratterizzate dall'assenza di equivalenti diretti nella lingua di arrivo. Particolare attenzione è dedicata all'analisi e alla sistematizzazione delle principali strategie di traduzione delle realia gastronomiche, tra cui trascrizione, traslitterazione, calco, traduzione descrittiva, adattamento culturale e altre. Viene inoltre esaminata la specificità della loro applicazione a seconda del tipo di testo — culinario, turistico o letterario — nonché in relazione agli obiettivi comunicativi della traduzione. La resa delle realia gastronomiche richiede non solo precisione linguistica, ma anche la considerazione del contesto culturale e delle conoscenze di sfondo del destinatario. La scelta della strategia traduttiva è determinata dalla volontà di preservare il colore nazionale del testo originale, garantendo al contempo la comprensibilità per il lettore ucraino. I risultati ottenuti possono essere applicati sia nella pratica traduttiva sia in ulteriori ricerche scientifiche nel campo della traduttologia.

BIBLIOGRAFIA

- Федоренко, С. В. (2012). Міжкультурна комунікація і переклад реалій. Наукові записки Національного університету "Острозька академія". Серія: Філологічна, (25), 110–112.
- Подорожна, К. (2015). Роль і місце історичних реалій в перекладознавстві. Мова і культура, 18(I), 492–496

23 квітня 2026 року / April 23, 2026

СЕКЦІЯ 9 / SECTION 9

(15.00 – 17.00)

Літературно-жанрові студії у культурному та художньому вимірах

/

Literary and Genre Studies in Cultural and Artistic Contexts

**Модератор Лариса СИДЕЛЬНИКОВА /
Moderator Larysa SYDELNYKOVA**

**професор кафедри італійської і французької філології та перекладу, КНЛУ,
доктор філологічних наук, професор /
Professor of the Department of Italian and French Philology
and Translation, KNLU, Doctor of Sciences (Philology), Professor**

<https://surl.li/wtcwdn>

МУЗИЧНИЙ КОД У ТВОРАХ ВІКТОРА ГЮГО

Софія БІЛАС

Чорноморський національний університет імені Петра Могили

Важливим компонентом художньої структури творів Віктора Гюго є відображення музичного коду, який висвітлює насамперед не лише естетичні уподобання автора: визначає і глибинні семантичні та психологічні шари тексту. Конструювання музичного тону дозволить виразити внутрішній світ персонажів, підсилити драматизм та створити неповторну атмосферу.

Самобутність музичного мотиву у творах письменника – це своєрідна багатогранність образів – музика представлена особливою палітрою, що відображає певні символічні, композиційні та психологічні функції. Проза та поезія Гюго часто виступають у ролі універсальної музичної мови, спроможної об'єднати різні культурні та емоційні рівні: вони взаємодіють з іншими художніми засобами (метафорою, символізмом та ритмом мовлення, утворюючи цілісну естетичну систему.) Таким чином, музичний код перетворюється на вагомий інструмент: метод тлумачення тексту.

Слід визнати, що аналіз музичного коду у творах Віктора Гюго забезпечує краще осмислення художньої концепції автора – особливостей звукового та ритмічного елементів у семантичному просторі літературного твору.

ЛІТЕРАТУРА

- Taylor, U. D. (2005). *A study of Edouard Lalo's song settings of the poetry of Victor Hugo* (Doctoral dissertation, University of Connecticut).
<https://digitalcommons.lib.uconn.edu/dissertations/AAI3205768>
- Romanetz, V. (2019). L'héritage littéraire de Victor Hugo dans le contexte du romantisme français. *Проблеми сучасного літературознавства*, (28), 72–81.
<https://doi.org/10.18524/2312-6809.2019.28.170045>

LE CODE MUSICAL DANS LES ŒUVRES DE VICTOR HUGO

Sofia BILIAS

Université nationale Petro Mohyla de Mykolaïv

Un élément important de la structure artistique des œuvres de Victor Hugo réside dans le reflet du code musical, qui met en lumière non seulement les préférences esthétiques de l'auteur, mais aussi les profondes strates sémantiques et psychologiques du texte. La construction d'une tonalité musicale permet d'exprimer le monde intérieur des personnages, d'intensifier le drame et de créer une atmosphère unique.

L'originalité du motif musical dans l'œuvre de l'écrivain se manifeste par une multitude d'images : la musique est représentée par une palette particulière qui reflète certaines fonctions symboliques, compositionnelles et psychologiques. La prose et la poésie de Hugo fonctionnent souvent comme un langage musical universel, capable d'unir différents niveaux culturels et émotionnels : elles interagissent avec d'autres moyens artistiques (métaphore, symbolisme et rythme du discours), formant un système esthétique holistique. Ainsi, le code musical devient un outil puissant : une méthode d'interprétation du texte. Il convient de reconnaître que l'analyse du code musical dans les œuvres de Victor Hugo permet de mieux comprendre le concept artistique de l'auteur – les caractéristiques des éléments sonores et rythmiques dans l'espace sémantique d'une œuvre littéraire.

BIBLIOGRAPHIE

- Taylor, U. D. (2005). *A study of Edouard Lalo's song settings of the poetry of Victor Hugo* (Doctoral dissertation, University of Connecticut).
<https://digitalcommons.lib.uconn.edu/dissertations/AAI3205768>
- Romanetz, V. (2019). L'héritage littéraire de Victor Hugo dans le contexte du romantisme français. *Проблеми сучасного літературознавства*, (28), 72–81.
<https://doi.org/10.18524/2312-6809.2019.28.170045>

ХУДОЖНІ ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ОБРАЗУ ЧУМИ В ОДНОЙМЕННОМУ РОМАНІ АЛЬБЕРА КАМЮ

Катерина ДОБРОВОЛЬСЬКА

Волинський національний університет імені Лесі Українки

У дослідженні проаналізовано художні засоби розкриття образу "чуми" в однойменному романі А. Камю. "Чума" виступає багатозначним образом, що уособлює моральну кризу, абсурдність людського існування та загрозу тоталітаризму. Важливим аспектом реалізації образу "чуми" є використання символів та метафор, які надають тексту глибини та багаторівневості. Образ "чуми" виступає як знак зла, що проявляється в різних формах людського буття. Крім того, автор активно застосовує контраст, антитезу, щоб підкреслити протиставлення між страхом і мужністю, байдужістю і відповідальністю. Привертає увагу також і наративна стратегія твору, яка поєднує елементи хроніки та філософського роздуму, посилює екзистенційний вимір твору, розкриваючи проблеми людського існування в умовах кризи. Отже, використання таких художніх засобів, як алегорія, метафора та антитеза у романі відіграє важливу роль у розкритті образу "чуми", уможливаючи більш глибоке осмислення проблеми людського існування та морального вибору.

ЛІТЕРАТУРА

Tremblay J-M. Albert Camus: philosophe et écrivain français. La Peste. Ville de Saguenay, province de Québec, Canada. 280 p. URL:
<https://www.anthropomada.com/bibliotheque/CAMUS-La-peste.pdf> (date de la demande: 30.03.2010)

MOYENS D'EXPRESSION ARTISTIQUE DE LA PESTE DANS LE ROMAN EPONYME D'ALBERT CAMUS

Kateryna DOBROVOLSKA

Université Nationale de Volhynie Lessia Oukraïnka

On a analysé l'étude les moyens artistiques de révéler l'image de la "peste" dans le roman d'A. Camus. "La peste" agit comme une image à plusieurs significations qui représente une crise morale, l'absurdité de l'existence humaine et la menace du totalitarisme. Un aspect important de la réalisation de l'image de la "peste" est l'utilisation de symboles et de métaphores qui donnent au texte

de la profondeur et une polyvalence. L'image de la "peste" agit comme un signe du mal, qui se manifeste dans diverses formes d'existence humaine. En outre, l'auteur utilise activement le contraste de l'antithèse pour souligner l'opposition entre la peur et le courage, l'indifférence et la responsabilité. La stratégie narrative de l'œuvre, qui combine des éléments de chronique et de réflexion philosophique, attire également l'attention, renforce la dimension existentielle de l'œuvre, révélant les problèmes de l'existence humaine dans des conditions de crise. Par conséquent, l'utilisation de moyens artistiques tels que l'allégorie, la métaphore et l'antithèse dans le roman joue un rôle important pour révéler l'image de la "peste", permettant une compréhension plus profonde du problème de l'existence humaine et du choix moral.

LITTÉRATURE

Tremblay J-M. Albert Camus: philosophe et écrivain français. La Peste. Ville de Saguenay, province de Québec, Canada. 280 p. URL:
<https://www.anthropomada.com/bibliotheque/CAMUS-La-peste.pdf> (date de la demande: 30.03.2010)

ПСИХОЛОГІЗМ І ЗАСОБИ ЙОГО ВИРАЖЕННЯ У РОМАНІ ЛОРАНА ГУНЕЛЯ «БОГ ЗАВЖДИ ПОДОРОЖУЄ ІНКОГНІТО»

Анастасія КАЗБУЛАНОВА

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Дослідження присвячено аналізу психологізму та специфіці його художнього втілення у романі сучасного французького письменника Лорана Гунеля «Бог завжди подорожує інкогніто». Наукова робота зосереджена на вивченні внутрішнього світу головного героя в момент екзистенційної кризи та способів відображення його особистісної трансформації.

Основними художніми засобами вираження психологізму в романі визначено глибоку рефлексію, внутрішні монологи та діалогічну взаємодію. Особливу увагу приділено впливу французької психологічної школи та національних аспектів сприйняття психології, зокрема поєднанню філософського раціоналізму з сучасними методами коучингу та гештальт-терапії.

Проведене дослідження встановило, що психологізм Л. Гунеля розглядається як динамічна структура, де автор крізь призму паризьких

реалій та специфічного французького світогляду розкриває процес подолання соціальних страхів та віднайдення внутрішньої свободи.

Наукова розвідка підкреслює, що засоби вираження психологізму в творі спрямовані не лише на естетичне розкриття образу, але й на створення терапевтичного ефекту, що є характерним для сучасної французької інтелектуальної прози.

ЛІТЕРАТУРА

Гунель Л. Бог завжди подорожує інкогніто : роман / пер. з фр. Т. Рівної. Харків Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. 448 с.

PSYCHOLOGISM AND THE MEANS OF ITS EXPRESSION IN LAURENT GOUNELLE'S NOVEL "GOD ALWAYS TRAVELS INCOGNITO"

Anastasia KAZBULATOVA

Lesya Ukrainka Volyn National University

The study is devoted to the analysis of psychologism and the specifics of its artistic embodiment in the novel *"God Always Travels Incognito"* by the contemporary French writer Laurent Gounelle. The research focuses on exploring the inner world of the protagonist at a moment of existential crisis, as well as the ways of representing his personal transformation.

The main artistic means of expressing psychologism in the novel are identified as deep reflection, internal monologues, and dialogic interaction. Particular attention is paid to the influence of the French psychological tradition and national approaches to the perception of psychology, especially the combination of philosophical rationalism with modern methods such as coaching and Gestalt therapy.

The study establishes that Gounelle's psychologism is viewed as a dynamic structure in which the author, through the prism of Parisian realities and a specifically French worldview, reveals the process of overcoming social fears and attaining inner freedom.

The research emphasizes that the means of expressing psychologism in the work are aimed not only at the aesthetic of the character, but also at creating a therapeutic effect, which is characteristic of contemporary French intellectual prose.

LITERATURE

Gounelle, L. (2010). *Dieu voyage toujours incognito*. Paris: Anne Carrière.

КУЛЬТУРНІ ВІДМІННОСТІ У ФРАНЦУЗЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

Юлія ЛУЦЕНКО

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Література відображає культуру народу, його цінності та спосіб мислення. Саме тому порівняння французької та української літератур дозволяє побачити різні підходи до зображення людини, емоцій і світу.

Французька література традиційно зосереджується на внутрішньому світі особистості, естетиці та філософії. У творах Віктора Гюго, Гюстава Флобера і Шарля Бодлера важливу роль відіграють почуття, стиль і символізм. Автори досліджують індивідуальність людини та складність її переживань.

Українська література є більш різноманітною, ніж її часто уявляють. Вона поєднує теми історії та національної ідентичності з глибокою особистою лірикою та експериментами. Михайло Семенко розвивав авангардну естетику, Василь Стус поєднував філософію з особистим досвідом, а Василь Симоненко та Остап Вишня показували силу емоцій і гумору.

Французька література тяжіє до витонченості та індивідуалізму, тоді як українська поєднує особисте й національне, емоційність і різноманіття форм. Обидві традиції по-різному відображають культуру, але мають спільну мету – осмислення людини та її місця у світі.

ЛІТЕРАТУРА

Baudelaire, C. (n.d.). *Les Fleurs du mal*. Project Gutenberg.

<http://www.gutenberg.org/ebooks/6099>

Romanetz, V. M. (2019). L'héritage littéraire de Victor Hugo dans le contexte du romantisme français. *Проблеми сучасного літературознавства*, (28), 72–81.

<https://doi.org/10.18524/2312-6809.2019.28.170045>

Stus, V. (n.d.). *Poetry and research works*. Open Library.

https://openlibrary.org/authors/OL57553A/Vasyl%CA%B9_Stus

DIFFERENCES CULTURELLES ENTRE LA LITTÉRATURE FRANÇAISE ET LA LITTÉRATURE UKRAINIENNE

Yulia LUTSENKO

Université d'État ukrainienne Mykhailo Dragomanov

La littérature reflète la culture d'un peuple, ses valeurs et sa façon de penser. C'est pourquoi la comparaison entre la littérature française et la littérature ukrainienne permet de mettre en évidence différentes approches dans la représentation de l'homme, des émotions et du monde.

La littérature française se concentre traditionnellement sur le monde intérieur de l'individu, l'esthétique et la philosophie. Dans les œuvres de Victor Hugo, Gustave Flaubert et Charles Baudelaire, les sentiments, le style et le symbolisme jouent un rôle important. Les auteurs explorent l'individualité de l'être humain et la complexité de ses expériences.

La littérature ukrainienne est plus variée qu'on ne le pense souvent. Elle mêle les thèmes de l'histoire et de l'identité nationale à une poésie intimiste profonde et à des expérimentations. Mykhailo Semenko a développé une esthétique d'avant-garde, Vasyl Stus a mêlé philosophie et expérience personnelle, tandis que Vasyl Symonenko et Ostap Vyshnia ont mis en avant la puissance des émotions et de l'humour.

La littérature française tend vers la sophistication et l'individualisme, tandis que la littérature ukrainienne allie le personnel et le national, l'émotion et la diversité des formes. Ces deux traditions reflètent la culture de manière différente, mais elles ont un objectif commun : la réflexion sur l'être humain et sa place dans le monde.

BIBLIOGRAPHIE

Baudelaire, C. (n.d.). *Les Fleurs du mal*. Project Gutenberg.
<http://www.gutenberg.org/ebooks/6099>

Romanetz, V. M. (2019). L'héritage littéraire de Victor Hugo dans le contexte du romantisme français. *Проблеми сучасного літературознавства*, (28), 72–81.
<https://doi.org/10.18524/2312-6809.2019.28.170045>

Stus, V. (n.d.). *Poetry and research works*. Open Library.
<https://openlibrary.org/authors/OL57553A/Vasyl%CA%B9%20Stus>

КОНЦЕПТ "ВІЛЬНОЇ ЖІНКИ" У ФІЛОСОФСЬКІЙ ТА ХУДОЖНІЙ СПАДЩИНІ СІМОНІ ДЕ БОВУАР

Дарина МИСЮРА

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Дослідження зосереджено на аналізі концепту "вільної жінки" в творах Сімони де Бовуар. Головна ідея полягає в тому, що існування передуює сутності. Тобто, жінка не народжується з якимись якостями чи з якимось покликанням, вона створює своє місце в цьому світі сама, діє з власної ініціативи, виходячи за рамки традицій і заборон. Героїні творів С. де Бовуар стають суб'єктом свого життя, без об'єктивізації від чоловіків.

У романі "Друга стаття" авторка визначає жінок як другу статтю через висловлювання чоловіків. За словами Арістотеля, жінки є самицями через брак якостей. С. де Бовуар заперечує це твердження і зазначає що чоловік навмисне створив жінці "таємничий" образ, аби не розуміти її проблем.

У творі "Мандарини", одна з головних героїнь (Анна) створена за прототипом самої С. де Бовуар. Авторка казала, щоб вона визнала чоловіка рівним собі, він повинен довести, що хоча б в чомусь кращий за неї. Отже, Сімона де Бовуар довела всьому світу, що жінки мають рівні права з чоловіками.

ЛІТЕРАТУРА

Бовуар, С. де. (1994). *Друга стаття* (Н. Воробйова, П. Воробйов, & Я. Собко, пер.). Київ: Основи.

Beauvoir, S. de. (2005). *The mandarins*. New York, NY: HarperCollins Publishers.

THE CONCEPT OF THE 'FREE WOMAN' IN THE PHILOSOPHICAL AND LITERARY LEGACY OF SIMONE DE BOUVOIR

Daryna MYSYURA

Lesya Ukrainka Volyn National University

The study focuses on analyzing the concept of the "free woman" in the works of Simone de Beauvoir. The central idea is that existence precedes essence. In other words, a woman is not born with inherent qualities or a predetermined calling; she carves out her own place in the world, acting on her

own initiative and transcending the boundaries of tradition and prohibition. The heroines in de Beauvoir's works become the subjects of their own lives, refusing to be objectified by men.

In her seminal work, "The Second Sex", the author defines women as the "other" sex through the lens of male perspectives. For instance, Aristotle claimed that women are females by virtue of a "lack of qualities." De Beauvoir refutes this, asserting that men deliberately constructed a "mysterious" image of womanhood to avoid addressing their actual struggles.

In the novel "The Mandarins", one of the protagonists, Anne, is modeled after de Beauvoir herself. The author maintained that for her to recognize a man as her equal, he had to prove himself superior in at least some respect. Ultimately, Simone de Beauvoir demonstrated to the world that women possess rights equal to those of men.

LITERATURE

Beauvoir, S. de. (1994). *The Second Sex* (N. Vorobiova, P. Vorobiov, & Ya. Sobko, Trans.). Kyiv: Osnovy. (Original work published 1949).

Beauvoir, S. de. (2005). *The Mandarins*. HarperCollins Publishers.

СПІЛЬНІ ДЖЕРЕЛА ТА НАЦІОНАЛЬНА СПЕЦИФІКА УКРАЇНСЬКОЇ І ФРАНЦУЗЬКОЇ ФРАЗЕОЛОГІЇ

Ольга НЕЧАЙ

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Фразеологічні системи української та французької мов формувалися на спільному культурному фундаменті європейської цивілізації, що зумовило наявність значної кількості семантично й структурно близьких ідіом. Витоки таких збігів сягають античної традиції (латинської та грецької спадщини), а також біблійних текстів. Наприклад, український вислів «голос волаючого в пустелі» відповідає французькому *prêcher dans le désert*, а «перейти Рубікон» – *passer le Rubicon*. Подібні паралелі демонструють універсальність культурних архетипів і спільність символічного мислення європейських народів.

Окрему групу становлять інтернаціональні фразеологізми античного походження, зокрема вислів *mettre de l'huile sur le feu* («піддивити олії у вогонь»), зафіксований ще у творах античних авторів і поширений у

багатьох мовах. Його повна відповідність в українській мові свідчить про глибоку спадковість образних моделей.

Водночас національна специфіка фразеології зумовлена історико-культурним досвідом кожного народу. Українські ідіоми тісно пов'язані з побутом, аграрною культурою, козацькою традицією та фольклором. Наприклад, вислів «дати гарбуза» є етнокультурно маркованим і відображає обряд сватання, що ускладнює його дослівний переклад іншими мовами. Натомість французька фразеологія має більш «урбаністичний» характер: значна частина виразів походить із міського життя, кулінарії, придворного етикету та класичної літератури. Так, *mettre son grain de sel* («додати свою дрібку солі») відповідає українському «вставити свої п'ять копійок».

Релігійний чинник також відіграє важливу роль у формуванні образності: французька фразеологія значною мірою просякнута католицькою традицією, тоді як українська поєднує елементи православ'я з архаїчними язичницькими уявленнями. Історичний досвід зумовив тематичні домінанти: французькі ідіоми нерідко відображають морські подорожі та колоніальні експедиції, тоді як українські – боротьбу за землю, свободу та захист батьківщини.

Особливе місце у французькій мовній картині світу займає гастрономія: велика кількість фразеологізмів пов'язана з їжею, що відображає її культурну значущість. Крім того, значний пласт виразів походить із літературних джерел. Зокрема, фразеологізм *revenir à ses toutons* («повернутися до своїх баранів») виник у середньовічному фарсі про адвоката Патлена, а вислів *chercher midi à quatorze heures* означає надмірне ускладнення очевидного й має українські відповідники «шукати дірку в цілому» або «вигадувати велосипед».

Отже, попри спільне культурне підґрунтя, українська та французька фразеології демонструють як універсальні, так і національно специфічні риси, що відображають унікальний історичний досвід, світогляд і культурні пріоритети відповідних мовних спільнот.

ЛІТЕРАТУРА

Кочерган, М. П. (2010). *Вступ до мовознавства*. Київ: Академія.

Rey, A., Chantreau, S. (2013). *Dictionnaire des expressions et locutions*. Paris : Le Robert.

SOURCES COMMUNES ET SPÉCIFICITÉ NATIONALE DE LA PHRASÉOLOGIE UKRAINIENNE ET FRANÇAISE

Olha NECHAI

Université d'État d'Ukraine Mykhailo Drahomanov

Les systèmes phraséologiques des langues ukrainienne et française se sont formés sur un fond culturel commun de la civilisation européenne, ce qui a entraîné la présence d'un grand nombre d'idiomes proches tant sur le plan sémantique que structurel. Les origines de ces correspondances remontent à la tradition antique (héritage latin et grec), ainsi qu'aux textes bibliques. Par exemple, l'expression ukrainienne *голос волаючого в пустелі* correspond au français *prêcher dans le désert*, tandis que «перейти Рубікон» correspond à *passer le Rubicon*. De tels parallèles démontrent l'universalité des archétypes culturels et la communauté de la pensée symbolique des peuples européens.

Un groupe particulier est constitué par les phraséologismes internationaux d'origine antique, notamment l'expression *mettre de l'huile sur le feu* *піддивати олії у вогонь*»), attestée déjà dans les œuvres des auteurs antiques et répandue dans de nombreuses langues. Son équivalence complète en ukrainien témoigne de la profonde continuité des modèles imagés.

Parallèlement, la spécificité nationale de la phraséologie est déterminée par l'expérience historico-culturelle de chaque peuple. Les idiomes ukrainiens sont étroitement liés à la vie quotidienne, à la culture agraire, à la tradition cosaque et au folklore. Par exemple, l'expression «дати гарбуза» est marquée ethno-culturellement et reflète le rite de la demande en mariage, ce qui rend sa traduction littérale difficile dans d'autres langues. En revanche, la phraséologie française a un caractère plus «urbain» : une grande partie des expressions provient de la vie citadine, de la gastronomie, de l'étiquette de cour et de la littérature classique. Ainsi, *mettre son grain de sel* («додати свою дрібку солі») correspond à l'ukrainien «вставити свої п'ять копійок».

Le facteur religieux joue également un rôle important dans la formation de l'imagerie : la phraséologie française est largement imprégnée de la tradition catholique, tandis que l'ukrainienne combine des éléments de l'orthodoxie avec des représentations païennes archaïques. L'expérience historique a déterminé des dominantes thématiques : les idiomes français reflètent souvent les voyages

maritimes et les expéditions coloniales, tandis que les idiomes ukrainiens évoquent la lutte pour la terre, la liberté et la défense de la patrie.

La gastronomie occupe une place particulière dans la vision du monde linguistique française : un grand nombre de phraséologismes sont liés à la nourriture, ce qui reflète son importance culturelle. De plus, une part significative des expressions provient de sources littéraires. En particulier, le phraséologisme *revenir à ses moutons* («повернутися до своїх баранів») trouve son origine dans une farce médiévale sur l'avocat Pathelin, tandis que l'expression *chercher midi à quatorze heures* signifie compliquer excessivement ce qui est évident et correspond aux expressions ukrainiennes «шукати дірку в цілому» ou «вигадувати велосипед».

Ainsi, malgré un fond culturel commun, les phraséologies ukrainienne et française présentent à la fois des traits universels et des spécificités nationales, reflétant l'expérience historique unique, la vision du monde et les priorités culturelles des communautés linguistiques correspondantes.

BIBLIOGRAPHIE

Кочерган, М. П. (2010). *Вступ до мовознавства*. Київ: Академія.

Rey, A., Chantreau, S. (2013). *Dictionnaire des expressions et locutions*. Paris : Le Robert.

АВТОФІКЦІЯ ЯК ЛІТЕРАТУРНИЙ ЖАНР І ЇЇ НАРАТИВНІ ОСОБЛИВОСТІ

Адріана ПЕТЛЯ

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Автофікція є одним із жанрів сучасної літератури, що поєднує в собі елементи автобіографії та художнього смислу. Цей жанр виник нещодавно і поєднує в собі реальні факти з життя автора (автобіографізм) разом із вигаданими елементами, різними художніми засобами, тлумаченнями, автори часто можуть експериментувати з мовою. Цей термін було запроваджено та введено у Франції ще у 1970 роках, а засновником вважається відомий письменник Серж Дубровський. У сучасному світі проблема ідентичності набуває особливої актуальності, оскільки вона значною мірою визначає взаємодію людини із соціумом та її

самосприйняття. У цьому контексті автофікція відкриває широкі можливості для глибшого осмислення особистості. Завдяки поєднанню реального досвіду та художнього переосмислення автори мають змогу передати тонкі аспекти власного життя й емоційні стани, що сприяє глибшому розумінню внутрішнього світу людини. Яскравим прикладом є роман французької письменниці Амелі Нотомб «Токійська нареченна», який має виразні риси цього жанру в собі. Завдяки перекладу Павла Мигалія ми маємо змогу побачити та виявити особливості цього жанру. У творі авторка змогла передати наративні структури та емоційну насиченість, а головне авторське «Я». Таким чином, поєднання автофікції з лінгвопрагматичним підходом у перекладознавстві відкриває можливості для глибшого розуміння механізмів відтворення особистісного досвіду та ідентичності в художньому тексті.

ЛІТЕРАТУРА

- Larousse. (б. д.). Autofiction. In *Dictionnaire de français Larousse*. Взято 7 квітня 2026, з <https://www.larousse.fr/dictionnaires/francais/autofiction/6699>
- Сіверська, С. Ф. (2011). *Наративні особливості автобіографічної прози кінця ХХ – початку ХХІ століття* [Автореферат кандидатської дисертації, Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка]. Репозитарій ТНПУ ім. В. Гнатюка. <http://dspace.tnpu.edu.ua/handle/123456789/1509>
- Nothomb, A. (2007). *Ni d'Ève ni d'Adam*. Albin Michel.

L'AUTOFICTION EN TANT QUE GENRE LITTÉRAIRE ET SES CARACTÉRISTIQUES NARRATIVES

Adriana PETLIA

Lessia Oukraïnka Université nationale de Volyn

L'autofiction constitue l'un des genres de la littérature contemporaine qui allie des éléments autobiographiques à l'invention littéraire. Ce genre, d'émergence relativement récente, entremêle des faits réels issus de la vie de l'auteur (dimension autobiographique) avec des éléments fictionnels, divers procédés stylistiques et interprétations, permettant souvent aux auteurs d'expérimenter sur le plan linguistique. Ce terme a été forgé et introduit en

France dans les années 1970 par le célèbre écrivain Serge Doubrovsky, considéré comme le père fondateur du genre. Dans le monde contemporain, la question de l'identité revêt une acuité particulière, dans la mesure où elle détermine largement les interactions de l'individu avec la société ainsi que sa perception de soi. Dans ce contexte, l'autofiction offre de vastes perspectives pour une appréhension plus approfondie de la personnalité. Grâce à l'articulation entre l'expérience vécue et sa réinterprétation littéraire, les auteurs sont en mesure de restituer les nuances subtiles de leur propre existence et de leurs états émotionnels, favorisant ainsi une compréhension plus intime de l'intériorité humaine. Le roman *Ni d'Ève ni d'Adam* de la romancière francophone Amélie Nothomb constitue un exemple paradigmatique illustrant les traits saillants de ce genre. La traduction ukrainienne réalisée par Pavlo Myhal nous permet d'examiner et de mettre en évidence les spécificités de cette forme littéraire. Au sein de cette œuvre, l'autrice est parvenue à transmettre les structures narratives, l'intensité émotionnelle et, par-dessus tout, le « Je » auctorial. Ainsi, la conjugaison de l'autofiction et de l'approche pragmalinguistique en traductologie ouvre de nouvelles perspectives pour appréhender en profondeur les mécanismes de restitution de l'expérience personnelle et de l'identité dans le texte littéraire.

BIBLIOGRAPHIE

- Larousse. (s. d.). Autofiction. Dans *Dictionnaire de français Larousse*. Consulté le 7 avril 2026, sur <https://www.larousse.fr/dictionnaires/francais/autofiction/6699>
- Nothomb, A. (2007). *Ni d'Ève ni d'Adam*. Albin Michel.
- Siverska, S. F. (2011). *Naratywni osoblyvosti avtobiohrafichnoi prozy kintsia XX – pochatku XXI stolittia* [Les particularités narratives de la prose autobiographique de la fin du XXe et du début du XXIe siècle] [Résumé de thèse, Université pédagogique nationale Volodymyr Hnatiuk de Ternopil]. DSpace TNPU. <http://dspace.tnpu.edu.ua/handle/123456789/1509>

ДВА ОБЛИЧЧЯ КАБАРЕ: ФРАНЦУЗЬКА СВОБОДА І УКРАЇНСЬКИЙ ЗМІСТ

Анастасія ПОЛІЩУК

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Кабаре – це цікаве й багатогранне явище культури, яке може відобразити національну ідентичність. Дослідження кабаре є актуальним, бо подібні "малі сцени" – не лише розвага чи бізнес, а й спосіб висловити свою позицію, чинити культурний спротив і формувати суспільні ідеї, особливо в складні історичні часи.

Виникнення та розвиток кабаре у Франції та в Україні наприкінці ХІХ – на початку ХХ століття привертає особливу увагу науковців, а саме, різниця між французьким гедоністичним типом кабаре, яке більше орієнтувалося на задоволення й атмосферу свободи, та українським, що мало переважно інтелектуальний і патріотичний характер. Культурологічний, порівняльно-історичний, мистецтвознавчий методи аналізу, а також дослідження мистецьких джерел дозволило показати, як європейську форму кабаре пристосували до українських умов і як розважальний жанр перетворився на спосіб осмислення політики та суспільства.

Доведено, що у Франції (наприклад, у "Le Chat Noir" і "Moulin Rouge") кабаре робило ставку на епатаж, яскравість і протест проти традиційної моралі. В Україні ж (театр "Березіль", львівські кабаре міжвоєнного періоду, київські мистецькі підвали) цей жанр сильно змінився: він став гострою сатирою, яка допомагала обходити цензуру, висміювати імперські ідеї та підтримувати українську мову й культуру.

Отже, українське кабаре пройшло шлях від копіювання європейських зразків до створення власного унікального явища – простору для інтелектуалів, де розвага стала способом зберегти національну гідність.

ЛІТЕРАТУРА

Гнатюк, О. (2015). *Відвага і страх*. Дух і Літера.

Курилас, Л. (2009). *Український театр малих форм*. Мистецтво.

Appignanesi, L. (2004). *The Cabaret*. Yale University Press.

Farol, G.-D. (2000). *Histoire du Cabaret : de Paris à la province*. Éditions de Paris.

DEUX VISAGES DU CABARET : LIBERTÉ FRANÇAISE ET CONTENU UKRAINIEN

Anastasiia POLISHCHUK

Université d'État d'Ukraine Mykhaïlo Drahomanov

Le cabaret est un phénomène culturel intéressant et complexe qui peut refléter l'identité nationale. Son étude est pertinente, car ces "petites scènes" ne sont pas seulement un divertissement ou un commerce, mais aussi un moyen d'exprimer une position, de résister culturellement et de façonner les idées sociales, surtout dans des périodes historiques difficiles.

L'émergence et le développement du cabaret en France et en Ukraine à la fin du XIXe et au début du XXe siècle attirent particulièrement l'attention des chercheurs, notamment la différence entre le type hédoniste du cabaret français, davantage orienté vers le plaisir et une atmosphère de liberté, et le cabaret ukrainien, à caractère plutôt intellectuel et patriotique. Les méthodes d'analyse culturologique, comparative-historique et artistique, ainsi que l'étude des sources artistiques, ont permis de montrer comment la forme européenne du cabaret a été adaptée au contexte ukrainien et comment un genre de divertissement s'est transformé en un moyen de réflexion politique et sociale.

Il a été démontré qu'en France (par exemple, "Le Chat Noir" et "Moulin Rouge"), le cabaret misait sur le scandale, l'éclat visuel et la contestation de la morale bourgeoise traditionnelle. En Ukraine (le théâtre "Berezil", les cabarets de Lviv de l'entre-deux-guerres, les caves artistiques de Kyiv), ce genre a subi des transformations importantes : il est devenu une satire aigüe permettant de contourner la censure, de tourner en dérision les discours impériaux et de soutenir la langue et la culture ukrainiennes.

Ainsi, le cabaret ukrainien est passé de l'imitation des modèles occidentaux à la création d'un phénomène culturel original – un espace pour l'élite intellectuelle, où le divertissement est devenu une forme de préservation de la dignité nationale.

BIBLIOGRAPHIE

Гнатюк, О. (2015). *Відвага і страх*. Дух і Літера.

Курилас, Л. (2009). *Український театр малих форм*. Мистецтво.

Appignanesi, L. (2004). *The Cabaret*. Yale University Press.

Farol, G.-D. (2000). *Histoire du Cabaret : de Paris à la province*. Éditions de Paris.

ВПЛИВ МОВИ НА МИСЛЕННЯ ТА КУЛЬТУРУ

Анастасія САМУСЕНКО

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Мова є не лише засобом спілкування, а й важливим інструментом формування мислення людини. Через мову ми сприймаємо світ, описуємо події та виражаємо свої емоції. Кожна мова відображає унікальний спосіб бачення реальності, що формується під впливом історії, оточення та культури народу.

Наприклад, у різних мовах існують слова та вирази, які не мають точних відповідників в інших. Це свідчить про те, що носії різних мов по-різному осмислюють, на перший погляд, одні й ті самі явища. Саме тому переклад часто потребує не дослівного відтворення, а й адаптації змісту під конкретну людину та її культуру.

Як висновок важливо зазначити, що мова і культура дуже тісно пов'язані між собою. Вивчення іноземних мов не лише допомагає комунікувати з людьми, а й також допомагає краще розуміти інші культури та не аби як розширює світогляд людини.

ЛІТЕРАТУРА

Sapir–Whorf hypothesis (Linguistic Relativity Hypothesis).

<https://www.simplypsychology.org/sapir-whorf-hypothesis.html>

Analysis of the Relationship Between Language and Human's Perception of Realit. <https://lnep.ewapub.com/article/view/25206>

L'INFLUENCE DE LA LANGUE SUR LA PENSÉE ET LA CULTURE

Anastasiia SAMUSENKO

Université d'État ukrainienne Mikhaïlo Dragomanov

La langue n'est pas seulement un moyen de communication, mais aussi un outil essentiel à la formation de la pensée humaine. C'est par la langue que nous percevons le monde, décrivons les événements et exprimons nos émotions. Chaque langue reflète une vision unique de la réalité, façonnée par l'histoire, l'environnement et la culture d'un peuple.

Par exemple, il existe dans différentes langues des mots et des expressions qui n'ont pas d'équivalents exacts dans d'autres langues. Cela montre que les locuteurs de différentes langues appréhendent différemment des phénomènes qui, à première vue, semblent identiques. C'est précisément pour cette raison que la traduction nécessite souvent non seulement une reproduction littérale, mais aussi une adaptation du contenu à une personne et à sa culture spécifiques.

En conclusion, il est important de noter que la langue et la culture sont étroitement liées. L'apprentissage des langues étrangères permet non seulement de communiquer avec les autres, mais aussi de mieux comprendre d'autres cultures et d'élargir considérablement la vision du monde d'une personne.

BIBLIOGRAPHIE

Sapir–Whorf hypothesis (Linguistic Relativity Hypothesis).
<https://www.simplypsychology.org/sapir-whorf-hypothesis.html>
Analysis of the Relationship Between Language and Human's Perception of Realit. <https://lnep.ewapub.com/article/view/25206>

СВІТОВА ЛІТЕРАТУРА У КУЛЬТУРНІЙ І ХУДОЖНІЙ ПРОЄКЦІЯХ

Богдан СКИДАН

Український державний університет імені Михайла Драгоманова

Світова література є важливим засобом відображення культурних, історичних і соціальних процесів, що відбуваються в різних країнах і епохах. Вона формує уявлення про національну ідентичність, систему цінностей і художні традиції різних народів. У сучасному науковому дискурсі особливої актуальності набуває дослідження літератури як простору взаємодії культур і художніх моделей.

Метою дослідження є аналіз культурних і художніх проєкцій у світовій літературі та визначення їхньої ролі у формуванні міжкультурного діалогу. У роботі розглянуто особливості репрезентації культурних кодів, символів і образів у творах різних літературних традицій. Особливу увагу приділено взаємодії національного та універсального в художньому тексті, що дозволяє виявити спільні тенденції розвитку літератури.

У результаті дослідження встановлено, що світова література виступає не лише як форма художнього відображення дійсності, а й як засіб

культурної комунікації, що сприяє взаєморозумінню між народами. Таким чином, аналіз культурних і художніх проєкцій дозволяє глибше осмислити специфіку літературних процесів у глобальному контексті.

ЛІТЕРАТУРА

- Damrosch, D. (2003). *What is world literature?* Princeton University Press.
- Moretti, F. (2000). Conjectures on world literature. *New Left Review*, 1, 54–68.
- Culler, J. (1997). *Literary theory: A very short introduction*. Oxford University Press.

LA LITTÉRATURE MONDIALE : PROJECTIONS CULTURELLES ET ARTISTIQUES

Bohdan SKYDAN

Université d'État d'Ukraine Mykhailo Drahomanov

La littérature mondiale constitue un moyen important de refléter les processus culturels, historiques et sociaux qui se déroulent dans différents pays et à différentes époques. Elle façonne la perception de l'identité nationale, du système de valeurs et des traditions artistiques des peuples. Dans le discours scientifique contemporain, l'étude de la littérature en tant qu'espace d'interaction des cultures et des modèles artistiques acquiert une importance particulière.

L'objectif de cette recherche est d'analyser les projections culturelles et artistiques dans la littérature mondiale et de déterminer leur rôle dans la formation du dialogue interculturel. L'étude examine les particularités de la représentation des codes culturels, des symboles et des images dans les œuvres de différentes traditions littéraires. Une attention particulière est accordée à l'interaction entre le national et l'universel dans le texte littéraire, ce qui permet d'identifier des tendances communes du développement de la littérature.

Les résultats montrent que la littérature mondiale ne se limite pas à une forme de représentation artistique de la réalité, mais constitue également un moyen de communication culturelle favorisant la compréhension mutuelle entre les peuples. Ainsi, l'analyse des projections culturelles et artistiques permet d'approfondir la compréhension des processus littéraires dans un contexte global.

BIBLIOGRAPHIE

- Damrosch, D. (2003). *What is world literature?* Princeton University Press.
- Moretti, F. (2000). Conjectures on world literature. *New Left Review*, 1, 54–68.
- Culler, J. (1997). *Literary theory: A very short introduction*. Oxford University Press.

ЛІНГВОКУЛЬТУРНА РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ ЖІНОЧОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ У ФРАНКОМОВНИХ МЮЗИКЛАХ (НА МАТЕРІАЛІ МЮЗИКЛУ LES AMANTS DE LA BASTILLE)

Єлизавета ЦИМБАЛЮК

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Лінгвокультурна репрезентація жіночої ідентичності – це важливий об'єкт сучасних гуманітарних досліджень, який відображає особливості жіночої особистості, гендерних ролей, стереотипів та соціальних функцій у мові та культурі певного етносу. Вона відображає способи, у які суспільство концептуалізує «жіночність», закріплюючи її у мовній картині світу за допомогою гендерно маркованих засобів. Формування альтернативної парадигми осмислення жіночої ідентичності у суспільно-гуманітарному дискурсі пов'язане з розвитком феміністичних і гендерних студій. Значний внесок у дослідження механізмів конструювання гендеру здійснили зарубіжні науковці, зокрема Дж. Батлер, К. Мілет, Дж. Мітчелл, А. Девіс, С. де Бовуар, а також багато інших дослідників, праці яких сприяли переосмисленню категорій ідентичності та соціальних ролей жінки.

Об'єктом аналізу є мюзикл *Les Amants de la Bastille*, у якому жіноча ідентичність репрезентується в контексті історико-культурної парадигми Французької революції. У межах цього твору жіночі образи формуються через взаємодію мовних засобів, символічних структур та наративних стратегій, що відображають як індивідуальний досвід персонажів, так і колективні управління про жіночність, соціальні ролі та гендерні норми відповідної епохи. Специфіка наративно-дискурсивної організації мюзиклу полягає у поєднанні особистісного та історичного вимірів, що забезпечує поліфонічний характер репрезентації жіночої ідентичності. Важливими характеристиками є емоційна експресивність, символічна насиченість образів, а також інтертекстуальність, яка актуалізує культурну пам'ять і

сприяє реконструкції гендерних моделей. Лінгвокультурний аналіз дозволяє нам виявити ключові концепти, через які конструюється жіноча ідентичність як динамічна, нестабільна та контекстуально зумовлена категорія.

ЛІТЕРАТУРА

- Бацевич, Ф. С. (2004). *Основи комунікативної лінгвістики: підручник*. Академія.
- Селіванова, О. О. (2008). *Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми: підручник*. Довкілля-К.
- Собецька, Н. В. (2021). Лінгвокультурна репрезентація гендеру. *Наукові записки Міжнародного гуманітарного університету*, (34), 87–91.
- Beauvoir, S. de. (1949). *Le deuxième sexe*. Gallimard.
- Butler, J. (1990). *Gender trouble: Feminism and the subversion of identity*. Routledge.
- Everett, W. A., & Laird, P. R. (2002). *The Cambridge companion to the musical*. Cambridge University Press.
- Hall, S. (1997). *Representation: Cultural representations and signifying practices*. Sage.
- Knapp, R. (2006). *The American musical and the performance of personal identity*. Princeton University Press.
- Lunatic. (2024, October 16). *1789 Les Amants de la Bastille (2160p HD) ENGLISH SUBTITLES* [Video]. YouTube.
<https://www.youtube.com/watch?v=fLCUo1oq4j8>

REPRÉSENTATION LINGUOCULTURELLE DE L'IDENTITÉ FÉMININE DANS LES COMÉDIES MUSICALES FRANCOPHONES (LE CAS DE LA COMÉDIE MUSICALE « LES AMANTS DE LA BASTILLE »)

Yelyzaveta TSYMBALIUK

Lessia Oukraïnka Université nationale de Volyn

La représentation linguoculturelle de l'identité féminine constitue un objet majeur des recherches en sciences humaines contemporaines. Elle reflète les spécificités de la personnalité féminine, des rôles de genre, des stéréotypes et des fonctions sociales au sein de la langue et de la culture d'un ethnos donné. Elle met en évidence les manières dont la société conceptualise la « féminité »,

l'ancrant dans la vision linguistique du monde par le biais de marqueurs linguistiques genrés. L'émergence d'un paradigme alternatif pour appréhender l'identité féminine dans le discours socio-humaniste est intrinsèquement liée au développement des études féministes et de genre. Une contribution significative à l'étude des mécanismes de construction du genre a été apportée par des théoriciens internationaux, notamment J. Butler, K. Millett, J. Mitchell, A. Davis, S. de Beauvoir, ainsi que par de nombreux autres chercheurs dont les travaux ont favorisé la reconsidération des catégories d'identité et des rôles sociaux des femmes.

L'objet d'analyse de cette recherche est la comédie musicale *Les Amants de la Bastille*, au sein de laquelle l'identité féminine est représentée à l'aune du paradigme historico-culturel de la Révolution française. Au sein de cette œuvre, les figures féminines se forgent à travers l'interaction de moyens linguistiques, de structures symboliques et de stratégies narratives. Ces éléments reflètent non seulement l'expérience individuelle des personnages, mais également les représentations collectives de la féminité, des rôles sociaux et des normes de genre propres à cette époque. La spécificité de l'organisation narrativo-discursive de cette comédie musicale réside dans l'articulation des dimensions personnelle et historique, ce qui confère un caractère polyphonique à la représentation de l'identité féminine. L'expressivité émotionnelle, la densité symbolique des figures, ainsi que l'intertextualité (qui réactualise la mémoire culturelle et participe à la reconstruction des modèles de genre) en constituent des caractéristiques fondamentales. L'analyse linguoculturelle nous permet de mettre en lumière les concepts clés par le biais desquels l'identité féminine se construit en tant que catégorie dynamique, instable et contextuellement déterminée.

BIBLIOGRAPHIE

- Batsevych, F. S. (2004). *Osnovy komunikatyvnoi linhvistyky: pidruchnyk* [Fundamentals of communicative linguistics: textbook]. Akademiia.
- Beauvoir, S. de. (1949). *Le deuxième sexe* [The second sex]. Gallimard.
- Butler, J. (1990). *Gender trouble: Feminism and the subversion of identity*. Routledge.
- Everett, W. A., & Laird, P. R. (2002). *The Cambridge companion to the musical*. Cambridge University Press.
- Hall, S. (1997). *Representation: Cultural representations and signifying practices*. Sage.

- Knapp, R. (2006). *The American musical and the performance of personal identity*. Princeton University Press.
- Lunatic. (2024, October 16). *1789 Les Amants de la Bastille (2160p HD) ENGLISH SUBTITLES* [Video]. YouTube.
<https://www.youtube.com/watch?v=fLCUo1oq4j8>
- Selivanova, O. O. (2008). *Suchasna linhvistyka: napriamy ta problemy: pidruchnyk* [Modern linguistics: directions and problems: textbook]. Dovkillia-K.
- Sobetska, N. V. (2021). Linhvokulturna reprezentatsiia henderu [Linguocultural representation of gender]. *Naukovi zapysky Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu*, (34), 87–91.

ЗМІСТ / CONTENTS

РЕГЛАМЕНТ РОБОТИ КОНФЕРЕНЦІЇ / CONFERENCE AGENDA		5
ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ / PLENARY SESSION		7
Рубан Віра / Ruban Vira	Лексичні запозичення та «фальшиві друзі перекладача» як результат міжмовної взаємодії в європейських мовах / Emprunts lexicaux et faux amis dans les contacts entre langues européennes	9
Горічев Артем / Horichev Artem	Особливості передачі фразеологізмів у перекладі роману Джона Апдайка <i>Кролик, біжи</i> / Peculiarities of Phraseological Units Translation in the John Updike's Novel <i>Rabbit, Run</i>	11
Марченко Олександра / Marchenko Oleksandra	Фразеологічні одиниці французької мови у журналістському дискурсі / Les unités phraséologiques françaises dans le discours journalistique	13
Кондрашов Дмитро / Kondrashov Dmytro	Специфіка емоційного лексикону в іспанськомовному спортивному дискурсі / La especificidad del léxico emocional en el discurso deportivo hispanohablante	15
Сидоренко Михайло / Sydorenko Mykhailo	Стратегії маніпуляції та лінгвістичні засоби їх реалізації в сучасному рекламному дискурсі (порівняльний аспект) / Stratégies de manipulation et moyens linguistiques de leur réalisation dans le discours publicitaire contemporain (une approche comparative)	17
СЕКЦІЯ 1. / SECTION 1.		
Соціолінгвістичні та лінгвокультурні аспекти іспанської мови / Sociolinguistic and Linguocultural Aspects of the Spanish Language		20
Волошок Анна / Voloshok Anna	Трансформації іспанської мови Південної Америки (культурно-історичний аспект) / Transformación del español en Sudamérica (aspecto cultural e histórico)	21
Гащук Анна / Hashchuk Anna	Особливості іспанської мови в Нью-Йорку / Las peculiaridades del idioma español en Nueva York	22
Дереча Софія / Derecha Sofiia	Відображення культурних реалій в іспанській мові / El reflejo de las realidades culturales en la lengua española	24

Ермішкіна Єлизавета / Yermishkina Yelyzaveta	Комерційні слогани іспанською мовою: лінгвістичні особливості та їхня функція у створенні образу бренду / Los lemas comerciales en español: características lingüísticas y su función en la creación de la imagen de marca	26
Ляшенко Поліна / Liashenko Polina	Особливості вживання іспанських прислів'їв та приказок у розмовному стилі / El uso de los refranes y proverbios españoles en el lenguaje coloquial	28
Тонковид Анастасія / Tonkovyd Anastasiia	Вплив сучасної іспанськомовної музики на формування мовних норм молодіжного дискурсу / La influencia de la música contemporánea hispanohablante en la formación de las normas lingüísticas del discurso juvenil	31
Хлопчур Ірина / Khlopchur Iryna	Арабізми в сучасній іспанській мові / Los arabismos en el español contemporáneo	34
Чернікова Валерія / Chernikova Valeriia	Вплив арабської мовної традиції на формування та розвиток іспанської лінгвокультурної ідентичності / La influencia de la tradición lingüística árabe en la formación y el desarrollo de la identidad lingüística y cultural española	36
Щербак Анна / Shcherbak Anna	Лексико-семантична детермінація коколіче як результат асиметричного мовного контакту в Аргентині / Determinación léxico-semántica del cocoliche como resultado del contacto lingüístico asimétrico en Argentina	38
СЕКЦІЯ 2. / SECTION 2.		
Лексико-граматичний та функціональний аспекти іспанської мови /		41
Lexico-Grammatical and Functional Aspects of the Spanish Language		
Даниленко Владислав / Danylenko Vladyslav	Особливості та шляхи формування іспанської діалектальної лексики / Características y formas de formación del vocabulario dialectal español	42
Золотаренко Олександра / Zolotarenko Oleksandra	Причини виникнення діалектів в іспанській мові / Causas del surgimiento de los dialectos en la lengua española	44
Гринько Людмила / Hrynko Liudmyla Іванова Аліса / Ivanova Alisa	Засоби вираження комунікативної модальності в іспанській мові / Medios de expresión de la modalidad comunicativa en la lengua española	46

Калініченко Крістіна / Kalinichenko Kristina	Мовностилістичні особливості іспанського юридичного реєстру / Características lingüístico-estilísticas del registro jurídico español	50
Кравець Вікторія / Kravets Viktoriia	Способи відтворення іспанських фразеологізмів із назвами тварин і рослин у перекладі / Formas de reproducir los fraseologismos españoles con nombres de animales y plantas en la traducción	52
Михновець Анастасія / Mykhnovets Anastasiia	Мовна характеристика діалекту Венесуели / Caracterización lingüística del dialecto venezolano	55
Мишура Наталя / Myshura Natalia	Дериваційні моделі утворення похідних слів в іспанській мові / Modelos derivativos de formación de palabras derivadas en español	57
Сайко Ганна / Saiko Hanna	Spranglish як прояв мовної інтерференції / El spranglish como la manifestación de la interferencia de lenguas	59
Сербін Анастасія / Serbin Anastasiia	Соматичні фразеологізми в іспанській мові та їх українські відповідники / Somatismos en la fraseología española y sus equivalentes ucranianos	62
Філоненко Софія / Filonenko Sofiia	Еволюція семантичних та функціональних особливостей дієслів ser і estar в іспанській мові / La evolución semántica y funcional de los verbos ser y estar en la lengua española	64
Юрченко Діана / Yurchenko Diana	Жаргонізми в сучасному іспанському мовленні / Argot en el español moderno	66
СЕКЦІЯ 3. / SECTION 3. Сучасні філологічні студії італійської мови: синхронія та діяхронія / Modern philological studies of the Italian language: synchrony and diachrony		68
Гаврилюк Аліна / Havryliuk Alina	Регіональні фактори впливу на використання діалектів у сучасній Італії / Fattori regionali che influiscono sull'uso dei dialetti nell'Italia contemporanea	69
Глушко Богдана / Hlushko Bohdana	Гендерно-маркована лексика в італійській мові: виклики та тенденції / Lessico marcato di genere nella lingua italiana: sfide e tendenze	71
Глянцева Юлія / Hliantseva Yuliia	Жаргон у сучасній італійській мові / Il gergo nella lingua italiana moderna	73

Ковалевич Віра / Kovalevych Vira	Роль англіцизмів в італійській мові / Il ruolo degli anglicismi nella lingua italiana	76
Литвинова Дарина / Lytvynova Daryna	Антонімія та типи антонімів в італійській мові / Antonimia e tipi di antonimi nella lingua italiana	78
Мозоль Софія / Mozol Sofia	Синтаксична структура італійських речень / Struttura sintattica delle frasi italiane	80
Музика Світлана / Muzyka Svitlana	Роль Римської імперії у формуванні та становленні італійської мови / Il ruolo dell'impero romano nella formazione e nello sviluppo della lingua italiana	82
Петренко Андрій / Petrenko Andrii	Особливості дієслівної системи італійської мови: видо-часові характеристики / Le peculiarità del sistema verbale italiano: caratteristiche tempo-aspettuali	84
Рибак Єлизавета / Rybak Yelyzaveta	Розвиток італійської мови в контексті європейської багатомовності / Sviluppo della lingua italiana nel contesto del multilinguismo europeo	86
Сидорович Анна / Sydorovych Anna	Діалекти італійської мови: історія та сучасний стан / I dialetti della lingua italiana: storia e situazione attuale	88
Сідельнікова Віола / Sidelnikova Viola	Особливості та шляхи формування італійської діалектної лексики / Caratteristiche e modalità di formazione del lessico dialettale italiano	89
Томчук Вікторія / Tomchuk Viktoriia	Еволюція неологізмів в італійській мові: вплив глобалізації та цифрових технологій / L'evoluzione dei neologismi nella lingua italiana: l'influenza della globalizzazione e delle tecnologie digitali	91
Тучина Софія / Tuchyna Sofia	Тенденції функціонування та нормативного закріплення фемінітивів у сучасній італійській мові / Tendenze di funzionamento e consolidamento normativo dei femminili nella lingua italiana contemporanea	93
Федорченко Яна / Fedorchenko Yana	Англомовні запозичення та інтернаціоналізми в лексичній системі сучасної італійської мови / I prestiti dall'inglese e gli internazionalismi nel sistema lessicale dell'italiano contemporaneo	95
Чуприна Єлизавета / Chupryna Yelyzaveta	Вплив англійської мови на лексичну систему сучасної італійської мови / Influenza della lingua	97

	inglese sul sistema lessicale dell'italiano contemporaneo	
Шведова Єлизавета / Shvedova Yelyzaveta	Сучасний італійський сленг: соціолінгвістичний аспект / Lo slang italiano contemporaneo: aspetti sociolinguistici	99
Явдосюк Микита / Yavdosiuk Mykyta	Невербальні засоби комунікації в італійському мовленнєвому етикеті / Mezzi non verbali della comunicazione nell'etichetta linguistica italiana	101
Ямчинська Лілія / Yamchynska Lilia	Синонімія як лінгвістичне явище / Sinonimia come fenomeno linguistico	103
СЕКЦІЯ 4. / SECTION 4. Лексикографічні й комунікативно-дискурсивні студії французької мови Lexicographic, Discourse and Communication Studies in French		106
Безугла Єлизавета / Bezuhla Yelyzaveta	Структурно-семантичні характеристики французького сленгу у сфері онлайн-ігор / Caractéristiques structurelles et sémantiques de l'argot français dans le domaine des jeux en ligne	107
Безштанько Вікторія / Bezsh tanko Viktoriia	Поняття «концепт» та його мовне втілення в пісні / La notion de concept et sa réalisation linguistique dans la chanson	109
Берест Євгенія / Berest Yevheniia	Політкоректна мова в сучасних французьких медіа / La langue politiquement correcte dans les médias français contemporains	113
Білоус Аліна / Bilous Alina, Шило Аліна / Shylo Alina	Лексико-граматичні характеристики французьких мемів / Les caractéristiques lexicogrammaticales des memes français	115
Гайдай Анна-Марія / Anna-Mariia Haidai	Молодіжне мовлення сучасної Франції / Le parler des jeune en France contemporaine	118
Гуленко Олександра / Hulenko Oleksandra	Стратегії і тактики мовної маніпуляції в дискурсі / Stratégies et tactiques de manipulation langagière dans le discours	120
Запара Дар'я / Zapara Daria	Французькі фразеологізми з аніمالістичним компонентом / Les phraséologismes français à composante animalière	121
Кілівник Діана / Kilivnyk Diana	Верлан як варіант французького молодіжного соціолекту: структурно-семантичний та функціональний аспекти/ Verlan comme variété du sociolecte des jeunes français : aspects structuraux, sémantiques et fonctionnels	125

Ковпак Іванна / Kovpak Ivanna	Лексико-граматичні маніпуляції у політичному дискурсі / Les procédés lexicaux et grammaticaux de manipulation dans le discours politique	127
Крупинська Анастасія / Krupynska Anastasiia	Каламбур у сучасному французькому медіа-дискурсі / Le calembour dans le discours médiatique français contemporain	130
Макаренко Олександра / Makarenko Oleksandra	Лінгвістичні характеристики спортивної термінології у французькому медіадискурсі / Les caractéristiques linguistiques de la terminologie sportive dans le discours médiatique français	132
Мороз Анастасія / Moroz Anastasiia	Мовні засоби впливу в рекламних слоганах французькою мовою / Particularités linguistiques des slogans publicitaires français	134
Нескуба Єлизавета / Neskuba Yelyzaveta	Лексичні «хибні друзі перекладача» у французькій та українській мовах / Les « faux amis du traducteur » lexicaux en français et en ukrainien	136
Нікітіна Софія / Nikitina Sofiia	Походження та лінгвістичні особливості французьких скоромовок / Origine et particularités linguistiques des virelangues françaises	139
Петух Єлизавета / Petukh Yelyzaveta	Фразеологічні одиниці як носії культурних стереотипів французького суспільства / Les unités phraséologiques comme porteurs de stéréotypes culturels de la société française	141
Ревуцька Юлія / Revutska Yuliia	Вираження мовленнєвої ввічливості у французькій мові: граматичний та соціолінгвістичний аспекти / L'expression de la politesse verbale en français : aspects grammaticaux et sociolinguistiques	145
Смишляєв Денис / Smyshliaiev Denys	Ксенізми у сучасному французькому медіапросторі / Les xénismes dans l'espace médiatique sportif français contemporain	147
Слободняк Анастасія / Slobodniak Anastasiia	Франгле у сучасному франкомовному дискурсі / Le phénomène de franglais dans le discours francophone contemporain	150
Сорока Анастасія /	Лексичні характеристики канадського варіанту французької мови / Les caractéristiques lexicales	152

Soroka Anastasiia	du français canadien	
Старшикова Вікторія / Starshykova Viktoriia	L'économie linguistique en français / Мовна економія у французькій мові: роль аббревіатур та акронімів	154
Стовярська Уляна / Stoviarska Uliana	Фразеологізми у французькій мові: функціонування та соціокультурний контекст / Les phraseologismes en français : fonctionnement et contexte socioculturel	157
Ус Тетяна / Us Tetiana	Репрезентація зооморфних образів у французьких казках та прислів'ях / Représentation des images zoomorphes dans les contes et les proverbes français : aspect linguistique	159
Фарзуллаева Ельза / Farzullaieva Elza	Жаргонізми в сучасному французькому дискурсі / Les jargonismes dans le discours français contemporain	161
Феоктістова Софія / Feoktistova Sofiia	Граматичні засоби вираження гіперболи в сучасному французькому рекламному дискурсі / Les moyens grammaticaux d'expression de l'hyperbole	163
Філенко Карина / Filenko Karyna	Верлан як соціолінгвістичне явище в сучасному молодіжному французькому аргі / Le verlan comme phénomène sociolinguistique dans l'argot contemporain des jeunes français	165
Шльома Олександр / Shlioma Oleksandr	Мовні засоби маніпуляції у французькому політичному дискурсі / Les procédés linguistiques de manipulation dans le discours politique français	168
СЕКЦІЯ 5. / SECTION 5. Соціокультурні та прагматичні студії французької мови / Sociocultural and Pragmatic Studies of the French Language		171
Антощенко Катерина / Antoshchenko Kateryna	Прагматичні стратегії впливу у новинному телеграм-дискурсі / Stratégies pragmatiques d'influence dans le discours informationnel sur telegram	172
Балан Анастасія / Balan Anastasiia	Маніпулятивні стратегії у візуальній рекламі: порівняння Франції та України / Les stratégies manipulatives dans la publicité visuelle en France et en Ukraine	175

Бергельсон Поліна / Berhelson Polina	Еволюція сучасного французького сленгу / L'évolution de l'argot français contemporain	177
Гнатюк Марія / Hnatiuk Mariia	Евфемізація і дисфемізація в політичному дискурсі: стратегії конструювання реальності / Euphémisation et dysphémisation dans le discours politique :stratégies de construction de la réalité	179
Горова Аліса / Horova Alisa	Вплив міжкультурних контактів на сучасну французьку мову: арабізми, англіцизми та мовна ідентичність / Les influences interculturelles dans le français contemporain : entre arabismes, anglicismes et identité linguistique	182
Звоннікова Олександра / Zvonnikova Oleksandra	Культурні відмінності у візуальній рекламі Франції і України / Differences culturelles dans la publicité visuelle de la France et l'Ukraine	184
Кірісенко Катерина / Kirisenko Kateryna	Французькомовний рекламний дискурс як простір мовної гри / Discours publicitaire francophone comme espace de jeu linguistique	186
Наконечна Дар'я / Nakonechna Daria	Сучасна мода як відображення стилю та ідентичності / La mode contemporaine comme reflet du style et de l'identité : images des personnages de la série <i>Emily in Paris</i>	188
Пілат Вікторія / Pilat Viktoriia	Феномен абревіації в сучасній лінгвістиці / Le phénomène de l'abréviation dans la linguistique contemporaine	191
Рожкова Марія / Rozhkova Mariia	Вплив соціальних мереж на формування сучасного молодіжного сленгу / L'influence des réseaux sociaux sur la formation de l'argot contemporain des jeunes	193
Савчіна Софія / Savchina Sofiia	Лексика національної єдності у сучасному французькому політичному дискурсі / Le lexique de l'unité nationale dans le discours politique français contemporain	195
Салівон Софія / Salivon Sofiia	Стилістично-марковані одиниці, як засіб вираження імпліцитності у сучасному французькому медіа дискурсі / Unités stylistiquement marquées comme moyen d'expression de l'implicite dans le discours médiatique français contemporain	197
Тарасенко Дарина / Tarasenko Daryna	Каламбур як різновид мовної гри у французькому пісенному дискурсі / Calembour	199

	en tant que forme de jeu linguistique dans le discours de la chanson française	
СЕКЦІЯ 6. / SECTION 6.		
Сучасні філологічні студії новогрецької та англійської мов. Комунікація і освітні практики в умовах багатомовності / Contemporary Philological Studies of Modern Greek and English. Communication and Educational Practices in a Multilingual Context		202
Гатицька Ірина / Hatytska Iryna	Соціокультурний та прагматичний аспекти перекладу рекламних текстів сучасних новогрецьких ЗМІ / Κοινωνικοπολιτισμικες και πραγματολογικες πτυχες της μεταφρασης διαφημιστικων κειμενων των συγχρονων νεοελληνικων μεσων μαζικης ενημερωσης	203
Єгорова Влада / Yehorova Vlada	Функційна та семантична класифікація адвербіалій в англійській мові / A Functional and Semantic Classification of English Adverbials	205
Заваденко Дар'я / Zavadenko Daria	Роль англіцизмів у сучасному українському медіапросторі / The role of anglicisms in the modern ukrainian media space	207
Косиньська Анна / Kosynska Anna	Медіаційні стратегії на заняттях з англійської мови / Mediation Strategies In English Language Classes	209
Кукурекїна Іванна / Kukurekina Ivanna	Причина виникнення діалектів у новогрецькій мові / Οι αιτιες διαμορφωσης των διαλεκτων στη νεοελληνικη γλωσσα	211
Кучкова Вікторія / Kuchkova Viktoriia	Функціонування ненормативної лексики в українській та новогрецькій лінгвостільностях / Ειτουργια του μη κανονικου λεξιλογιου στις ουκρανικες και νεοελληνικες γλωσσικες κοινοτητες	213
Мельничук Маргарита / Melnychuk Marharyta	Використання цифрових інструментів у викладанні англійської мови / Use of Digital Tools in Teaching English	215
Оснякова Альбіна / Osniakova Albina	Роль латинської мови у формуванні словникового складу давньоанглійської мови в період християнізації / The Role of Latin in Shaping Old English Vocabulary During the Christianization Period	218
Рудий Ігор / Rudyi Ihor	Особливості комунікації в кіберспорті в умовах багатомовності / Features of Communication in Esports in the Context of Multilingualism	220

Скороход Ірина / Skorokhod Iryna	Характеристика і класифікація запозичень в новогрецькій мові / Χαρακτηριστικά και ταξινόμηση των δανεισμών στη νεοελληνική γλώσσα	222
Хижняк Марія / Khyzhniak Mariia	Особливості словотворення і трансформацій сленгу в ігровому дискурсі (на матеріалі Cyberpunk 2077) / Peculiarities of Slang Word Formation and Transformations in Gaming Discourse (Based on the Material of Cyberpunk 2077)	224
Цема Софія / Tsema Sofiia	Цифровізація вищої освіти: порівняльний аналіз досвіду України та Німеччини / Numérisation de l'enseignement supérieur : analyse comparative de l'expérience de l'ukraine et de l'allemagne	228
СЕКЦІЯ 7. / SECTION 7. Теорія і практика перекладу: стратегії, трансформації, виклики / Theory and Practice of Translation: Strategies, Transformations, Challenges		231
Адаменко Богдана / Adamenko Bohdana	Особливості перекладу фразеологічних одиниць у контексті міжкультурної комунікації / Les particularités de la traduction des unités phraséologiques dans le contexte de la communication interculturelle	232
Атаєва Глафіра / Ataieva Hlafira	Особливості передачі фразеологічних образів у перекладі з французької мови українською / L'image phraséologique et les moyens de sa transmission lors de la traduction du français vers l'ukrainien	234
Баукова Анастасія / Baukova Anastasiia	Особливості перекладу іспанських неологізмів українською мовою / Particularidades de la traducción de neologismos españoles al ucraniano	236
Берегова Світлана / Berehova Svitlana	Французькі фразеологізми на позначення емоцій та особливості їх перекладу українською мовою / Les expressions phraséologiques françaises désignant les émotions et les particularités de leur traduction en ukrainien	238
Гаврильченко Вікторія / Havrylchenko Viktoriia	Стратегії збереження стилю та культурної ідентичності в українському перекладі італійських народних та авторських казок /	240

	Strategie di conservazione dello stile e dell'identità culturale nella traduzione ucraina di fiabe popolari e d'autore italiane	
Грицаченко Аліна / Hrytsachenko Alina	Французькі фразеологізми із зоонімами та флоронімами: перекладацький аспект / Phraséologismes français contenant des noms d'animaux et de plantes : l'aspect traductionnel	242
Дайнеко Данило / Daineko Danylo	Лексичні трансформації як засіб досягнення адекватності перекладів / Transformaciones léxicas como medio para lograr la adecuación de traducciones	244
Єрмолаєва Валерія / Yermolaieva Valeriia	Перекладацькі трансформації у романі «Ворошиловград» Сергія Жадана (на матеріалі твору з української на іспанську, виконаного професійним перекладачем та ШІ) / Las transformaciones traductológicas en la novela de Serhiy Zhadan "Voroshilovgrad" (a partir del análisis de la traducción del ucraniano al español realizada por un traductor y por IA)	246
Завізіон Дар'я / Zavizion Daria	Італійська політична риторика: особливості перекладу на українську мову / La retorica politica italiana: peculiarità della traduzione in ucraino	248
Клименко Даніл / Klymenko Danil	Сучасний підхід до перекладу давньогрецьких текстів англійською мовою / A modern approach to translating ancient greek texts into english	250
Коломієць Мілана / Kolomiiets Milana	Проблеми перекладу іспанськомовного сленгу в інтернет-комунікації / Problemas de la traducción de la jerga hispanohablante en la comunicación en internet	252
Лисиця Ксенія / Lysytsia Kseniia	Стилістичні особливості відтворення метафор в італійсько-українському перекладі публіцистичних текстів / Caratteristiche stilistiche della riproduzione delle metafore nella traduzione italiano-ucraino di testi giornalistici	254
Марченко Анастасія / Marchenko Anastasiia	Практика синхронного перекладу: основні виклики / La pratique de l'interprétation simultanée : principaux défis	256
Ніколаєва Єлизавета / Nikolaieva Yelyzaveta	Лексичні та граматичні трансформації у перекладі наукових і технічних текстів:	258

	специфіка та особливості застосування / Lexical and Grammatical Transformations in the Translation of Scientific and Technical Texts: Specificity and Features of Application	
СЕКЦІЯ 8. / SECTION 8.		
Переклад у міжкультурному контексті: дискурс, інструменти, адаптація / Translation in a Cross-Cultural Context: Discourse, Tools, Adaptation		261
Гавріляк Єва / Navryliak Yeva	Актуальні питання романського перекладознавства: переклад і міжкультурна комунікація / État actuel de la traductologie romane : traduction et communication interculturelle	262
Мостова Анастасія / Mostova Anastasiia	Використання цифрових інструментів у підготовці перекладачів / L'utilisation des outils numériques dans la formation des traducteurs	264
Петриченко Дар'я / Petrychenko Daria	Перекладацькі трансформації як засіб відтворення медіатексту / Les transformations traductologiques comme moyen de restitution du texte médiatique	266
Петручик Анастасія / Petruchyk Anastasiia	Особливості перекладу мистецьких кодів у художньому творі / Particularités de la traduction des codes artistiques dans l'œuvre littéraire	269
Подолінна Ярослава / Podolynna Yaroslava	Стратегії перекладацького відтворення мультикультурних маркерів сучасного італійського художнього дискурсу (на матеріалі твору Фабіо Геди «Nel mare ci sono i coccodrilli») / Strategie traduttive per la riproduzione dei riferimenti multiculturali del discorso letterario italiano contemporaneo (sulla base dell'opera di Fabio Geda "Nel mare ci sono i coccodrilli")	272
Приходько Карина / Prykhodko Karyna	Стандартизація мови та перекладу в документах міжнародних організацій / Normalisation de la langue et de la traduction dans les documents des organisations internationales	274
Рибак Ярослав / Rybak Yaroslav	Французькі урбаноніми в українських перекладах / Les urbanonymes français dans les traductions ukrainiennes	277
Скринник Ксенія / Skrynnyk Kseniia	Адаптація гумору та сатири в італійських фільмах і літературі: перекладацькі стратегії / Adattamento dell'umorismo e della satira nei film e	279

	nella letteratura italiana: strategie di traduzione	
Стеценко Ярослава / Stetsenko Yaroslava	Переклад лексики італійської модної індустрії: виклики та стратегії / Traduzione del lessico dell'industria della moda italiana: sfide e strategie	281
Фаренюк Дмитро / Fareniuk Dmytro	Проблеми перекладу італійських ідіом на українську мову / Problemi riguardanti la traduzione degli idiomi italiani in lingua ucraina	283
Фуштей Михайло / Fushtei Mykhailo	Національно-культурна специфіка італійських фразеологізмів та її відтворення в українському перекладі / Specificità nazionale-culturale dei fraseologismi italiani e la sua resa nella traduzione in ucraino	285
Швець Анна / Shvets Anna	Особливості перекладу давньофлорентійського тексту на основі збірки Джорджо Вазарі «Le Vite de' piu eccellenti Pittori, Scultori e Architetti» / Peculiarità della traduzione di un testo fiorentino antico basata sulla raccolta di Giorgio Vasari "Le Vite de' più eccellenti Pittori, Scultori e Architetti"	287
Шульга Анастасія / Shulha Anastasiia	Способи перекладу реалій італійського гастрономічного контексту на українську мову / Le modalità di traduzione delle realia del contesto gastronomico italiano nella lingua ucraina	289
СЕКЦІЯ 9. / SECTION 9.		
Літературно-жанрові студії у культурному та художньому вимірах /		291
Literary and Genre Studies in Cultural and Artistic Contexts		
Біляс Софія / Bylias Sofia	Музичний код у творах Віктора Гюго / Le code musical dans les œuvres de Victor Hugo	292
Добровольська Катерина / Dobrovolska Kateryna	Художні засоби вираження образу чуми в однойменному романі Альбера Камю / Moyens d'expression artistiques de la peste dans le roman éponyme d'Albert Camus	294
Казбулатова Анастасія / Kazbulatova Anastasiia	Психологізм і засоби його вираження в романі Лорана Гунеля «Бог завжди подорожує інкогніто» / Psychologism and the Means of its Expression in Laurent Gounelle's Novel "God Always Travels Incognito"	295
Луценко Юлія / Lutsenko Yuliia	Культурні відмінності у французькій та українській літературі / Differences culturelles entre la littérature française et la littérature ukrainienne	297

Мисюра Дарина / Mysiura Daryna	Концепт вільної жінки у спадщині Сімони де Бовуар / The Concept of the 'Free Woman' in the Philosophical and Literary Legacy Of Simone De Bouvoir	299
Нечай Ольга / Nychai Olha	Спільні джерела та національна специфіка української і французької фразеології / Sources communes et spécificité nationale de la phraséologie ukrainienne et française	300
Петля Адріана / Petlia Adriana	Автофікція як літературний жанр і її нарративні особливості / L'autofiction en tant que genre littéraire et ses caractéristiques narratives	303
Поліщук Анастасія / Polishchuk Anastasiia	Два обличчя кабаре: французька свобода і український зміст / Deux visages du cabaret : liberté française et contenu ukrainien	306
Самусенко Анастасія / Samusenko Anastasiia	Вплив мови на мислення та культуру / L'influence de la langue sur la pensée et la culture	308
Скидан Богдан / Skydan Bohdan	Світова література: культурні й художні проєкції / L'influence de la langue sur la pensée et la culture	309
Цимбалиук Єлизавета / Tymbaliuk Yelyzaveta	Лінгвокультурна репрезентація жіночої ідентичності у франкомовних мюзиклах (на матеріалі мюзиклу Les amants de la Bastille)/ Représentation linguoculturelle de l'identité féminine dans les comédies musicales francophones (le cas de la comédie musicale « Les amants de la Bastille »)	311

“Полілог мов і культур в освітньо-науковому просторі”.
Матеріали ІV Всеукраїнської студентської науково-практичної
конференції, 22–24 квітня 2026 року. Київ: Видавничий центр КНЛУ,
2026. 330 с.

Матеріали друкуються в авторській редакції. За достовірність фактів, статистичних даних та іншої інформації відповідальність несуть автори.

Для нотаток

Підписано до друку 23.03.2026 р. Формат 60x84 1/16

Папір друк. №1 Спосіб друку офсетний.

Обл.-вид. арк. 23,25. Умовн. друк. арк. 23,36

Тираж 100. Зам. № 26 – 17

Видавничий центр КНЛУ

Свідоцтво : серія ДК 1596 від 08.12.2003 р.
